

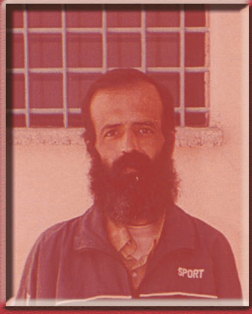
DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

Temmuz 2004

SAYI: 19

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Vatanın Bağımsızlığını Halkın Özgürlüğünü Gerçekleştirinceye Kadar **Direniş Ve Savaş Sürecek!**

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde Reformist ve Devrimci Çizgi

DHKC savaşçısı Semiran Polat'ın tecritte katledilen yoldaşlarımızın hesabını sormak için taşıdığı bombanın, İstanbul Çapa'da bir otobüste kaza ile patlaması sonucu, Semiran Polat ile birlikte halkımızdan da üç insan öldü. Bu üzücü kazanın ardından, burjuvazi cephesinden "terör, halk düşmanları" anti-propagandaları, devrimci hareketin adalet anlayışını karalayan saldırılar yapıldı. Bu saldırılara reformist sol da kendi cephe-

sinden katılarak, kimisi "teröre karşı gösteri" yapma çağrısında bulundu, kimisi "karanlık güçler"den söz etti, kimisi "NATO karşıtı demokratik hareketin ortasına bomba atıldığı" tesbitleri yaptı, kimisi de "öncü savaşının mahkumiyetine, bireysel terörün" nasıl "halka zarar veren, devrimci, demokratik mücadeleyi gerileten" bir işlev gördüğüne "kanıt" olarak sundu.

Devamı 3. sayfada

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 24 Haziran 2004

Açıklama: 334

Emperyalizme ve faşizme karşı direniyor, savaşıyoruz

- ♦ “Tövbe ettirme” politikası, öldürmeye devam ediyor: Sincan F Tipi’nde iki şehit daha verdik. Tecrite karşı direnişte 114 şehit!
- ♦ Tokat kırsalında bir halk kurtuluş savaşçısı, oligarşinin askeri güçleriyle girilen çatışmada şehit düştü.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 31 Mart 2004

Açıklama: 326

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM İÇİN DAĞLARDAYIZ

Dersim’de Üç Halk Kurtuluş Savaşçısı Şehit Düştü!

Demokrasi adına, solculuk adına Avrupalılık, Amerikancılık, sivil toplumsuluk bayraklarının dalgalandırıldığı bir dünyada, Cephe, dağlarda ve şehirlerde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 5 Mart 2004

Açıklama: 324

Günay Öğrener De Şehit Düştü...

Günay 109. Haykırış, 109. Meydan Okuyuştur;

TECRİTİ KALDIRACAKSINIZ! BAŞKA YOLUNUZ YOK!

“Direnme hakkını vokedemezsiniz, halkı teslim alamazsınız, çünkü... BU

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 29 Şubat 2004

Açıklama: 323

Ölüm Orucu Direnişçisi Muharrem Karademir Şehit Düştü!
Hapishanelerde 108 İnsan Öldürüldü!
DAHA NE KADAR GİZLEYECEKSİNİZ?

Ne Tecrit, Ne Zorla Müdahale,
Ne Sansür Direniş Hakkını
Yokedemedi! Yokedemez!

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 3 Mayıs 2004

Açıklama: 332

Irak’ta işgal, işkence ve ölüm!
F Tiplerinde tecrit, işkence ve 111 Ölüm!

Ölüm Orucu direnişçisi Selma Kubat, büyük bir onurun ve ahlakın temsilcisi olarak, zalimlere karşı direnişin 111. Şehidi oldu

Amerika’nın ve Amerikancıların işkenceleri, halkların direnişini engelleyemez

Dağlarda, şehirlerde, hapishanelerde BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ ve SOSYALİZM için savaşıyor, direniyoruz. Bizi eleştirenler bile “nereden buluyorlar bu kararlılığı?” sorusuyla gerçeği teslim etmek zorunda kalıyorlar.

Kararlılığımızın kaynağında Marksizm-Leninizm var. Kararlılığımızın kaynağında Parti-Cephe’nin 34 yıllık geleneği var. Bizi direniş destanlarından zafere götürecek olan da ideolojimiz ve geleneğimizdir. Emperyalizmin ve oligarşinin devrimciliği kuşatarak yoketmeye çalıştığı günümüz koşullarında tüm devrimciler, Marksizm-Leninizm silahını daha sıkı kuşanıp, 34 yıllık geleneğimizi daha çok içselleştirerek mücadeleyi sürdürmeli.

Devrimci Sol 19. Sayı İÇİNDEKİLER

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde Reformist ve Devrimci Çizgi	3-11
Solu darbeler değil, iddiasızlaşma küçültür	12-21
Avrupa Birliği, AKP ve Sol	22-31
Küreselleşmenin ve küreselleşme savunucularının iflası	32-41
Kadrolaşma, kitle çalışması ve eğitim	42-46
Irak direnişi ve devrimci tavır	47-57
Evrensel saldırıya karşı evrensel direniş	58-65
Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu’dan...	66
Selma Kubat’tan Parti’ye...	67
Kürt milliyetçi önderliğin ideolojik savruluşu	68-82

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde Reformist ve Devrimci Çizgi

Emperyalizmin “tüm dünyada yok edilmesi gereken örgütler” listesine Türkiye’den adımız eklenebilir, üzerimizden her türlü imha, kuşatma eksik olmayabilir, ama yükümüzün ağır olduğunu bilerek devrimci çizgimizden taviz vermeden yürümeye devam edeceğiz. Ateş altında yürümeden, bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosyalizmi kurmanın hiçbir yolu yoktur.

Baştarafı 1. sayfada

Olayın, ahlaki, vicdani, adalet boyutu, solun sınıf gerçeğini gözardı ederek burjuvazi ile aynı dille aynı hedefe yönelişinin ne anlama geldiği ve daha bir çok boyutuyla değerlendirilmesi yapıldı. (Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, 29 Haziran 2004 tarihli, 336 No’lu “Burjuvazinin, reformist solun adaleti ve vicdanı” başlıklı açıklama.) Bu nedenle orada belirtilen noktaları yinelemeyeceğiz. Asıl olarak bu olay nezdinde reformizmin silahlı mücadele düşmanlığı ve bu düşmanlığın kaynaklarına değineceğiz.

ÖDP’den, TKP’ye, EMEP’e ve bunların etkisindeki demokratik kitle örgütlenmelerine, sendikalara kadar reformizmin tavrını belirleyen silahlı mücadeleyi mahkum etme düşüncesidir, ki bu düşünce, onları ideolojik eleştirinin ötesine götürerek silahlı mücadele yürüten devrimcilere yönelik burjuvazinin diliyle karalamalar yapma noktasına savurmuştur.

Şiddeti, ezilen halklar, devrimciler yaratmadı. Tarihsel ve siyasal olarak halkların neden rejimi değiştirmek için şiddete başvurmak zorunda kaldıkları bilinir. Bir **tercih değil, zor’a ilk başvuran egemen sınıflar karşısında bir zorunluluktur.** Bugünün dünyasında ve Türkiye’inde şiddetin ve silahlı mücadelenin reddi, egemen sınıfların iktidarını kabullenmektir. Emperyalizmin tahakkümünü “zor” yoluyla tesis ettiği bir dünya düzeninde, “şiddet karşıtlığı”, niyet ne olursa olsun halkların meşru şiddetinin karşısında durmayı da beraberinde getirir.

Emperyalizm, şiddet kullanarak rejim değiştirme hakkının sadece kendi sınıfına, burjuvaziye ait olduğunu dayatıyor. Oligarşi, çürüyen rejimini şiddet kullanılarak ayakta tutmayı meşru göstermek istiyor. Bu-

nun karşısında, adaletin, eşitliğin, özgürlüğün hakim olduğu bir düzen için mücadele edenler, “terörizm” demagojisiyle kuşatılmak, susturulmak, yok edilmek isteniyor.

Emperyalistler ve işbirlikçileri tekellerin egemenliğini sürdürebilmek için, devrimciler halkın iktidarı için şiddet kullanıyor. Emperyalizm ve işbirlikçileri silah gücüyle halklara karşı şiddet kullandığı için gayri meşrudur; devrimciler halkın gücüyle egemen ve ezen sınıfa karşı şiddet kullandığı için meşrudur. Devrimciler işte bu meşruluk temelinde faşist bir rejimi, sömürücü bir düzeni değiştirmek için şiddet kullanıyor. Devrimcilerin şiddeti, halkın haklı ve meşru şiddetinin cisimleşmiş halidir.

Bu yalın gerçekler ne emperyalizmin ve işbirlikçilerin demagojileri ile, ne de silahlı mücadele düşmanlarının sol cepheden saldırılarıyla yok edilemez.

Çapa olayı nezdinde reformizmin asıl sorunu ve tavrını belirleyen ana halka, halkın zarar görmesinin ötesindedir. Silahlı mücadelenin kendisini bu topraklardan silmek istemekte ve bunun için kendince “mahkum” edebileceğini düşündüğü örneklerin üzerine atlamaktadır. Halkın zarar görmesi konusunda devrimci anlayışı da çok iyi bilirler. Ama silahların patladığı neredeyse her örnekte, “provokasyon” teorileri başlar, “*silahlı eylemlerin demokratikleşmenin önünü kestiği, halk muhalefetini geriletliği, baskıları artırdığı*” teorilerine başvurulur. 1970’lerde THKP-C ve THKO’nun, ardından TKP/ML’nin silahlı eylemlere başlaması karşısında da o günün revizyonist, reformist örgütlenmeleri provokasyon teorilerine başvurmuş, silahlı mücadeleyi mahkum etmeye çalışmışlardır. 1980’ler, ‘90’lar hep bunun örnekleri ile doludur. Yani, kimse, bu ideolojik saldırıların otobüs-

te halktan insanların ölmesi nedeniyle yapıldığını düşünmemelidir.

Reformizmin silahlı mücadelenin yükseldiği her dönemde karşımıza çıkardığı provokasyon teorilerinin mantığı, silahlı eylemlerin, emperyalistlerin ve işbirlikçi iktidarlarının işine yaradığı, bunu kullanarak halk muhalefeti üzerinde baskılarını artırdıkları üzerine oturur. Yani basitleştirsek, **“devrimciler şiddet kullanmasın”** denilmektedir. Bu mantığın varacağı nokta ise, komploculuktur. Halkın iktidarı için mücadele eden hiçbir güç, baskı artsın diye eylem yapmayacağına göre, eylemler *“karanlık güçlerin, istihbarat örgütlerinin işi veya yönlendirmesi”* olarak yansıtılır. Reformizm ve revizyonizm Mahirler’den bu yana silahlı mücadele karşıtlığını daha çok ideolojik değil, spekülatif temelde yürütmüştür. Daha önce TKP revizyonizminin *“istihbarat örgütlerinin silahlı mücadeleye yürüten örgütlere sızıp yönlendirdiği”* spekülasyonlarını, bugün de reformist partiler yapmaktadır.

Bu kaba mantık, hiçbir bilimsellik taşımaz. Ama iflah olmaz bir silahlı mücadele düşmanlığı söz konusu olduğundan bilimsellik de bir yana bırakılmıştır. Egemen sınıflar silahlı eylemleri, her zaman baskıları artırmanın gerekçesi yaparlar. Ancak buradan *“o zaman silahlı mücadele olmamalı”* sonucu çıkmaz. İktidar için savaşıyoruz. İktidarı almanın yolu; başından itibaren yürütülen silahlı mücadele ile halkın silahlı kurtuluş cephesinin yaratılmasından geçmektedir. Elbette oligarşi, düzenini korumak için bu süreci kesmeye çalışacak, devrim mücadelesinin yükselmesine paralel olarak şiddetini, katliamlarını da artıracak ve daha fazla baskıya başvuracaktır. Sınıflar gerçeğini, devrim mücadelesinin gelişim diyalektiğini bilenler için, bunda şaşılacak bir durum yoktur. Devrim ve karşı-devrim birlikte ve birbirini etkileyerek gelişir.

★ **Reformizm ve revizyonizm Mahirler’den bu yana silahlı mücadele karşıtlığını daha çok ideolojik değil, spekülatif temelde yürütmüştür. Daha önce TKP revizyonizminin “istihbarat örgütlerinin silahlı mücadele yürüten örgütlere sızıp yönlendirdiği” spekülasyonlarını, bugün ki reformist partiler yapmaktadır.**

Latin Amerika’da iktidar savaşının yükseldiği süreçte yaşanan katliamlar, gerillaya destek veren sıradan halka kadar uzanan imha, o ülkelerin oligarşilerine özgü bir durum değildir. Egemen sınıfların genel politikasıdır. Tüm bu imha ve katliamların, baskıların karşısında, iktidar mücadelesinin ve halkın örgütlenmesinin sürekliliği sağlandığı noktada, bunu başara-bilen bir halk hareketi, savaşın belli bir aşamasında güçler dengesini değiştirip iktidar yolunu açacaktır. Devrimlerin gelişim dinamiğini tarih böyle kaydetmiştir. Bu gerçeklik karşısında provokasyon teorilerinin devrimi reddetmekten başka bir anlamı yoktur. Kaldı ki, egemen sınıfların baskılarını artırmak için silahlı mücadele dışı yöntemleri kendisine bahane yaptığı örnekler de az değildir, aslolan, bu hareketlerin devrime hizmet edip etmediğidir.

Silahlı mücadelenin, solun **statükolarını sarsması**, provokasyon teorilerinin bir başka maddi temelini oluşturur. Bu noktada da provokasyon teorisi emperyalizme ve oligarşiye hizmet eder hale gelir. Çünkü, statükonun sahibi onlardır. Reformizm, burjuvazinin icazetine sığınarak politika yapmak istediği, kendi gücüne ve halkın gücüne güvensizliği nedeniyle bu statükonun sarsılmasını istemez. Silahlı mücadele yükseldiğinde statülerini kaybedeceği paniğine kapılarak, düzenle zımni bir anlaşma içinde silahlı mücadeleye karşı saldırıya geçer. Hatta bu düşmanlık öyle boyutlara ulaşır ki, Çapa örneğinde olduğu gibi, oligarşinin valisi bile *“hedef otobüs değildi”* derken, reformizm *“yok yok hedef otobüstü, terördü”* demeye devam eder. Silahlı mücadele karşıtlığında “kraldan daha kralcı” kesilir. Niyet ne olursa olsun, reformizm icazeti esas aldığından, bu icazetin daralmasına veya tümünden yok olmasına neden olacak her türlü mücadeleye karşı çıkar ve objektif olarak düzen güçleriyle yan yana gelir. “Teröre karşı gösteri” çağrılarının hem burjuva cenahtan hem de TKP, ÖDP reformizminden aynı anda gelmesindeki “izaha muhtaç aynılık” da bu gerçek gözardı edilerek açıklanamaz.

Bu iflah olmaz düşmanlık, bu kesimleri öyle den-gesiz hale getirmiştir ki, kimi zaman, silahlı mücadele yürüten bir hareketin silahlı-silahsız yaptığı her şeye karşı çıkmayı, sesinin duyulmaması için gazetele-rinde sansür dahi uygulamayı bir refleks haline getirirler. Sımsıkı tutundukları statüleriyle, düzenin statü-leri arasındaki çizgi tamamen belirsizleşmiş, yer yer aynışmıştır. Aradaki çizginin nasıl belirsiz hale geldiğini en açık gösteren örnek, Çapa’daki olayın ardından burjuva basının köşe yazarları ile reformizmin

yayınlarındaki değerlendirmelerin, provokasyon teorilerinin örtüşmesidir. Tek farkları, burjuvazinin ka-ba terör demagojisi kalmıştır. Ki, bu konuda, özellikle ÖDP reformizmi düzene daha da yaklaşma eğilimi-ni her fırsatta ortaya koymaktadır.

İster uzun süreli bir halk savaşında, isterse ayaklanma anında şiddet kullanılarak bir rejimin değiştirilip, yerine yenisinin kurulması toplumsal devrimlerin değişmeyen genel karakteridir. Marks'ın deyimiyle “zor”, “*bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesidir.*” Bu yasa, Büyük Ekim devriminden Küba'ya kadar geçerliliğini korumuş, bugün de korumaktadır.

Özellikle 1990'lardan itibaren ise bu bilimsel gerçek unutturulmak istenmektedir. Emperyalizmin bunun propagandasını yapması, sol saflara “sol” görünümle sızan küçük-burjuva aydınlar aracılığıyla pompalaması anlaşılırdır. O, sistemini sarsacak bütün düşünce ve mücadele yöntemlerini beyinlerden söküp atmak ister. Küreselleşme süreci ile birlikte, “*silahlı mücadelenin ve şiddetin, yerini demokratik yöntemlere bıraktığı*” tezi de bu zemin üzerinde geliştirilerek tüm sola dayatıldı ve hâlâ dayatılmaktadır. Mücadele yöntemlerinden eylem anlayışına, seçtiği sloganlara kadar, bu teze uygun bir “sol” da, tüm dünyaya paralel olarak ülkemizde de geliştirilmek istenmektedir. Bu solun temel özelliği iktidar hedefinin olmayışıdır. “**Küreselleşmenin solu**” olarak da ifade edebileceğimiz bu sol, hayatın her alanında devrimci seçeneğin ve mücadele anlayışının karşısına çıkarılmaya çalışılmaktadır. Sınıfsal bakışın ve uzlaşmazlığın yerine uzlaşmayı; radikalizmin yerine icazeti; meşruluğun yerine yasallığı esas alan eylem anlayışı hakim kılınmak isteniyor. Devrim ve halkın iktidarı yerine düzende reformlar, iyileştirmeler talep etmek; devrimciliğin yerine sivil toplumcu protestoculuk konulmak isteniyor. Reformizmin, yukarıdaki tez'in asıl sahibi olan egemen sınıflardan belli bir noktaya kadar destek gördüğü, “takdir” aldığı da bilinen bir gerçektir.

Oysa, hem dünya çapındaki gelişmeler, hem ülkemizdeki gelişmeler tarafından, zaten hiçbir geçerliliği olmayan, “*silahlı mücadelenin ve şiddetin, yerini demokratik yöntemlere bıraktığı*” tezi tümünden çürütülmüştür.

Amerikan imparatorluğunun ülkeleri açık işgalle-re girdiği, ülkeleri, ilerici güçleri tecrit etme ve dize getirme politikası izlediği bir dünya tablosundan söz

ediyoruz. Bu tabloda, açık işgal altında olan ülkeler olduğu gibi, bizim gibi emperyalizmin yeni-sömürge-si olan, gizli işgalin sürdüğü ve işbirlikçi iktidarların emperyalist politikalarla her alanda bütünleştiği ülkeler de var. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı silahlı mücadele her iki kategoride yer alan ülkeler için de hâlâ geçerli tek yöntemdir.

Reformizm ise, tam tersine, küreselleşme adıyla uygulanan emperyalist politikaları ve AB sürecini, silahlı mücadelenin geçersiz hale gelişine dayanak yapmak istemekte, ‘AB’ye uyum’ yasalarını sömürge tipi faşizmle yönetilen ülkemizin demokratikleştirilmesi olarak yansıtmaktadır. “*Henüz demokratikleşmedik ama atılan adımlar küçümsenmemeli*” türünden söylemler, bu anlayışın ürünüdür. Bunun için de AB’nin niteliği sürekli olarak gözden kaçırılmakta ya da bilinçli olarak çarpıtılmaktadır. Gözden kaçırılan, Avrupa Birliği’nin emperyalist bir örgütlenme olduğu, te-kellerin, çıkarları için bir araya gelişinin ifadesi olduğudur. Bu, daha çok aleni AB’ci kesimler tarafından yapılmaktadır. Çarpıtma ise, “*emeğin Avrupası*” diyerek, Avrupa egemen sisteminin dışında bir Avrupa illüzyonu yaratılarak yapılmaktadır. ÖDP başta olmak üzere, reformizmin asıl durduğu nokta da burasıdır. AB’ciliği aleni şekilde savunamamasının getirdiği sıkıntıyla ürettiği bu maddi temeli olmayan söylem de bir süre sonra terk edilecek ve AB standartları bu sorun standartları olarak tamamen benimsenecektir.

Oysa, Türkiye’nin son 15 yılı, emperyalizmin demokratikleştireceği teorilerinin iflasıdır. “15 yıldır demokratikleşen” bir ülkede, en basit bir gösteri hak-

★ **Küreselleşme süreci ile birlikte, “*silahlı mücadelenin ve şiddetin, yerini demokratik yöntemlere bıraktığı*” tezi de bu zemin üzerinde geliştirilerek tüm sola dayatılmaktadır. Mücadele yöntemlerinden eylem anlayışına, seçtiği sloganlara kadar, bu teze uygun bir “sol” da, tüm dünyaya paralel olarak ülkemizde de geliştirilmek istenmektedir. Bu solun temel özelliği iktidar hedefinin olmayışıdır.**

kını kullanmak için dahi bedeller ödemeyi göze almak gerektiği tartışmasızdır. Oligarşinin sözcüleri, “*uyum yasalarını pratiğe geçirme, polisi eğitme*” gibi söylemlerle bu gerçeğin üzerini örtmeye çalışmakta, halkta beklenti yaratmak istemektedir. Faşizmin emperyalist müdahalelerle burjuva demokrasisine dönüştürebileceği üzerine geliştirilen politikalar da bu süre içinde, sadece ülkemizde değil, tüm dünyada iflas etmiştir. En son örnek olan Irak’da emperyalist müdahalenin getirdiği demokrasi ortadadır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde iki çizgi bugün daha nettir. Biri, **reformist çizgi**, diğeri **devrimci çizgi**. Yukarıda ortaya koyduğumuz tablo bu ayrışmanın bir yansımasıdır ve reformist çizginin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin neresinde durduğunu da ortaya koymaktadır.

Bağımsızlık, AB’ci reformist çizgide artık söylem düzeyinde dahi yer almamakta, giderek “emperyalizm” kavramı literatürlerden çıkarılmaktadır. Bu çizginin dünyadaki karşılığı olan küreselleşme karşıtı hareketin sloganları kimi zaman doğrudan, kimi zaman uyarlanarak, ama temel anlayış korunarak kullanılmaktadır. Bu hareketin temelde “küreselleşme” olarak ifade edilen emperyalist politikalarla karşıtlığının düzeyi ise, onu “iyileştirmenin, reforme etmenin” ötesine gitmemektedir. ÖDP’nin başını çektiği bu kesim, bir yandan Avrupa’ya dayanıp, öte yandan emperyalizmden, emperyalizme karşı mücadeleden zaten söz edemezdi. Giderek politikalar, sloganlar buna göre biçimlendirildi, Avrupa Birliği ile karşı karşıya gelmeme temel alındı. F Tiplerinde böyleydi, NATO

karşıtı kampanyada “Gelme Bush” sloganını bu çizgi belirledi. Son yüzyıla damgasını vuran ve özde hiçbir değişimi içermeyen emperyalist politikaların adı ise, bu kesimin dilinde yumuşatılarak “neoliberal politikalar” haline geliyordu. Çünkü emperyalizm denildiğinde bir yayılmacılıktan, sömürgecilikten ve bunun karşısında bir bağımsızlık mücadelesinden söz etmek gerekecektir. Neoliberal politikalar denildiğinde ise, bu politikaların sosyal yanlarının geliştirilmesi için mücadele etmek, örneğin “yoksullara milli gelirden daha fazla pay” istemek, dünya genelinde ise, “Afrika ülkelerinin borçlarının iptalini” istemek yetiyordu.

Reformist solun, Avrupa Birliği’nin halkların yararına olduğunu savunmasıyla, Kürt milliyetçiliğinin “**Demokratik emperyalizm**” tezi arasında bir fark yoktur. Ve “demokratik emperyalizm” teziyle de, egemenlerin yüzyıllardır savunduğu sömürgeciliğin çağdaşlaştırdığı tezi arasında bir fark yoktur. “Sömürgeciliğin çağdaşlaştırıcı” işlevi bugün “küreselleşme”ye yüklenmiştir. Bir döneme kadar “çağdaşlaştırma”, “uygarlık götürme” rolünü Avrupa üstleniyordu, bugünse güç dengeleri değişmiştir ve bu rol daha çok ABD’nin lokomotifliğinde yerine getirilmektedir.

Demokrasi mücadelesinden reformist çizginin ne anladığına gelince; önce, tek bir “demokrasi” olmadığını hatırlatmalıyız. Emperyalizm, bu gerçeği unutturmak ister. “Demokrasi”yi biçimsel hale getirir ve sınıfsal temelinin görülmemesini hedefler. Tek başına demokrasi denildiğinde gerçekte hiçbir şey anlaşılamaz. “*Her demokrasi, nihai olarak o toplumun üretim ilişkileri tarafından belirlenir*”. (Lenin) Bu nedenle, burjuva demokrasisi ve sosyalist demokrasi (halk iktidarı aşamasında halk demokrasisi) vardır. Yine bir başka not olarak her demokrasinin bir diktatörlük olduğu da unutulmamalıdır. Sorun, hangi sınıfın diktatörlüğü olduğudur. Burjuva demokrasisi, burjuva diktatörlüğünün bir biçimidir. (Diğer biçimi, faşizmdir.) Sosyalist demokrasi ise proletarya diktatörlüğüdür.

Reformizm, demokrasi kavramını da muğlaklaştırır, ve demokratik mücadeleyi düzeniçi olarak ele alır. Böyle olduğu içindir ki, demokratikleşmeden anladığı AB’nin Kopenhag Kriterleri’nden ibarettir. Mücadele ve eylem anlayışı da doğal olarak buna göre şekillenir. Halkın mücadelesinin meşruluğu değil, düzen güçlerinin tanıdığı icazet esastır.

Bu çizgi, kendisini en açık biçimde seçimler konusunda ortaya koyar. En son yapılan seçimlerde geliştirilen taktikler, sloganlar, açıklanan seçim bildir-

★ ÖDP’nin başını çektiği bu kesim, bir yandan Avrupa’ya dayanıp, öte yandan emperyalizmden, emperyalizme karşı mücadeleden söz edemezdi. Giderek politikalar, sloganlar buna göre biçimlendirildi, AB ile karşı karşıya gelmeme temel alındı. F Tiplerinde böyleydi, NATO karşıtı kampanyada “Gelme Bush” sloganını bu çizgi belirledi.

geleri, seçimin solun bir kesimi için tek varlık koşulu ve tek amaç haline dönüştüğünü göstermektedir. Seçimlerin “Marksist-Leninistler için ne anlam taşıdığı” tartışması, artık bu kesimlerle yapılacak tartışmanın ana eksenini değildir. Seçim konusundaki tavırları, Marksizm-Leninizmde bir “sapma”yı değil, Marksizm-Leninizmle hiç ilgisi olmayan, açıkça düzen tercihinine denk düşmektedir.

Devrimciler hiçbir mücadele biçimini dışlamamış, hemen hepsini, devrimin ihtiyaçlarına uygun bir tarzda kullanmışlardır. Seçimler bir parlamenter mücadele biçimi olarak; devrimcilerin ilkesel olarak reddettikleri bir mücadele biçimi değildir. Ancak, temel mücadele biçimi olarak ele alındığında devrim iddiasından vazgeçmek ve giderek düzeniçileşmek kaçınılmaz son olacaktır. Reformistlerin bugüne kadar ki pratiği, faşizmin seçim oyunu içerisinde yer almak, halk kitlelerinin devrime olan yürüyüşü önünde, “sol” set oluşturmak biçiminde özetlenebilir.

Parlamenter mücadeleye katılma konusunda Lenin, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı adlı yapıtında, “...özellikle kendi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek için, özellikle ezilen ve cahil köylü yığınlarını uyandırmak ve aydınlatmak için zorunlu olduğu şüphe götürmez” der.

Seçimler; kitlelerin politik duyarlılığının olağanüstü geliştiği, kitleleri eğitime olanaklarının arttığı, ajitasyon propaganda yapmanın koşullarının olduğu bir ortam yaratır. Devrimciler; kuşkusuz belli koşullara bağlı olarak bu ortamı devrim için kullanacaklardır. Halk kitlelerine düzenin, düzen partilerinin gerçek yüzü gösterilecek; düzenin alternatifsiz olmadığı gösterilerek, kitleler halk örgütlenmelerine çekilecek, devrim yürüyüşü hızlandırılacaktır.

Reformist çizginin demokratik mücadele anlayışında devrim hedefi olmadığı için, seçimlerdeki tavır da devrimci çizgiden kesin hatlarla ayrılır. Ve yine bu hedefin olmayışından dolayı, demokratik taleplerinde düzenin kabul edebileceği talepler, sloganlar tespit eder, halk kitlelerini devrim hedefinde bilinçlendirmeyi düşünmez. Düzenin teşhirinde de bu anlayış görülebilir. Susurluk süreci bu konuda tipik bir örnektir. Devrimciler Susurluk sonrası demokratik mücadeleyi, “Susurluk Devlettir. Susurluk Pisliğini Devrim Temizler” şiarıyla sürdürürken, reformizm, Susurluk’u “Çiller-Ağar-Bucak” çetesi olarak ele almış ve tam da devletin istediği noktada, düzenin kendini aklamasında kullanılmıştır. Düzeni yıkmayı, sistemi tümünden değiştirmeyi, yani devrimi hedeflemeyen bir

çizgi, kaçınılmaz olarak pratiğinde de düzeni güçlendirecek, restore edilmesine hizmet edecektir. Susurluk süreci tam da böyle şekillenmiştir.

Emperyalizmin gizli işgali altındaki bir ülkede bağımsızlık hedefi olmayan, demokrasiyi sosyalist demokrasi olarak kavramayan ve bunun için faşizmin yıkılıp halkın iktidarının kurulması hedefi taşımayan bir anlayışın **sosyalizmden** anladığı da, Avrupa Komünist Partileri’nin sosyalizm anlayışıdır. Proletarya diktatörlüğünün reddedildiği bir sosyalizm anlayışının ise, gerçekte sosyalizmle ilgisi yoktur. Böyle bir sosyalizm, olsa olsa, emperyalizmin sosyalizmin baskılanması karşısında halklarının isyanlarını önlemek için başvurduğu “sosyal devlet”in biraz daha geliştirildiği bir devlet anlayışı olabilir.

Reformist sol, pratikte oligarşinin demokrasicilik oyununun sürdürülmesinden yanadır. Teorik olarak “düzen değişikliği” söylemlerinin hiçbir kıymeti yoktur. Oligarşik düzenin, tümünden bir altüst oluş yaşanmadan, yani devrim dışı bir seçenekle nasıl değişeceği, nasıl halkın iktidarının kurulacağı adeta bir sırdır onlarda. Tıpkı bu kesimlerin tüm dünyadaki benzerleriyle ortak kullandığı “başka bir dünya mümkün” sloganında olduğu gibi. Peki bu dünya nasıl bir dünya olacak ve böyle bir dünya nasıl, hangi mücadele yöntemleriyle yaratılacak belirsizdir. Aslında belirsiz değildir. Küreselleşmenin olumsuz yanları törpülene-

★ Bu çizgi, kendisini en açık biçimde seçimler konusunda ortaya koyar. Son seçimlerde geliştirilen taktikler, sloganlar, seçim bildirgeleri, seçimin solun bir kesimi için tek varlık koşulu ve tek amaç haline dönüştüğünü göstermektedir. Seçimlerin “Marksist-Leninistler için ne anlam taşıdığı” tartışması, artık bu kesimlerle yapılacak tartışmanın ana eksenini değildir. Seçim tavırları, Marksizm-Leninizmde bir ‘sapma’yı değil, Marksizm-Leninizmle ilgisi olmayan, açıkça düzen tercihinine denk düşmektedir.

cek, yani reforme edilecek, örneğin; yoksullara milli gelirden daha fazla pay verilecek, işsizlik çözülecek, hak ve özgürlükler genişletilecektir. Sömürü düzeninin tümünden yok edilmesi yoktur, sadece reforme edilmesine yönelik talepleri dile getirirler ve bu doğrultuda pratik sergilerler. Bu çizgi, devrime değil, kapitalizmin restore edilip düzenin devamına hizmet eder. Oligarşi çok zorlandığı noktada, “sosyal devleti geliştirme” adına bu tür reformlar da gündeme getirebilir. Ama bu, sömürüyü ortadan kaldırmak bir yana daha inceltirilerek sürmesinden başka bir şey değildir.

Reformizm, içinde sosyalizmin geçtiği bütün teorik söylemlerine rağmen sosyalist bir ülkeyi kurma stratejik hedefi taşımamaktadır. Silahlı mücadeleye düşmanlığı da esas itibarıyla “devrimin nasıl gerçekleştirileceği” yani “devrim stratejisi” üzerine değildir. Türkiye solunun 1980 öncesi temel tartışma konularından biriydi, “devrim stratejisi”. Asıl olarak da “Halk Savaşı” mı “Sovyetik Ayaklanma” mı çerçevesinde yoğunlaşmıştı. Yani, kendini sol, sosyalist safalarda ifade eden partilerin, örgütlerin ezici çoğunluğu için “bağımsızlık”, “sosyalist demokrasi”, “devrim” gibi kavramların kendisi değil, bu hedefe giden yoldu tartışılan.

Bugün “devrim mi, düzen mi” tartışması sol içinde doğallaştırılmak isteniyor. Reformizmin Brezilya İşçi Partisi’nden devlet başkanı seçilen Lula’yı örnek göstermesi, “onun gibi olmak istemesi” sıradan değildir. Nasıl bir iktidar kurmuştur Lula? IMF ile ilişkilerin sürdüğü, yurtdışı gezilerinde yanına tekellerin patronlarını alıp iş bağlantıları yaptığı, emperyalizm karşısında hiçbir muhalefeti olmayan, Brezilya oligarşisi ile anlaşma içinde ve hatta kime bakanlıklarını da doğrudan onlara tahsis eden bir iktidar. Reformizmin istediği de böyle bir iktidardır. Bunun için, taleplerinde “IMF ile ilişkiler kesilsin, borçlar iptal edilsin” diyemiyor, “borçlar ertelensin” diyor. Böylece şimdiden “iyi bir Lula” olacaklarının sözünü veriyor.

★ Reformizmin istediği de böyle bir iktidardır. Bunun için, taleplerinde “IMF ile ilişkiler kesilsin, borçlar iptal edilsin” diyemiyor, “borçlar ertelensin” diyor. Böylece şimdiden “iyi bir Lula” olacaklarının sözünü veriyor.

Bugün devrime dair en genel Marksist-Leninist doğruların muğlaklaştırılmasının, devrim hedefi olmayan bir devrimcilik, sosyalistlik anlayışının yerleştirilmek istenmesinin karşısında biz varız. Bugün kü asıl tartışma da, bu nedenle devrim cephesi ile, devrimi tasfiye etmek isteyenler arasındadır. Silahları bırakmamızı, ölümüne direnmememizi isteyenler, devrimi istemeyenlerdir.

Tüm bu dayatmalara, oligarşinin ve emperyalizmin şiddetine rağmen, mücadelenin ve örgütlenmenin sürekliliğini sağlayan bir çizgiyi temsil ediyoruz. Çizgimiz, 34 yıllık tarihimizde hayatın içinde sınanmış, doğruluğu ispatlanmış bir çizgidir. “*Stratejik hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir.*”

Stratejik hedefimizde ısrar edeceğiz. Bunun anlamı, kapitalist düzeni ve emperyalist demokrasiyi hiçbir biçimde kabul etmemek demektir. Stratejik hedefte ısrar, emperyalizmle ve işbirlikçi oligarşiyle kesin bir uzlaşmazlıktır. 34 yıldır aralanan uzlaşma kapılarına dönüp bakmadık, doğru bildiğimiz yolda, kurtuluşun yolunda yürümeye devam ettik.

Emperyalizmi ülkemizden kovacak, oligarşik iktidarı yıkacak ve halkın iktidarını kuracağız. Bu hedefe ulaşabilmenin tek yolu olduğu için, “*Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi*” ni (PASS) savunuyoruz.

“*Silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir.*” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf: 401, Boran Yayınları)

DHKP-C programında “Kurtuluşun Yolu” bu strateji temelinde ortaya konulmuştur:

“*Emperyalizm, ekonomik politik olarak her alanda ülkeye hakim olup, işbirlikçi iktidarı yönetip denetlemektedir.*

Emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen ülkemizde seçimle iktidarın niteliğini değiştirmek mümkün değildir.

Bu nedenle Partimiz, emperyalizm ve oligarşinin denetim ve yönetimindeki faşist iktidarın ancak halkın silahlı savaşıyla yıkılacağına inanır. (...)

Halk savaşının temel biçimi silahlı mücadele olmasına rağmen, mücadelenin tek biçimi değildir. Halk savaşı ülkemiz koşullarında POLİTİKLEŞMİŞ

ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ'ni esas alır. Bu strateji, şehirde ve kırdaki gerilla savaşını temel alır. Gerilla savaşı yanında halk kitlelerinin günlük, kısa vadeli hak ve özgürlüklerini, çıkarlarını savunur. Bunlar için mücadele eder. Devrimi yozlaştırıp yolundan saptırmak isteyen her türlü sapma düşüncelere karşı ideolojik mücadele verir. Halkın günlük, ekonomik-demokratik mücadelesine öncülük ederken, bu mücadele ile nihai kurtuluşun sağlanamayacağını propagandasını yapıp iktidar hedefini gösterir. Ancak, silahlı mücadele dışındaki tüm mücadele şekillerini silahlı halk savaşını güçlendirici ve ona bağlı olarak ele alır.”

Savaşımızı ve hayatın her alanındaki mücadelemizi belirleyen işte bu temel doğrularımızdır. Devrimci hareketin kadrolarının eğitiminden ruhsal şekillenmesine kadar donanımı da bu stratejiye göre şekillenmelidir. Bu, aynı zamanda reformizmin devrimci saflardaki etkilerine karşı da ideolojik mücadele demektir. Burjuva, küçük-burjuva ideolojisinin sızmalarına karşı mücadele edilmeden, bireycilik, burjuva hümanizmi, anti-örgütçü düşüncelerin etkilerinden kurtulmadan, ömür boyu devrimcilik yapılamaz, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşılmaz.

“Dünya değişti, Türkiye değişti, emperyalizm değişti, Türkiye demokratikleşmede yol katetti... sol buna uygun dönüşümü sağlamalı” diyenler, “stratejik hedefinizden, devrimden vazgeçin” demektedirler.

Vazgeçmeyeceğiz.

Gerek AB süreciyle birlikte, gerek Amerikancı politikalarla oligarşinin emperyalizmle daha fazla bütünleşmesi sonucu, **anti-emperyalist anti-oligarşik devrim** stratejisi dünden daha geçerli ve gerekli hale gelmiştir. Oligarşik iktidar, düne göre daha da “içsel bir olgu” haline gelen emperyalizmden bağımsız ele alınamaz. Bugün, Avrupası ve Amerikası ile emperyalizme karşı savaşmayan hiçbir güç, dünyanın Türkiye’inde halkın iktidarını kuramaz. Ya da tersine, emperyalizmin şu bu politikasına, işgallerine, işkencelerine karşı çıkarken, oligarşi de hedefe konulmadan politikalar belirlenemez. İktidarların dış politika da pazarlık kozu olarak kullanamayacağı anti-emperyalist mücadele de böyle yerine oturabilir ancak.

Demokrasi ve demokratik mücadele anlayışımız da, Marksizm-Leninizm biliminin ışığında tespit edilmiş sapmayan bir çizgiye sahiptir.

Marksist-Leninistler demokrasiden söz ettiğinde, anlaşılacak olan tek bir demokrasi vardır; **halk için demokrasi**. Ve Marksist-Leninistler demokrasiden

burjuva demokrasisini anlamadıkları gibi, burjuva demokrasisi için mücadele de etmezler.

Klasik anlamda bir burjuva demokrasisinin dahi söz konusu olmadığı bir ülkeyiz. Bunun için Mahir Çayan mevcut yönetim biçimini **sömürge tipi faşizm** olarak adlandırmıştır. AB sürecinde çıkarılan yasalar bu gerçeği değiştiren bir durumu ortaya çıkarmamış, tersine, sömürge tipi faşizmin vazgeçilmez olarak başvurduğu demokrasicilik oyununu güçlendiren bir etken olmuştur.

Marksist-Leninistlerin “Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm” formülasyonunda ifade ettiği demokrasi de, “faşizmin yıkılarak yerine kurulacak olan halk demokrasisini anlatır. Ve bu nedenle de bir **devrim sorunu** olarak ele alınır.”

Devrimciler elbette mevcut sistem içinde demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarının genişletilmesi için ekonomik-demokratik mücadele de yürütürler. Ama bunu devrim mücadelesinin geliştirilmesinden, halkın iktidarı hedefinden bağımsız ele almazlar. Bu nedenle, devrimciler açısından reformlar için mücadele bir araçtır. Demokratik mücadele de bu bakışla ele alındığında devrimci bir muhtevada sürdürülebilir. Bu, mutlak bir kararlılık demektir. Çünkü ancak düzenin icazetine değil halkın mücadelesinin meşruluğuna dayanan bir çizgi, demokratik mücadelede kararlılığa, ısrara sahip olabilir. Bu kararlılığın faşizm koşullarındaki karşılığı büyük bedeller ödemeyi göze almaktır. Devrimci Hareket bu bedellerin en büyüğünü ödeyerek, haklar ve özgürlükler mücadelesi alanında kalıcılaşmıştır.

★ **Gerek AB süreciyle birlikte, gerek Amerikancı politikalarla oligarşinin emperyalizmle daha fazla bütünleşmesi sonucu, anti-emperyalist anti-oligarşik devrim stratejisi dünden daha geçerli ve gerekli hale gelmiştir. Oligarşik iktidar, düne göre daha da “içsel bir olgu” haline gelen emperyalizmden bağımsız ele alınamaz. Avrupası ve Amerikası ile emperyalizme karşı savaşmayan hiçbir güç, dünyanın Türkiye’inde halkın iktidarını kuramaz.**

Demokrasıcılık oyunu görmezden gelinerek faşizmin mutlaklaştırılması, nasıl demokratik mücadelelenin yadsınmasına götürürse; tersinden demokrasıcılık oyununun demokrasi olarak görülüp faşizmin yok sayılması da, devrim hedefinden sapmayı, devrimci örgütlenmenin ve çalışma tarzının yadsınmasını, legal alandan büyük beklentiler içine girilmesini beraberinde getirir. Biz, demokratik mücadeleye işte bu gerçekleri gözardı etmeden bakıyoruz.

Hiçbir devrim hareketi düz bir hat izlemez. Kimi dönem bir mücadele biçimi öne çıkar, bir başka dönem bir başkası. Önemli olan, temel mücadele biçimini, stratejiyi gözden kaçırmamaktır. Bu uzun soluklu bir savaşın çizgisidir. Bu savaşta silahlı eylem halkın savaşını geliştirmenin bir aracıdır. Bu nedenle de, birkaç eylem yaparak, silahlı eylemi bu savaşı geliştirmenin bir aracından çok “kendi reklamını yapma” olarak gören anlayıştan da, silahlı mücadeleyi “pazarlık aracı” olarak kullanan politikadan da ayrılır.

Sosyalizmi, silahlı devrim çizgimizde yürüyerek kuracağız. Mao’nun sözleriyle söylersek, *“Halkın safında yeralan bir ordu olmadan o halkın emperyalizmi, yöneten egemen sınıfı yenilgiye uğratması, kurtuluşunu kazanması mümkün değildir... Bir halkın ordusu yoksa, hiçbir şeyi yoktur. Bu meselede hiçbir teoriye yer olamaz.”* (Mao, Seçme Eserler, C-3, s.307)

Kuşkusuz halkın silahlı kurtuluş çizgisini savun-

★ **F Tiplerinde tutsak yoldaşlarımız bedenlerini tutuşturuyor, aynı günlerde dağlarda çatışıyor, şehitler veriyoruz, miting meydanlarına binlerce çıkıyoruz, binlerle barikatlarda çatışıyoruz, savaşçılarımız şehirlerde halkın adaletini yerine getirmeye yöneliyor. Hayatın her alanında, devrim kavgasının gerektirdiği her yerde olmak, Parti-Cephe için bir propaganda değil, somut bir gerçekliktir. Hiçbir gücün icazetine sığınmadan, önümüze çıkarılan bedelleri ödeyerek kalıcılaşıyoruz bu alanlarda.**

duğumuz için bize yönelik “yoketme” politikaları hiç değişmeyecektir.

F Tiplerinde tutsak yoldaşlarımız bedenlerini tutuşturuyor, aynı günlerde dağlarda çatışıyor, şehitler veriyoruz, miting meydanlarına binlerle çıkıyoruz, binlerle barikatlarda çatışıyoruz, savaşçılarımız şehirlerde halkın adaletini yerine getirmeye yöneliyor. Hayatın her alanında, devrim kavgasının gerektirdiği her yerde olmak, Parti-Cephe için bir propaganda değil, somut bir gerçekliktir. Hiçbir gücün icazetine sığınmadan, önümüze çıkarılan bedelleri ödeyerek kalıcılaştık bu alanlarda. Bu nedenle, oligarşinin ve emperyalizmin bütün imha operasyonlarına, reformizmin de dahil olduğu ideolojik kuşatmayla bizi düzeniçine çekme çabalarına karşın, ne yok edebiliyor ne de düzen içine çekebiliyorlar.

Dağlarda, şehirlerde, hapishanelerde büyük bedeller ödememizi göstererek, *“bakın yolunuz yanlış...”* diyor kimileri. Bırakın halkın iktidarının kurulmasını, halkların mücadele tarihinin direnişlerle yazıldığı gerçeğini unutturmak istiyorlar. Direnmeyin, savaşmayın ve egemen sınıflar neyi bahşederse ona razı olun, en fazla biraz daha fazlasını istemek için *“demokratik yolları kullanın”* diyorlar. Feda anlayışına sahip olamayanlar, ne devrimi gerçekleştirebilirler, ne de sosyalizmi kurabilirler. Sosyalizmin gökten zenbille ineceğini mi sanıyorlar?

“Fedakarlık, yeni toplumun kuruluşunun bir parçasıdır. Örneğin, eski komprador burjuvazimiz gibi ya da yaz tatilini Birleşik Devletler’de yahut da Avrupa’da geçiren büyük toprak sahipleri gibi, ABD şirketleri gibi, ABD emperyalizmi kurumlarını hiçbir fedakarlıkta bulunmadan yok etmeyi umut edemeyiz, dünyanın en büyük baskı gücüne hiçbir fedakarlık yapmadan kafa tutmayı umut edemeyiz.” (Che)

Şimdi bu sözleri, dünyanın en büyük askeri paketi NATO’ya karşı atıp tutan fakat iş pratiğe gelince “illa yasal olmalı” diye tutturan anlayışla kıyaslayın.

“Sosyalizmin, hem de kapitalist gericiliğin ortasında, hiç kimse bir şeylerini feda etmeden kurulacağını düşünmek masaldır. Bu olanaksızdır, çünkü birinin kendini feda etmesi gerekir. Ve ülkenin gelişmesini istiyorsak, herkesin gerektiğinde muhtemelen sahip olabileceğinden bir şeyler feda etmesi gerekir. Bugün öncü insanlar, fedakarlık bir varlık biçimine dönüşene kadar her an kendilerini feda etmelidirler.” (Che)

Feda kuşağının kahraman savaşçıları, direnişçileri bu bilinçle donandıkları için gözünü kırpmadan

ölümü kucaklıyorlar. Devrime kan olmak, kurulacak yeni toplumun temellerine taş olmak budur işte. Hem adaletten, eşitlikten, özgürlükten ve sosyalizmden söz eden ve hem de direnenleri eleştirenler, böyle bir ülkenin hiçbir bedel ödemedi, tek damla kanımız akmadan yaratılacağını mı düşünüyorlar? Onlar propaganda ve mücadele yöntemleriyle halkta bu düşüncüyü geliştirdikleri için, yanlış bir şekillenmeyi, bir halı besliyorlar.

Biz, “devrim yolunun engebeli, dolambaçlı, sarp” olduğunu, “Kurtuluş bayrağının bu yolu tırmanan gerillaların birbirine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikileceğini” söylüyoruz. Daha büyük bedeller ödeyerek yürüyeceğiz bu yolu. Bunu da biliyoruz. Halkların meşru silahlı direnişlerinin, kurtuluş savaşlarının “terör” diye lanetlenmek istendiği dünya koşullarında silahlı mücadelede ısrarın, “tüm şimşekleri üzerine çekmek” demek olduğunu da bilincindeyiz. Sınıflar gerçeği de, devrimcilik de burada ortaya çıkar zaten. Tüm dünyayı sömürge alanı haline getirmek isteyen emperyalizme ve işbirlikçilerine rağmen **“biz varız”** diyebilmektir, devrimcilik. “Yeni bir Türkiye’yi halkın savaşını büyüterek kuracağız” diyerek dayatılan bedelleri göğüsleyebilmektir.

Nikaragua’da Sandino’nun kitle ilişkilerinden biri anlatılır. Sandino’nun saklaması için verdiği silahları, Sandino katledilmesine, hareket sona ermesine rağmen saklamaya devam eder. Onyıllar sonra bir gün Sandinistler ulaşır ona. Artık oldukça ihtiyarlanmış olan Sandino taraftarının söylediği üç kelimedir; **“bir gün geri geleceğinizi biliyordum.”**

Önemli olan halka bu güvenin verilmesidir. Savaşın uzun soluklu olduğunu, devrimcilerin bu savaşı, herşeye rağmen sürdüreceğini gören bir halk, devrime inanır ve güvenir. Tarihimiz, bu güveni yaratacak çizgiye, kararlılığa sahip olduğumuzun kanıtıdır.

Kızıldere’den Büyük Direniş’e bir destan yarattık. Bu topraklarda, “kan ve ateş içinde süren bir yürüyüş”ten söz edilecekse, bu biziz. İmha operasyonları, katliamlar, infazlar, kaybetmeler bitiremedi bizi. Yılgınlığın, yorgunluğun boy verdiği cunta yıllarında direniş ve savaş çizgimizden taviz vermedik. Silahlı mücadeleyi savunanların “barışçıl, demokratik yollara” döndüğü, Sovyetik ayaklanmayı savunanların düzenin parlamentosuna girmek için mücadele eder hale geldiği bir ortamda, devrimin yolunu ısrarla savunduk ve yaşama geçirdik. Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrim-

lerin, kapitalist restorasyonların ideolojik olarak geriletemediği bir süreçten geçerek geldik. Düzenin icazetine sığınmayı bir an bile aklımıza getirmeden yürüdük. Kendi dışımızda hiçbir güce güvenmedik, halkın gücünün üzerinde hiçbir güç olmadığına inandık. Fiziki saldırılara ve reformist, revizyonist solun bir kısmının da içinde yer aldığı ideolojik kuşatmaya rağmen, silahlı mücadeleden, illegaliteden, devrimci örgüt anlayışından vazgeçmedik. Marksizm-Leninizmin içinin boşaltılmasına, devrimciliğin yozlaştırılmasına karşı ideolojik mücadele sürdürdüğümüz için, “sekte” olduk, “dinazor, dogmatik” olarak ilan edildik. Doğruları söylemeye, Marksizm-Leninizmi savunmaya, silahlı devrim çizgisinde yürümeye devam ettik. Silahlarımızın sesinin belli bir süreç içinde duyulmadığı anlarda, “artık eylem yapamaz duruma geldiğimiz” söylen-di, yine konuşan biz olduk. Aslolan, çok eylem yapıp yapmamak değil, bu topraklarda **silahlı devrim çizgisinin, savaşın ve askeri örgütlenmenin kesintisizliğini** sağlayabilmektir. Bunu başaran tek hareketiz. Düşmanın tüm saldırılarına karşın, bu noktada ısrar edebilmek ve gelişen bir güç olabilmek, Parti-Cephe stratejisinin, doğru önderliğinin ve şehitlerimizin sayesinde mümkün olabilmektedir.

Emperyalizmin “tüm dünyada yok edilmesi gereken örgütler” listesine Türkiye’den adımız eklenebilir, üzerimizden her türlü imha, kuşatma eksik olmayabilir, ama yükümüzün ağır olduğunu bilerek devrimci çizgimizden taviz vermeden yürümeye devam edeceğiz. Ateş altında yürümeden, bağımsızlığı, demokrasiyi ve sosyalizmi kurmanın hiçbir yolu yoktur.

Daha büyük bedeller ödeyerek yürüyeceğiz bu yolu. Bunu da biliyoruz. Halkların meşru silahlı direnişlerinin, kurtuluş savaşlarının “terör” diye lanetlenmek istendiği dünya koşullarında silahlı mücadelede ısrar etmenin, “tüm şimşekleri üzerine çekmek” demek olduğunu da bilincindeyiz. Sınıflar gerçeği ve devrimcilik de burada ortaya çıkar zaten. Emperyalizme ve işbirlikçilerine rağmen **“biz varız” diyebilmektir, devrimcilik.**

Solu, darbeler değil, iddiasızlaşma küçültür

1 Mayıs 2004 ve Nato Zirvesi'ne karşı mücadelede, solun içinde bulunduğu durumun çeşitli açılardan görülmesine vesile oldu. Solun örgütlülük anlamındaki yetersizliği, geniş kitleleri harekete geçirebilecek durumda olmaması, zaten uzun süredir bilinen, görülen, hemen herkesin kabul ettiği gerçeklerdir. 1 Mayıs ve NATO Zirvesine yönelik tartışma ve hazırlıklarda, bunların daha ötesinde somut olarak görülen, solun **beyninde** bir güçsüzleşmeyi yaşadığıdır.

Her iki süreçte, **birincisi**, solun demokratik mücadele konusundaki yaklaşımının ne ölçüde çarpıklaşmış olduğuna, **ikincisi**, herhangi bir şeyi protesto etmenin ötesinde bir iddiada bulunabilecek ruh hali ve kararlılıktan önemli ölçüde uzaklaştığına tanık olduk. Her iki süreçte de, sonuçta militan bir çıkış yapılabildi, devrimciliğin bu topraklarda nasıl hayat bulacağı gösterildi. Ne var ki, bu çıkışın sürekli kı-

İddiasızlaşmanın yansımaları:

Statükonun kanıksanması:

İdeolojik savrulma

Eylem anlayışında darlık

İdeolojik-politik hantallık

Abartıcılık ve keskinlik

Yasallığa boyun eğme-icazetçilik

Demokratik mücadelede çarpıklık

Aydınlar karşısında oportünist tavır

yana sürekli ideolojik, politik, polisiye darbeler altındaki bir soldan sözediyoruz. Herkes kendini en komünist, en devrimci, en Marksist-Leninist olarak kabul edebilir; ama yaşanan güçsüzlükler, savrulmalar, çarpıklıklar da ortadadır. Aşağıda sıralayacağımız tavır ve düşünceler, başka bir sola ait değil, Türkiye soluna

aittir. Bu anlamda Türkiye solu, son tartışmaların ortaya çıkardığı çarpıklıklar üzerinde çok ciddi olarak durmak durumundadır. Bunların da en önemlisi, solun beyninde yaşanan küçülmedir.

Bir örgütlülük, çeşitli süreçlere, koşullara bağlı olarak nesnel veya bazen de öznel çeşitli nedenlerle örgütsel, kitlesel boyutlarda gerilemeler, daralmalar yaşayabilir. Nitekim dünyada da, ülkemizde de devrimci hareketlerin, halkın mücadelesinin tarihinde böylesi dönemlerin örneği çoktur. Bir çok ülkenin devrim tarihi **"yenilgiden zafere"** diye ifade edilebilecek bir seyir izlemiştir. Fakat **"yenilgiden zafere"** doğru ilerleyebilmenin olmazsa olmaz bir koşulu vardır: **Her şart altında iktidar perspektifini, ideolojik sağlamlığını ve militan kararlılığını kaybetmemek.** Eğer bunlar varsa, bir hareket kaybedilen herşeyi yerine koyabilir, yıkılan herşeyi yeniden yapabilir. Ama bunlar yoksa, geriye gidiş **tükenişe** kadar sürer. Böyle bir hareketin **"yenilgiden zaferler"** yaratması mümkün olmaz.

Örgütsel, kitlesel, kadrosal küçülmelerin çaresi vardır. Ama beyinlerin, iddianın, coşkunun, kararlılığın küçülmesinin çaresini bulmak zordur. Şu veya bu nedenlerle militan sayısı azalabilir, faşist terör altında kitlelerin militan mücadele eğilimleri zayıflayabilir, bunlar süreç içinde aşılabilir, fakat kitleleri örgütleme ve kitlelere öncülük etme iddiasındakiler

İddiasızlaşma, devrimin inancın kaybedilmesi... halka güvenin zayıflaması... İktidar hedefinin artık sadece soyut, teorik bir hedef olarak kalması demektir... İdeolojik, politik, pratik solun gündemine gelen hemen her konuda, bunun bir yansımaları görmek mümkündür.

linabilmesi, biraz da burada sözünü ettiğimiz iddiasızlaşmanın aşılmasına bağlıdır. Solun bu iki önemli süreçte açığa çıkan çarpıklıklarının üzerine gidilebilirse, 1 Mayıs'taki, Nato'ya karşı mücadeledeki çıkışlar tekil örnekler, konjonktürel eylemler olarak kalmaz.

1980'den bu

bu iddiayı kaybetmişlerse, düşüncelerinde ve politikalarında militanlaşma yokolmuşsa, kitlelerin içinde bulunduğu durumu da değiştiremezler.

İddiasızlaşma, devrime inancın kaybedilmesidir. İddiasızlaşma halka güvenin zayıflamasıdır. İktidar hedefinin artık sadece soyut, teorik bir hedef olarak kalması demektir. İddiasızlaşmanın pratikteki tezahürleri bir yazı kapsamında tek tek sayılamayacak kadar çoktur. Çünkü ideolojik, politik, pratik solun gündemine gelen hemen her konuda, bunun bir yansımasını görmek mümkündür. Yine de bunların en başlıcalarını sıralayarak, iddiasızlaşmanın soldaki yansımalarını göstermeye çalışalım.

Statükonun

kanıksanması: İddiasızlaşma, herşeyden önce, icazetçiliği ve statükoculuğu kanıksatmıştır. Bir kez mevcut statüko kanıksanınca gerisi gelmiş; eylem biçimlerinden sloganlara, mücadele taktiklerine kadar reformistlere özgü olan hemen herşey, solun genel özelliği haline dönüşmüştür. Herkesin mevcut durumdan adeta memnun olduğu, statükoyu bozacak her önerinin koro halinde reddedildiği bir ortam oluşmuştur. 1 Mayıs 2004'te Taksim önerisinin ardından gelişen tartışmalar bunun en açık ifadesi oldu. Herkes mevcut durumu o kadar benimsemişti ki, “*niye Taksim gündemimizde değil?*” şeklinde olması gereken sorunun yerini “*nereden çıktı bu Taksim?*” sorusu almıştı. Solun ruh hali, “böyle gelmiş böyle gider” kaderciliğinin adeta başka bir versiyonuydu. Yukarıda değindiğimiz gibi, kendisi kadereleşen, statükoya razı olan bir sol, kitlelerin kadereci bakışını nasıl değiştirebilir, kitleleri nasıl statükolara karşı mücadeleye sevk edebilir? Bu aynı zamanda bir ruh hali meselesidir; sol ihtilalci, isyancı, statüko karşıtı bir ruh halinde olacak ki, böyle bir ruh halini kitlelere taşıyabilsin.

Statükoculuk, solda oldukça eski bir hastalıktır. Köklü bir biçimde hesaplaşılmadığı için de sık sık nüksetmektedir. Gidişatı az çok değiştirecek, oligarşiyle toplumsal muhalefet arasında bazen kendiliğinden oluşmuş, bazen düzen tarafından özel olarak oluşturulmuş statükoları değiştirecek her çıkış, soldaki statükoculuğun duvarlarına çarpmaktadır.

Ayaklanmacı, reformist, legal sol için statükoculuk adeta bir çizgi halindedir. Silahlı mücadeleye esas olarak statükoyu bozacağı için düşmandırlar. 1974'lerden itibaren doğrudan oligarşiye yönelik silahlı eylemler de, ardından faşist teröre karşı silahlı

mücadele de bu nedenle bunların statükocu muhalefetiyle karşılaşmıştır. Ama tabii statükoculuk, ne reformizmle sınırlıdır, ne de sadece silahlı mücadele karşısında ortaya çıkmaktadır. Tersine, statükoculuk hayatın her alanına yansımakta, okulda, fabrikada, hapishanelerde, ve en sıradan bir eylemin tartışılmasında bile karşımıza çıkabilmektedir.

Solun statükoculuğunun reformist-oportunist ayırımı olmaksızın çok yaygın bir biçimde ortaya çıktığı kesitlerden biri, 1984 ölüm orucu sürecidir. Oligarşinin hapishanelerde Tek Tip Elbise dayatması eşliğinde saldırılarını arttırdığı bir dönemde, Devrimci Sol'un ölüm orucu önerisi biri hariç hiç bir siyasi hareket tarafından kabul edilmedi. Kimisi “eylem biçimine” karşıydı, kimisi “zamanlamasını yanlış buluyordu”, kimileri, “sivil hükümetin uygulamalarının biraz daha beklenmesi”nden yanaydı... Ortak noktaları, statükonun sürmesiydi. Çünkü farklı bir önerileri de yoktu. Sürmesinden yana olunan statükoyu kimsenin savunacak hali yoktu, statüko, baskılar, işkenceler, yasaklarla doluydu; ama ölüm orucu şehitler vermektir. Ölüm orucuna başlanırsa, baskı daha da artabilir, bu statüko bile bozulabilirdi.

Statükocu için o anki statükonun ne kadar baskıcı olduğu, veya ne kadar görece bir rahatlık içerdiği ikincil bir konudur. 1984 örneğinde olduğu gibi, savunulması mümkün olmayan bir statükoyu bile korumaya kalkışabilir. Herşeyin alt üst olması, ve sonrasının belli olmaması, ona mevcut statükodan daha korkutucu gelir. Hele ki statüko görece de olsa rahat, demokratik özellikler taşıyorsa, statükocuyu bulunduğu yerden sökmek artık iyice zorlaşır. Aynı statükoculuk, 2000 yıl-

ında F Tiplerine karşı direniş ve ölüm orucu gündeme geldiğinde de statükoda direndi; İki siyasi hareketin dışında hiç kimse ölüm orucuna katılmadı. En kaba haliyle düşünceleri mevcut durumun sürebildiği kadar sürmesiydi; düşmanın politikalarını bozmak gibi bir düşünce yoktu.

Statükocu için o anki statükonun ne kadar baskıcı olduğu, veya ne kadar görece bir rahatlık içerdiği ikincil bir konudur... savunulması mümkün olmayan bir statükoyu bile korumaya kalkışabilir. Herşeyin alt üst olması, ve sonrasının belli olmaması, ona mevcut statükodan daha korkutucu gelir.

Statükoculuk, dört yıldır izlenen politikalarda da açıktır; hemen hiç bir siyasi hareketin bu süreçte statükoyu bozmayı amaçlayan bir pratiği olmamıştır. Silahlı eylem yoktur, hücrelerde bedenini tutuşturma da yoktur. Ama bunları hadi bir yana bırakalım; dışarıda kendi anlayışları içinde sürdürdükleri demokratik eylemlerde bile statükoyu zorlayan tek bir eylem bulamazsınız. Klasik basın açıklamaları, mektup, kart göndermeler vs. Statükoyu bozacak bir biçim veya yoğunluk olmadı hiç. Mevcut eylem statükosunun dışına çıkacak pasif eylem biçimleri bile yoktur. Ve bu statükoculuk, sadece reformistler için değil, tüm gruplar için geçerlidir.

Başka konularda da durum farklı değildir; ne özelleştirmelere karşı mücadelede, ne Irak konusunda, ne haklar ve özgürlükler mücadelesinde, ne katliam, infaz davalarında, ne de başka herhangi bir konuda; şöyle bir bakın solun son yıllardaki tablosuna, “standart” dışı hiç bir şey gözünüze çarpmaz. 1 Mayıs Taksim önerisi de işte bu statükocu zihniyete çarpmıştır. Kimileri bu tartışma içinde kısmen de olsa, “biz neyi savunuyoruz, Taksim’i neden gündemimizden çıkardık...” sorusuyla yüzyüze gelmiştir. Ama solun statükolaştırdığı davranışlar o kadar çoktur ki, hepsinden aynı anda kurtulabilmesi mümkün değildi. Mesela, 1 Mayıs’ı veya başka mitingleri, illa la konfederasyonlarla birlikte yapmak, illa yasallık aramak; bunlar da bir çeşit statüko haline dönmüştür.

Statükoculuk ne demektir; Mevcut durum devam etsin; peki mevcut durum devrimi geliştirmek için çok mu uygun? Herkesin, her konuda, her anda sor-

ması gereken soru budur: Derneklerdeki mevcut çalışma tarzı ve eylem biçimi, sendikaların mevcut durumu, meevcut eylem biçimleri, mevcut kitle çalışması anlayışı... bunların yıllar içinde ne hale dönüştüğünü sorgulamalıdır herkes. Reformizmin politika ve çalışma tarzının, eylem anlayışının nasıl

solun genel statükosuna dönüştüğünü görmelidir. Bu görülürse statükoyu bozmak için adım atmanın en azından düşünsel koşulları hazırlanmış olur.

İdeolojik

savrulma: İddiasızlaşmanın en önemli görünümünden biri de bazen yazılı-çizili halde, ama çoğu kez de pratik tavır ve politikalarda kendini gösteren **ideolojik savrulmalardır**. İddiasızlaşma ideolojik savrulmanın **sonucu** olabildiği gibi, **nedeni** durumunda da olabilir. Kısacası, tavuk-yumurta misali, hangisinin neden, hangisinin sonuç olduğunu ayırt etmek çoğu kez zordur. Ama iddiasızlaşmayla, ideolojik savrulmanın hemen her zaman yanyana bulunduğu kesindir.

Sol adına AB’nin, ABD’nin bile savunulabilir hale gelmesi ve sol adına bunun “normal” kabul edilebilmesi, ideolojik savrulmanın bugünkü en vahim yanını oluşturmaktadır. AB’cilik ÖDP’de, Amerikancılık Kürt milliyetçiliğinde en açık ifadesini bulmuştur. Ama sorun sadece onlarla sınırlı kalmamıştır. Solun çeşitli kesimleri de bunu normal görmüş, kanıksamış veya normal görmese de çeşitli hesaplarla bu doğrultuda bir ideolojik mücadeleden kaçınıp suskun kalmıştır. Bu da ideolojik savrulmanın bir başka görünümüdür. “AB’ye uyum demokrasisi”ne solun radikal kesimlerinde de ciddi ciddi inanma eğilimi ortaya çıkmıştır. Teoride çok bariz olmasa da pratikte vardır bu eğilim. Bu, propaganda ve ajitasyonun şekillenişinden pratiğin ele alınışına kadar kendini bir çok noktada göstermektedir. “Sivil toplum örgütleri” gibi bir kavramın kullanımının yaygınlaşmasından F Tiplerine karşı direniş sürecinde, Marksist-Leninist, komünist olduğunu iddia eden grupların “Uluslararası standartlar”ı talep edebilmesine kadar bir çok olgu, bu eğilimin kendini göstermesinden başka bir şey değildir.

Haziran ayındaki NATO’ya karşı eylemlere Kürt milliyetçilerinin katılmaması üzerine çeşitli çevreler bunu eleştiren yazılar yazdılar. Ama bunların çoğunda yine köklü bir ideolojik eleştiri yoktur. Kürt milliyetçiliğinin emperyalizm karşısındaki tavrını, sadece pratik bir sorun haline dönüştüğünde eleştiri konusu yapanlar, neredeyse on yıldır Öcalan’ın, PKK’nın emperyalizmle ilgili söylediklerini görmezden gelmişlerdir. Aynı şekilde, legal partilerden işçi konfederasyonlarına, odalara, aydınlara kadar kendilerine sosyalist diyenlerin AB’ciliği adeta sorgulanmaz haldedir. Dergilerinde AB’nin teorik eleş-

Devrimci iddia, kararlılık ve cüret, devrimci eylemin ilke ve kuralları dışında sınır tanımaz. Bu noktada düşüncelerine sınır koyanlar, ya iddialarından uzaklaşmışlardır, ya da burjuva hümanizminin, karşı-devrimin terör demagojisinin etkisi altındadırlar.

tirisini yapanlar bile, bu kurumların AB'ci tavırlarını, açıklamalarını eleştirmekten uzak duruyorlar. Bu eleştirmeme tavrının altında elbette pragmatizm de, başka küçük hesaplar da vardır ama “pragmatik hesaplar” nedeniyle bile bu konunun sol içi ideolojik mücadelenin bir parçası haline getirilmemesi, ideolojik bir zaafa işaret eder. Bu tavır, kendi ideolojisine güvensizleşenlerin tavrıdır.

Eylem anlayışında

darlık: Halkların yüzyıllardır zulme direnmek, egemenlerin iktidarını yıkıp ezilenlerin iktidarını kurmak için başvurdukları eylem ve mücadele biçimleri, hiç bir kalıba sığmayacak kadar zengindir. Türkiye solu ise, reformizmin, icazetçiliğin ve iddiasızlaşmanın kısılcığında, bu tarihi reddeden “eylem biçimleri” tartışması yapmaktadır. Tutarlı bir burjuva demokratın bile meşruluğunu, belli durumlarda kaçınılmazlığını kabul edebileceği ölüm oruçlarını, feda eylemlerini reddeden, dünya halklarının bu temeldeki direnişini anlayamayan bir anlayış(sızlık) sergilenmektedir.

Tabii ki mesele salt “eylem biçimleri” tartışması değildir; eylem biçimlerine nasıl bakıldığı bir yerde sonuçtur. Bedel ödenmeyen bir “solculuk” türünü savunanlar, kim ne yaparsa yapsın, itiraz edeceklerdir. Tutsak yakınlarının, ardından da tahliye olan tutsakların dışarıda ölüm orucuna yatmaları karşısında yapılan itirazı hatırlayalım; “*dışarıda ölüm orucu olur mu?*” Doğrudur, Türkiye solunda ve belki dünyada daha önce böyle bir ölüm orucu olmamıştır; ama bir eylem biçiminin doğruluğunun yanlışlığının kıstası “daha önce olup olmaması” değildir. Ölüm orucu içeride olur, dışarıda değil diyenler, genellikle, içeride ölüm orucuna başladığında da şu veya bu gerekçeyle itiraz edenlerdir. Tutsakların bedenlerini tutuşturarak şehit düşmeleri karşısındaki tavır da bunun örneği değil mi? Denir ki; “*Solda böyle bir eylem biçimi yoktur!..*” **Eylem biçimlerindeki yaratıcılık ve cüret**, devrim iddiasının doğrudan bir sonucudur. Emperyalizmin, oligarşinin önüne çıkardığı engelleri aşacak bir iradenin gösterilmesidir. Devrim iddiasını kaybedenler, eylem anlayışında da yaratıcılık ve cüretten uzaklaşırlar.

Reformistler dışındaki solun da eylem biçimleri konusunda kafa karışıklığının kaynağı buradadır. Bir yandan ölüme yatıyor, öte yandan “uluslararası standartlar” talep ediyor, bir yandan bedel ödüyor, bir yandan “hiç bir şey için ölmeye değmez” diyor

aydın anlayışıyla, “yaşamı savunma” diye formüle edilen burjuva hümanizmiyle uzlaşıyor. Burjuva hümanizmiyle harmanlanmış düşüncelerle, ne eylem biçimlerine, ne ihanete doğru bir yaklaşım getirmek mümkün değildir.

Reformizmin bedeller ödenen bu eylemler konusundaki tavrı kökten inkarcıdır; “*Şu koşullarda mümkün olabilir*” de demiyor; her koşul altında karşıyız diyor. Nazi işgaline karşı Sovyet halklarının direnişini hatırlayın; insanların kendilerini uçurumdan aşağı atmaları da bir direniş biçimi olmuştur. Böyle bir “eylem biçimi”, ancak o koşullarla, o anın gerekleriyle tartışılabilir. Şimdi kalkıp “*canım uçurumdan aşağı atlamak biçiminde bir direniş biçimi de olur muymuş?*” diye ahkam kesmek kolaydır, ama anlamsızdır. Reformist anlayış “*her türlü şiddete karşıyız*” veya “*insan yaşamını tehlikeye atan her türlü eyleme karşıyız*” diye formüle ediliyor. Küçük-burjuva hümanizminin kuşatması, terör demagojisiyle birleşerek bir çok devrimci örgütü de eylem anlayışı konusunda daraltmıştır. Mesela silahlı mücadeleyi savunan bir örgütün, Hamas’ın eylemlerini “terörizm” olarak tanımlaması da bu darlığın bir sonucudur. Kuşatılmış, nefessiz bırakılmış Filistin’de herhangi bir eylemi, terör’ün kelime anlamı üzerinden tartışmak devrimcilerin yaklaşımı olamaz. Hatta bırakın “terörün kelime anlamı” üzerinden tartışmayı, terör demagojisinin emperyalistler tarafından bu kadar yoğun ve çarpıtılmış bir biçimde kullanılması karşısında, Filistinlilerin eylemleri “terör” kelimesiyle birlikte tartışılmaz. Eleştirdiğin, mahkum ettiğin yanları varsa, eleştirirsin ve pekala bunu kelime anlamının ötesine taşırılmış bir “terör” kavramını kullanmadan da yapabilirsin.

Halklar, devrimciler çaresiz değildir; çaresiz bırakılamaz. Buna inanmak ve pratikte göstermeyi gerektirir. Tüm

Solun gelişmelerin yönünü ilk gören ve buna göre de gelişmelere yön vermeye çalışan bir dinamizminin olması gerekir. İşte iddiasızlaşma ve statükoculuk bu dinamizmi ortadan kaldırıp, gelişmelerin yaşanıldığı süreçte gerekli ideolojik tesbitlerin ve politik tavırların geliştirilmesinin önünde engel olmaktadır.

engelleri aşma iddiası ve kararlılığını gerektirir. Bu noktada halkların ve devrimcilerin yaratıcılığının ve cüretinin tek bir sınırı vardır: devrimci eylemin ilkelere ve değerleri, veya başka bir deyişle, halka zarar vermemek. Devrimci iddia, kararlılık ve cüret, bunun dışında sınır tanımaz. Bu noktada düşüncelerine sınır koyanlar, ya iddialarından uzaklaşmışlardır, ya da burjuva hümanizminin, karşı-devrimin terör demagogisinin etkisi altındadırlar.

İdeolojik-politik

hantallık: Amerikan emperyalizminin sosyalist sistemin parçalanmasının ardından “Yeni Dünya Düzeni” adı altında, geçmişin sosyalist sisteme yakın ülkelerine ve dünya halklarına karşı başlattığı saldırının emperyalizm ve halklar cephesinde yeni olguları ortaya çıkardığını ancak yıllar sonra görebilmiştir sol. 1990-91’deki Körfez saldırısında, henüz bu sürecin değerlendirmesini yapamamış olduğu için doğru bir tutum geliştirememiş, tavrını “Ne Saddam, ne ABD”, “it dalaşı” çerçevesinde belirlemiştir.

Bu büyük siyasi yanlış, soldaki ideolojik-politik hantallığın en çarpıcı örneklerinden biriydi, ama tabii tek örnek değildir. Uluslararası, yerel, güncel bir çok konuda bu hantallığı tesbit etmek mümkündür. Mesela bir Gorbacov olayı da veya ülkemizdeki Sursurluk olayı da solda ancak gecikmeli olarak değerlendirilebilmiştir. Bu tür gelişmelerde solun genel yaklaşımı “kim ne diyor” diye önce etrafını bir göz-

leme, veya “yaşayıp görme” olmaktadır.

İslamcılarının emperyalizme karşı eylemleri, direnişleri karşısında nasıl bir tavrın belirleneceği, ülkemiz özelinde anti-emperyalist mücadele içinde yer alabilecek islamcı kesimlerle nasıl bir ittifak çizgisinin geliştirilebileceği konusunda da sol aynı hantallık

içinde hareket etmektedir. Din afyondur ve kitlelerin bu afyonla uyuşturulmasına engel olmak devrimcilerin görevidir. Ama solun bugünkü tartışması bu değildir. İslamcılarla ittifak konusunu bu çerçevede ele almak, soyutluktur. Politik düşünmemek, iktidar hedefiyle bakmamaktır.

Oysa solun tüm bu konularda, gelişmelerin yönünü ilk gören ve buna göre de gelişmelere yön vermeye çalışan bir dinamizminin olması gerekir. İşte iddiasızlaşma ve statükoculuk bu dinamizmi ortadan kaldırıp, gelişmelerin yaşanıldığı süreçte gerekli ideolojik tesbitlerin ve politik tavırların geliştirilmesinin önünde engel olmaktadır. İş işten geçtikten, herşey herkesin gözünde ayan beyan hale geldikten sonra yapılan politik tesbitlerin fazla bir işlevinin olmayacağı, ve bunun öncülük misyonu ile bağdaşmayacağı açıktır.

Abartıcılık

ve keskinlik: İddiasızlaşan, ufku daralan ve küçük düşünmeye başlayan her anlayış, bunu örtmek için abartıcılığa başvurur. Devrim ve iktidar hedefi unutulduğunda çok sıradan eylemler, başarılar büyütülmeye başlanır. Sıradan kitle çalışmaları, sıradan günlük eylemler, kan ve ateş içindeki büyük bir savaşın en ön cephesindeki çarpışmaları gibi anlatılır. Radikal, militan mücadele çizgisinden uzaklaşma, keskin sloganlarla örtbas edilir.

Solda bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Bakın yayın organlarına, sınırlı kitlesel eylemlilikler serhildan, intifada diye, sınırlı çatışmalar ayaklanma, barikat savaşı olarak adlandırılır olmuştur. Az çok militan bir çizgide bulunanlar bu yönlü bir abartı içindeyken, reformist cephede de iddiasızlaşmaya bağlı olarak seçimlere kendi stratejik-taktik çizgileri açısından, normal propaganda ölçüleri açısından bile aşırı bir anlam yüklenmeye, seçim çalışmaları burjuva partileri aratacak abartılarla süslenmeye başlanmıştır.

Keskin sloganlar, gerçekçi olmayan hedef ve şiarlar iddiasızlaşmayı, iktidar hedefinden uzaklaşmayı, dünyanın küçülmesini “tersinden” gösteren kanıtlardır. NATO Zirvesi’ne karşı mücadelede TKP bunun karakteristik bir örneğini verdi. TKP’nin sloganı “İstanbul NATO’ya Kapılarını Kapatıyor” di-yordu, ama yürütülen mücadele İstanbul’un kapılarını NATO’ya kapatma iddiasından çok uzaktı. Öyle ki, zirveye karşı mücadelenin daha militan bir biçimde sürdürüldüğü 28-29 Haziran günlerinde TKP

İddiasızlaşan, ufku daralan ve küçük düşünmeye başlayan her anlayış, bunu örtmek için abartıcılığa başvurur. Devrim ve iktidar hedefi unutulduğunda çok sıradan eylemler, başarılar büyütülmeye başlanır. ... Radikal, militan mücadele çizgisinden uzaklaşma, keskin sloganlarla örtbas edilir.

ortada yoktur. O gün İstanbul'dan onlarca kilometre uzaklıktaki bir kamptan hangi kapıyı, nasıl kapattıklarını bir tek kendileri biliyor! TKP'nin propaganda ve ajitasyonunun odağında düzen içiliğini gizlemek vardır. Onun, esasında bir farkının olmadığı diğer legal sol partilerden tek farkı budur. Her alanda rekabetçidir, ama militan mücadeleyle gerçek anlamda bir rekabet içinde olamadığı için de rekabetini keskin slogan ve söylemlerle sürdürmektedir. Bugünkü TKP, dünün durmaksızın "savaşımından" sözeden keskin söylemiyle revizyonizmini örtmeye çalışan eski illegal TKP'nin legal alandaki kötü bir karikatürüdür. Reformist, revizyonist partilerin klasik hastalığıdır; 1980 öncesinde, anti-faşist mücadele içinde zorunluluklar dışında hemen hemen hiç yeralmayan legal sol partiler, bu konuda çok söz etmeyi kendilerine görev sayarlardı. Mücadele kaçkınılığını gizlemenin en kolay yolu buydu çünkü. Bugün de yapılan özünde budur.

Abartıcılık ve keskinlik, tüm devrimcilerin özenle kaçınması gereken bir zayıflıktır. Ancak daha büyüğünü, daha etkilisini, daha kitleselini yapma iddiası olmayanlar, yapılanı abartma ihtiyacı duyarlar. Abarttıkça, yapılanı yeterli görme anlayışı gelişir, eksiklikler, yetersizlikler görülmez olur. Ve o noktada da gelişme durur.

Yasallığa boyun eğme

veya icazetçilik; İddiasızlaşmanın doğrudan sonuçlarından bir diğeri, haklar ve özgürlükler mücadelesinde militanlıktan, radikallikten ve asıl önemlisi meşruluk çizgisinden uzaklaşılmasıdır.

Burada, demokratik mücadele nedir, demokratik kitle örgütü nedir diye uzun uzun ele alacak değiliz. En klasik deyişle "hakların söke söke alınacağı" gibi basit bir gerçek unutulmuş, adında "demokratik" bulunan herşeyin yasallıkla özdeş olduğu gibi bir anlayış geliştirilmiştir. Demokratik mücadele, yasaların izin verdiği sınırlar içindeki mücadeledir; demokratik kitle örgütü, yasal örgüttür ve ancak yasaların izin verdiği biçimlerde hak arar. Kabaca bugünkü görünüm budur. İlegaliteyi savunan ve şu veya bu ölçüde illegal örgütlenmeyi sürdürenler de demokratik alandaki bu çarpıklıktan nasibini almıştır.

Demokratik alanda, yasaların içinde kalarak haklar ve özgürlükler mücadelesi verilemez. Bu sadece devrimci bir anlayış açısından değil, politikasıyla, varlığıyla tamamen düzen örgütü olan demokratik kitle örgütleri için de geçerlidir. Örneğin Türk-İş'e

bakın. O bile, defalarca grev yasaklarını, gösteri yasaklarını çiğnemiş, çiğnemek zorunda kalmıştır. Çünkü bu yasaklara boyun eğildiğinde, taleplerin dile getirilmesi bile mümkün değildir bazen. Cunta sonrasında düzen partisi DYP ve onun lideri Demirel bile, siyasi alandaki varlığını yasakları çiğneyerek ortaya koydu. Faşizmin niteliği gereği böyledir bu. Hiç bir muhalif güç, yasaların sınırları içinde varlık gösteremez, muhalefet kendi meşruluğunu esas alır.

Faşizmin bu niteliğine rağmen, ülkemizdeki duruma bakıldığında, legal sol partilerin, sendikaların, odaların, çeşitli derneklerin her geçen gün yasallık sınırlarının içine çekildiğini görüyoruz. Bu anlayışın halkın mücadelesini geriletmediği, kendi örgütlülüklerini küçülttüğü de açıkça görülmesine rağmen, bu çizgiyle bir hesaplaşma yoktur. Tersine, sivil toplumlara kayışla birlikte bu çizgi daha da pekişmektedir. Yüzbinlerce üyesi olan, milyonlarca işçiyi temsil ettiğini söyleyen işçi memur konfederasyonları, çok kolaylıkla polis yasaklarıyla eylem programlarından vazgeçebiliyor, legal sol partiler, kendi meşruluklarını bile savunmaktan aciz, diğer düzen partilerinin kullandıkları hakları kullanma kararlılığı gösteremiyorlar. O kadar ki, basın açıklamalarını parti binalarının kapısı önünde, hatta içinde yapmayı polis zoruyla gelenekselleştirmişlerdir. Binasının içine kadar geriletilen, bunu kabul eden bir siyasi hareketin herhangi bir mevzi kazanması, bir mevzi için sonuna kadar direnmesi mümkün müdür?

Bu apaçık bir gerilemedir, mücadele mevzilerinden çekiliştir. Ve bu çekilişin mücadele ve eylem biçimlerinde farklı anlayışta olmayla ilgisi yoktur. Düpedüz düzenin baskılarına, yasaklarına ve zulmüne karşı direnemeyip geri çekilmektir. ÖDP reformizminin yöneticileri, ölüm orucu sürecinde "ortodoks anlayışla çatıştıklarını" söylüyorlar. Bu, reformizmin kendi durumunu perdelemek için uydurduğu bir "çatışma"dır; bu

Demokratik mücadele mevzilerinden çekilişin mücadele ve eylem biçimlerinde farklı anlayışta olmayla ilgisi yoktur. Düpedüz düzenin baskılarına, yasaklarına ve zulmüne karşı direnemeyip geri çekilmektir.

süreçte çatışılacak bir güç varsa, o oligarşiydi. Ama reformizm oligarşiyle çatışma cesaretini gösteremediği gibi, “ortodoks anlayışla” çatışma cesaretini de gösterememiştir. “Ortodoks” diye niteledikleriyle ideolojik mücadeleden de kaçmıştır. Ölüm orucu üzerine bol bol spekülasyon yapmış, burjuva medyanın ortaya attığı spekülasyonların üzerine atlayıp onların üzerine yazıp çizmiş ama direniş üzerine gerçek bir ideolojik mücadeleye girmemiştir. Peki reformizm niye böyle bir “çatışma” senaryosu uyduruyor; çünkü kaba gerçek, ÖDP’nin 11 Aralık’ta oligarşinin başlattığı terör karşısında sinip çekilmesi, icazet sınırlarına sığınmasıdır. “Ortodoks anlayışla çatışma”ya girenin, birincisi yukarıda vurguladığımız gibi ideolojik mücadele yapması, ikincisi de sözkonusu sorunda (F Tipleri konusunda) F Tipleri ne karşı öyle değil, böyle mücadele edilir diyerek kendi tarzında mücadelesini ortaya koyması gerektirdi. ÖDP bunu da yapmamıştır, yapamamıştır.

Devrimciler, demokratik alandaki mücadelede militanlıktan, radikallikten sözettikçe icazetçilik çok çeşitli gerekçeler üretir. Bu tür önerilerle hiç karşılaşmamak için, çeşitli platformlar oluşturulurken devrimcileri dışlamak amacıyla polisin işini üstlenip “tüzel kişilik” dayatması bile yapar. “*Bir doktor örgütü, tabii bir öğrenci örgütünden farklı olacaktır*”, “*tüzel kişilik olmak farklı davranmayı gerektirir*”, “*bizim farklı bir ağırlığımız*” olmalı gibi teoriler yapılır. Hepsisi bahanedir. Hak ve özgürlük mücadelesinde, saldırılara karşı taşla, sopayla, barikatla

direnen doktor örgütleri de var dünyada. Çatışan, işgallerde en başta olan, hapishanelerde yatan sendika yöneticileri de var. Bu ülkenin esnafları belki de yasallığa en fazla riayet eden kesimlerden birini oluşturur; ama 2001 Nisan’ında Ankara’nın meydanlarında panzerlere karşı çatışan onlardı... Kaçışa gerekçe bulmak kolaydır,

ama bulunan gerekçelerin tarih karşısında hükmü yoktur.

Militan mücadele anlayışından uzaklaşma, icazetçiliği geliştirmiştir. Reformizm bunu en kaba haliyle, düzenin izin verdiğini esas alarak yaparken, solun diğer kesimlerinde de icazetçiliğin daha dolaylı biçimleri öne çıkmıştır; bu da düzenin meşru saydığı güçlerin şemsiyesi altına girilerek gerçekleşmektedir. Kah İHD’nin, kah DİSK-KESK-TMMOB-TTB blokunun şemsiyesi altına girilerek meşruluk bunda aranmıştır. Solun önemli bir kesimi onlar olmadığında kendini meşru görmeyen bir ürkeklilik içine girmiştir. (Tabii bu durum da ikincil bir sonuç olarak bu demokratik kitle örgütlerinin kendilerini siyasi hareketlerin üstünde görmesini getirmiş, bunlar kendi öncülüklerini, belirleyiciliklerini her ortamda dayatma cesaretini bulmuşlardır.) Sonuçta meşruluk düşüncesinin zayıfladığı yerde, onun yerini icazetçilik dolduracak, icazetçi düşünce ise, militanlıktan, yasadışı olandan, radikal düşünüp davranmaktan uzaklaşacaktır.

Demokratik mücadelede

Çarpıklıklar: 1980’li yılların sonlarından itibaren bir çok örgütün tek varoluş alanı legal alan haline gelmiştir. Ne var ki böyle olması bu alandaki mücadeleyi güçlendirici bir etki yapmamış, tersine, hem stratejik anlamdaki tek yanlılık, hem de legal alanın ele alınışındaki çarpıklıklar, bu alandaki mücadele ve örgütlenmeyi zayıflatmış, demokratik mücadele anlayışı devrimci anlamından uzaklaşmıştır. Çarpıklığın en bariz ifadesi, bu alandaki mücadelenin asli unsurları olan Demokratik Kitle Örgütleri deyiminin solun belli bir kesiminin literatüründen çıkması, bunun yerini ise “sivil toplum örgütleri” deyiminin almasıdır. Bu basit bir kavram tercihi değildir; bu, demokratik mücadelede nasıl yeralınacağına ilişkin bir anlayışın ifadesidir. 12 Eylül sonrasında boylu boyunca legalizmin batağına serilen, illegaliteyi, silahlı mücadeleyi, savaşı bir daha asla anılmaması gereken şeyler olarak ilan eden anlayış, doğal olarak varolduğu tek alan olan legal alanda da devrimci bir anlayışı sürdüremezdi.

Soldaki reformistleşme, sağa savrulma ve giderek Avrupacılışmaya paralel olarak, legal alana hakim olan anlayış, bir üstteki başlıkta da vurguladığımız gibi meşruluğu değil, yasallığı tek ölçü alan, örgütlenmede, yaşam tarzında, kültürde devrimciliği reddeden bir tarz oldu. Bu tarzın sonucunda demokratik

Aydın gerçeği karşısındaki pragmatik yaklaşım nedeniyle, sol bütün bunları görmezden geldiği için, anti-örgüt, düzen içi aydın düşüncesi solda düşünülenin üzerinde etkili olma şansı bulmuştur. Solun eleştirisizliği, tavırsızlığı sonucunda devrimci, demokrat kitlenin, bu düşüncelere karşı uyanıklığı da sağlanamamaktadır.

alan, kitlelerin örgütlendiği, burjuvazinin ideolojisi-ne, kültürüne karşı dışı dış bir kavga'nın verildiği, ekonomik-demokratik mücadelede hakların söke söke alındığı militan bir mücadelenin alanı olmaktan çıkarılmıştır. O hale gelmiştir ki, ülkemizde demokratik alandaki mücadele ve örgütlenmeler, militanlık-tan, radikallikten, disiplinden, riskten, bedel öde-mekten uzak “tatlı su solculuğu” olarak anlaşılır ol-muştur. Reformizmin yönetimi veya etkisi altındaki demokratik kurumlar, burjuvazinin ideolojisine karşı mücadele edilen yerler değil, anti-örgüt propaganda-sının yapıldığı, devrimcilerin karalandığı, bu tatlı su solculuğunun meşrulaştırıldığı yerler haline gelmiş-tir. Tabii reformizmin önderleri de bu solculuk türü-nün teorisini yapmayı ihmal etmemişlerdir.

Peki böyle bir anlayışla bizim gibi ülkelerde de-mokratik mücadele sürdürülebilir, varolan demokra-tik mevziler korunabilir, yeni kazanımlar elde edile-bilir miydi? Olmayacağını herkes yaşayarak gördü. Böyle yaparlarsa, yani anlayış olarak devrimci, radi-kal olan ne varsa ondan uzaklaşırlarsa, kitleleri ör-gütleyeceğini sananlar yanıldılar. Belki yanılmadık-ları tek nokta, oligarşinin desteğinde bazı kitle örgüt-lerinin yönetimini ele geçirmeleri oldu. Ama ele ge-çirdikleri kitle örgütleri, onlara da “yâr” olmayacak-tı; çünkü demokratik alanda savundukları anlayış, bu kitle örgütlerine yönelik örgütsüzleştirme operasyon-larını durdurmak bir yana, onu hızlandırıyordu. Re-formizmin mücadeleye ve halka ne kazandırabilece-ği ele geçirdikleri kitle örgütlerini ne hale getirdikle-rinden bellidir. O kadar çok “anti-örgüt” propagan-dası yapmış, birey özgürlüğünü o kadar çok vurgula-mışlardır ki, sonuçta ortaya çıkan tablodan kendileri de şikayetçi olmaya başlamışlardır. Çünkü demokra-tik bir kitle örgütü bile **asgari disipline, asgari emekçiliğe, asgari kolektivistliğe** sahip olmadan hiç bir şey yapamaz. Nitekim ne yönetimlerindeki kitle örgütleriyle, ne kendi partileriyle istediklerini yap-a-maz durumdadırlar.

Devrimciliği mahkum edip, düzeniçileşip, sivil toplumculuğu benimseyip “Avrupa’daki gibi” muha-lefet yaparak **sol bir dalga** yaratacağını, kitlelerin akın akın kendilerine geleceğini sananlar, onyıllardır 1 Mayıs’larda olsun, seçimlerde olsun, hayatın her alanındaki diğer mücadelelerde olsun boylarının öl-çüsünü almaya devam ediyorlar. Oligarşinin icazeti onları geliştirmeye yetmiyor; kendileri uslu durursa, devrimcilerin tasfiye edileceği, ondan sonra da onla-rı kimsenin tutamayacağı hesapları boş çıktı. Bu ül-

kede haklar ve özgürlükler mücadelesinde dün oldu-ğu gibi, bugün de esas olan devrimci anlayışın varlı-ğıdır. Kazanılmış hangi mevzi varsa, devrimci bir an-layışla sürdürülen mücadeleyle kazanılmıştır. Refor-mizmin 1990’ların başından bu yana çöreklediği le-gal alanda şunu başardık, bunu kazandık diyebilece-ği tek bir şey yoktur. İddiasızlaşma, doğal olarak de-mokratik mücadelede de hem taleplerde gerilemeyi, hem de örgütlenmede kendi içine dönmeyi ve küçül-meyi beraberinde getirmiştir.

Aydınlar karşısında

oportünist tavır: Bu alanda sorun kendi-ni öncelikle aydınlar ve örgütler arasındaki ilişkide göstermiştir. Bu ilişki tabiri caizse başaşağı çevril-miştir. Solun iddiasız, kimliksiz yaklaşımı sonucun-da, siyasal ve kültürel açıdan örgütlü halk hareketi-ne tabi olması gereken aydın, örgütleri kendine tabi kılmaya çalışmıştır. Lafa geldi mi burnundan kıl al-dırmayan bir çok örgüt, üç beş aydının karşısında her türlü ilkesizliği yapabilmıştır. Mesele, basit, pragmatik hesaplardır. Ya o aydınlarla kendine meş-ruluk kazandırılmak istenmiş, ya o aydınları “kendi yanında” göstermenin getireceği propagandaya bü-yük değerler biçilmiştir.

Bu pragmatik hesaplar, aydınlar aracılığıyla ya-yılan örgüt karşı-tı, bireyci düşün-ce ve tavırlara karşı ciddi, ısrarlı bir ideolojik mü-cadele verilme-mesini de berabe-rinde getirmiş, aydınlar güçleri-nin-çaplarının çok üzerinde bu düşünceleri yay-ma fırsatı bul-muşlardır. Aydın kategorisinin ül-kemizdeki özgün durumu bu eksik-liğin sonuçlarını daha da vahim hale getirmiş-tir(*).

Aydın olmak, çok çeşitli nitelik-

Solun mevcut durumunu kavramak, bizi bekleyen tehlikelerin neler olduğunu görmektir. Solda iddiasızlaşmanın getirdiği tarz, reformizme angaje olma, hayatın içinde tek tek çeşitli alanlar-daki devrimcileri de bu etkilere açık hale getirmekte, özellikle genç devrimcilerde solun genel davranış ve mantığının bu olduğu izlenimini yaratmaktadır.

lerin yanısıra aynı zamanda bir misyon sahibi olmaktır. Şu veya bu alanda çok birikimli, mesela “profesör” sıfatını taşıyan herkes, zaten bu yüzden otomatikman aydın sayılamaz. Ülkemizdeki aydın gerçeği içindeyse, çoğu aydın böyle bir misyon sahibi olmaktan uzaktır. Aydınların bir bölümü zaten sahip olduğu devrimci misyonu terkederek “aydınlaşmış”tır. (Ülkemizdeki aydınların bir çoğunun aynı zamanda “dönek” sıfatını taşıması esprisi. Bir aydının yüklenebileceği misyon, en kapsamlı ifadesini proletaryanın aydını olmakta, halkı örgütleyen, aydınlatan örgütlü devrimcide bulur. Onlarsa bu misyonu terkedip aydın olmuşlardır.) En genel anlamda aydın kategorisi içinde de, mesela yazı yazdığı gazetede bir şeyi protesto edip köşesini bırakabilen, düzen içi yürüttüğü görevleri reddedebilen, bir başkanlığa hayır diyebilen çok nadiren çıkmaktadır. Yani açıkçası, çoğu için aydın olmak, bir geçim kapısı, bir meslek gibidir. Bunlara, **misyonsuz aydınlar** diyebiliriz. Aydın olma misyonunu ne yaşamında, ne ürününde ortaya koymayan, halk karşısında sorumluluk duygusundan uzak bir aydın geleneği, örgüt düşmanı, bireyci, icazetçi düşüncelerin yayıcısı haline gelmiştir. Elbette sorunun bu yanı üzerine daha çok şey söylenebilir; ama bizim burada asıl dikkat çekmek istediğimiz bu kadar bozulmuş, zarar veren bir “aydın” tavrı karşısında solun tavrıdır.

Sol, sosyalist olduğunu söyleyen ve genel olarak solda da böyle kabul edilen aydınlar çıkıp tekelci burjuvaziye yağcılık yaparlar, sol tepki göstermez. Bu aydınlar ihanetleri meşrulaştıran tavırlar geliştirirler, sol tepki göstermez. “Sol” görünüp devrimci ahlak ve kültürün altını oyarlar, tepki görmezler. Devrimcilere her türlü karalamayı, küfrü yazar, kimileri bunları roman diye pazarlar, sol tepki göstermez. Bunu yapma-

dıkları gibi tepki göstereni de sektelelikle suçlar... Çok somut bir örnek; direnişçilere ölüm orucunu bıraktırmaya çalışmak, hiç bir aydının ne hakkıdır, ne haddi. Ama pek çok aydın alenen bu doğrultuda faaliyet göstermiş ve soldan hakettikleri ideolojik, politik

tavrı görmemişlerdir. Aydın gerçeği karşısındaki pragmatik yaklaşım nedeniyle, sol bütün bunları görmezden geldiği için, anti-örgüt, düzen içi aydın düşüncesi solda düşünülenin üzerinde etkili olma şansı bulmuştur. Solun eleştirisizliği, tavırsızlığı sonucunda devrimci, demokrat kitlenin, bu düşüncelere karşı uyanıklığı da sağlanamamaktadır. Yazılarında, kitaplarında, konuşmalarında arada bir kaç muhalif söz söyleyerek kitlenin adeta gözünü boyayan düzen aydınları, araya soktukları örgüt düşmanlığıyla, bireycilikle büyük ideolojik zararlar vermektedirler.

Faşizmin karşısında en alt düzeyde de olsa, bir aydın tavrı gösteren, halkın kültürüne, sanatına, mücadelesine küçük bir katkısı olan her aydını, kendi aydınımız görür, sahiplenir, destekleriz. Ama bu onların olumsuzluklarının görülmemesi, halkın mücadelesine, örgüt düşüncesine, direniş duygularına zarar veren tavır ve düşüncelerinin eleştirilmemesi demek değildir. Böyle bir tavır, ülkemiz aydınlarının da yararına değildir; eleştirilmeyen, sürekli el üstünde tutulan aydın, kendini eleştirmeyi, sorgulamayı da bırakıp, hatalarını kemikleştirerek yaşamaya devam edecektir. Oportünizm, hayatın hiç bir alanında devrime bir şey kazandırmadığı gibi, aydınlar karşısındaki oportünizm de devrime bir şey kazandırmaz.

Bu sorunlar “dışımızda”

değildir: İddiasızlaşan, ufku daralan bir sol, kaçınılmaz olarak yukarıdaki zaafli hata ve düşüncelere savrulacaktır. Ancak bu, örgütler için geçerli olduğu kadar, tek tek tüm devrimciler için de geçerlidir. Bir devrimci, bulunduğu alanda, yürüttüğü faaliyette devrim iddiasını taşımadığında, benzer zaaf- lar onu da bekliyor demektir.

Yukarıda anlatılanları “dışımızdaki” sorunlar olarak görmemek durumundayız. Bu iki açıdan böyledir; **Birincisi**, soldaki olumsuz ideolojik, politik eğilimlere karşı ideolojik mücadele görevimiz olduğu için, solun her kesimini devrimcileştirmek, halkın cephesine çekmek görevimiz olduğu için, sorun dışımızdaki bir sorun değildir. **İkincisi**, soldaki olumsuz eğilimler, belli koşullar altında –özellikle oligarşinin ağır baskı ve kuşatma koşullarında– adeta “bulaşıcı” bir özellik gösterirler. Her alanda devrimci militanı kuşatan reformizm, radikallikleri, devrimci söylemi, militan pratiği engellemek için olağanüstü bir performans sergiler. Yasallığı, icazetli siyaset yapıyor olmasını, kendi çizgisini meşrulaştırmanın bir aracı olarak kullanır. Bu anlamda yukarıda yazdıklarımız

Beynimizde ve bulunduğumuz her yerde devrim iddiasını büyütmeliyiz. İddialı olmakla keskinlik arasındaki farkı iyi koyarak, bulunduğumuz her ortama, girdiğimiz her işe bu iddiayı taşımalıyız.

sadece solun bir eleştirisi olarak görülmemelidir.

Solun mevcut durumunu kavramak, bizi bekleyen tehlikelerin neler olduğunu görmektir. Solda iddiasızlaşmanın getirdiği tarz, reformizme angaje olma, hayatın içinde tek tek çeşitli alanlardaki devrimcileri de bu etkilere açık hale getirmekte, özellikle genç devrimcilerde solun genel davranış ve mantığının bu olduğu izlenimini yaratmaktadır. Bu çerçevede, mesela herhangi bir alandaki Cephelinin reformizmin üslubuyla konuştuğuna, herhangi bir eyleme reformistler gibi komplocu bakış açısıyla, provokasyon teorileriyle yaklaştığı görülebilir. Mesela, 1 Nisan operasyonunun nedenlerini değerlendirirken, reformist solda o günlerdeki yaygın söylem, bu operasyonun “NATO Zirvesi” nedeniyle, zirveye karşı eylemleri engellemek için yapıldığı yönündeydi. Böyle bir değerlendirme, yukarıda “abartıcılık ve keskinlik” altbaşlığında açtığımız tavrın bir yansıması olarak NATO Zirvesi’ne karşı eylemlere çok büyük misyonlar yüklemenin sonucuydu. Bu söylemin kimi alanlarda Cepheliler tarafından da tekrarlandığını gördük. Oysa böyle bir neden “1 Nisan operasyonu”nu açıklamaktan uzaktır. Bir başka örnek, 1 Mayıs’ta statükonun kırılması doğrultusunda atılan adımlardır. Solun belli kesimleri “nereden çıktı şimdi bu Taksim?” sorusuyla birlikte hemen komplo, provokasyon teorileri üretmeye koyuldular. İktidar iddiası ve perspektifiyle bakılmadığında, pe-kala bu provokasyon teorilerinin etkisi altında kalmak mümkündür. Keza benzer etkilenmeler, propaganda tarzında, kullanılan kavramlarda (mesela sivil toplum örgütleri gibi uyduruk kavramları kullanmakta), çeşitli derneklerdeki, sendikalardaki yaşam biçimi ve çalışma tarzında da kendini gösterebilir.

İddiasını kaybeden bir örgüt ve iddiasını kaybeden bir devrimci, emperyalizm ve oligarşi karşısındaki mücadelesinin kesintisizliğini sağlayamaz. Sağa sola savrulup durur. Devrimci hareket, Türkiye sınıflar mücadelesinde sayısız “ilk”in, pek çok geleceğin ve en zor koşullarda yaratılan direniş destanlarının sahibiyse eğer, bunlar güçlü bir iddiayla mümkün olmuştur. Sadece son büyük direnişi düşünün; iddiası olmayanlar böyle bir direnişi gerçekleştirebilir mi? İddiasızlaşarak statükoculuğun, icazetçiliğin, abartıcılığın içine düşenler, elbette böyle büyük bir sorumluluğu omuzlayamazlar.

İşte bu açıdan bakıldığında, solun önemli bir kısmının durumu gelecek açısından kaygı vericidir. 1 Mayıs ve Nato Zirvesi’ne karşı mücadele süreçleri,

artılarıyla, eksileriyle elbette bir çok bakımdan değerlendirilebilir. 1 Mayıs’ın herşeye rağmen bir kazanım olduğu açıktır. Bir kararlılık sergilendiği doğrudur. Keza NATO Zirvesi’ne karşı eylemler boyunca bir dinamizm ve militanlık gösterilmiş, bir ayrışma yaşanmıştır. Ama bunların hiçbirisi, sözünü ettiğimiz sorunları geçersizleştirmiyor.

Beynimizde ve bulunduğumuz her yerde devrim iddiasını büyütmeliyiz. İddialı olmakla keskinlik arasındaki farkı iyi koyarak, bulunduğumuz her ortama, girdiğimiz her işe bu iddiayı taşımalıyız. Bu ididadan uzaklaşanlara, bizim yaptığımız her şeyi, ama her şeyi, devrim için yaptığımızı hatırlatmalı, olmazlara, yasallığa, çaresizliğe mahkum olamayacağımızı göstermeliyiz. Başta söylediğimiz gibi, her ne olursa olsun, iddiamızı kaybetmemeliyiz. Biz bu ülkede devrimi gerçekleştireceğiz.

(*)“Aydın kategorisinin ülkemizdeki özgün durumu” dediğimiz olguyu da kısaca açalım burada. “Türkiye aydını” olarak tanımlanan kategorinin ülkemizde ayırdedici yanlarından biri, bu kesimin önemli bir bölümünün örgütlü mücadeleyi terkedip bireyselleşenlerden oluşmasıdır. Köşe yazarlarından çeşitli dallardaki sanatçılara kadar “aydın” dediklerimizin bir çoğu geçmişte şu veya bu örgütlülükte yer almış ve bireysel nedenlerle, esas olarak da mücadelenin bedellerini ve gerektirdiği disiplini kaldıramadıkları için örgütü ve örgütlü mücadeleyi terkedip düzenin statükolarına dönmüş kişilerdir. Böyle olduğu için bu “aydın” kesiminin önemli bir kesimi örgüt ve örgütlülük düşmanı olmuştur.

Böyle bir aydın kesimi içinden elbette Latin Amerika’nın silahlı mücadeleye katılan aydınları gibi aydınlara çıkması oldukça zordur. Orada aydın önce bireydir, halkın mücadelesinin içinde yer alıp giderek örgütlülüğün ve silahlı mücadelenin zorunluluğu düşüncesine ulaşmıştır. Bizde ise süreç –en azından aydınların belli bölümü için– tersine işlemiştir. Türkiye’de aydınlar üzerine yazıp çizerken, aydınlarla ilgili politikalar saptarken bu gerçeği hep gözönünde bulundurmamak gerekir.

**İddiasını kaybeden
bir örgüt ve iddiasını
kaybeden bir devrimci,
emperyalizm ve
oligarşi karşısındaki
mücadelesinin
kesintisizliğini
sağlayamaz. Sağa sola
savrulup durur.
Beynimizde ve
bulduğumuz her
yerde devrim iddiasını
büyütmeliyiz.**

Avrupa Birliği, AKP ve Sol

Tutarlı bir anti-emperyalist olunmaksızın sol olarak kalmak mümkün değildir. Devrimci hareketin her koşulda dalgalandırdığı anti-emperyalizm bayrağı, hem devrimci olmanın, hem halkın kurtuluşunun olmazsa olmazıdır!

Avrupa Birliği'ne üyelik süreci -şimdilik- hızla ilerliyor. Kimilerine göre “tünelin ucundaki ışık” görüldü. Kimilerine göreyse “ulusal bağımsızlığımız” elden gidiyor. Kimilerine göre “yetersiz de olsa demokratikleşme yolunda büyük adımlar atılıyor” ... Bu söylemlerin her biri kendi içinde sorunludur; böyle olması da doğaldır, hepsi düzen içi söylemlerdir. Sanki mevcut durumda bir “bağımsızlık” varmış gibi “ulusal bağımsızlığımız elden gidiyor” diyenlerin sözleri ne kadar abes ise, “demokratikleş-

tiğimizi” söyleyenlerin sözleri de o kadar abestir; bağımsızlık gidiyor diyenler nasıl bağımsızlığın varolduğundan hareket ediyorlarsa, demokratikleşiyor diyenler de “*iyi kötü de olsa bir demokrasinin olduğundan*” hareket ediyorlar. Daha işin başında Türkiye'nin emperyalizm karşısındaki konumunu ve sistemin niteliğini yanlış tesbit edenlerin Avrupa Birliği konusunda doğru bir tutum takınabilmeleri de mümkün değildir.

Avrupa Birliği konusunda net ve Türkiye gerçeğinin ifadesi olan tek görüş devrimcilerin görüşüdür; bağımsızlık için mücadele etmeyen sahte milliyetçilerin ve demokrasi için mücadele etmeyen sahte demokratların karşısına, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi pratiğimizle çıkıyoruz. Bu pratiğin, uğruna bedeller ödenen sloganı nettir: Emperyalizme karşı Bağımsız Türkiye!

Devrimcilerin bu netliğine karşın, Avrupa Birliği meselesi, sağ'da ve sol'da tam bir karışıklığa da yol açmıştır. Dünnün net ayrımlar, geçerli değildir artık. Ne egemen sınıflar cephesinde, ne de solda bir hemfikirlik yoktur. Türkiye'yi, bütünüyle emperyalistlerin bir projesi olan Avrupa Birliği'ne sokmak, sadece oligarşinin partilerinin ve burjuva medyada “köşe”leri tutmuş burjuva, küçük-burjuva aydınların görüşü olarak kalsaydı, AB'ye üyelik sorunu da emperyalizme karşı ideolojik-politik mücadelemizin bir parçası olacaktı. Fakat bugün AB'ye üyelik sorunu, aynı zamanda “sol içi” ideolojik mücadelenin konularından biridir.

1980 öncesinin ölçüleri farklıydı, bugün daha farklı ayrışmalara tanık olunmaktadır. '80 öncesinde sol, anti-emperyalizmle özdeşti. Sağ, Amerikancı-

Sömürgeci, işgalci, IMF programlarının arkasında duran, gerici, faşist partileri destekleyen bir Avrupa nasıl başka bir ülkeye demokrasi getirebilir?

Emperyalist bir blokun üyeliğini savunmakla solculuk, sosyalistlik nasıl bir arada olabilir?

Avrupacı bir sol, Avrupalı partilerin iktidarlara karşı ne kadar mücadele edebilir?

Dünyaya Marksizm-Leninizm penceresinden bakanlar için bu soruların cevapları açıktır. Türkiye solundaki AB tartışması, **devrimci olup olmama** tartışmasıdır.

AB sorunu, soldaki büyük savrulma nedeniyle artık sadece emperyalizme karşı mücadele sorunu değil, aynı zamanda sol içi ideolojik mücadele sorunudur. Revizyonizme, reformizme karşı mücadeleyle emperyalizme karşı mücadelenin birbirinden ayrılmazlığı, işte bu noktada çok somut bir gerçek haline gelmektedir.

lıktı. Sol, NATO'ya, CENTO'ya karşı olmak, sağ, NATO'ya, CENTO'ya bağlılıktı. Ne yazık ki, bugün Avrupacılık denilince akla gelen kesimlerden biri de soldur. Bu sol, reformist soldur elbette, ama geniş kitleler nezdinde sorun **tüm solu töhmet altında bırakacak biçimde** algılanmaktadır. Bu yanıyla da, Avrupa Birliği'ne bakış, solun kitlelere kendisini anlatması gereken öncelikli konulardan biri haline gelmiştir.

AB sorunu kitleler nezdinde sabırlı bir çalışmayı gerekli kılmaktadır; çünkü bir yandan devrimci solun AB'ci olmadığını, devrimci solun anti-emperyalizminin netliğini anlatmak görevi varken, aynı anda kitlelerin AB'cilik konusunda yönlendirildiği çarpık bilgi ve düşüncelerle de mücadele etmek gerekmektedir. Onyıllardır sürdürülen AB'ci propaganda, solun da katkısıyla kitleleri büyük ölçüde etkisi altına almıştır, yapılan anketlerde yüzeysel tercihlerin sonucunda da olsa, halkın büyük bölümünün AB tercihi sonucu ortaya çıkmaktadır. İşsizlik sorununa, demokrasi sorununa düzen içinde çözüm bulmaktan umudu kesilen kitlelerin böyle bir umuda yönelmesi anlaşılabilir değildir. Amerikan ve Avrupa emperyalizminin dünya düzeni dışında kalınamayacağını, artık hiç bir ülkenin bağımsız olamayacağını durmaksızın işleyen bir propaganda saldırısı altında, bunun alternatifini anlatmak ve göstermek, solun, genel olarak solun değil, devrimci solun görevidir. Çünkü yukarıda işaret ettiğimiz gibi, bugün demokratik niteliklerinden dolayı hala "sol" içinde gördüğümüz kimi kesimler, emperyalizme karşı bağımsızlıkçılıktan uzaklaşmış, tarihsel anlamda emperyalizme karşı olmak anlamında ilerici değil, gerici bir role soyunmuşlardır. Amerikan emperyalizmine belli ölçülerde karşı çıkan bir yanı sürdürmesine karşın, reformist sol, emperyalizmin egemenliğini onaylayan, meşrulaştıran tarihsel olarak gerici bu politik tercihiyle düzeniçileşmesini pekiştirmektedir.

Görüldüğü gibi, AB sorunu, gerek Avrupa emperyalizmi ve oligarşinin oynadığı oyun açısından, gerekse de soldaki ve kitlelerdeki yanılsamalar açısından anti-emperyalist mücadelenin ve ideolojik mücadelenin önemli konularından biri olmaya devam edecektir.

Oligarşinin Avrupacılık serüveni

Avrupa Birliği'nin önceli olan AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu), 1957'de kuruldu. Türkiye o günden beri AET'ye üyelik peşinde. AET, biçim ve ya-

pılanmasını değiştirerek AB oldu. Türkiye hala üyelik peşinde.

Emperyalizmin Türkiye'yi bu birliğin içine almayı ne kadar istediği de, oligarşinin bu birliğe girmeyi ne kadar istediği de her zaman tartışmalı oldu. Çünkü her iki kesim açısından da belirleyici olan ne demokrasi, ne de başka değerler değil, çıkarlarıdır. Avrupa Birliği, Türkiye'nin büyük nüfusu, taşıdığı devrimci dinamikler, ABD'nin truva atı rolünü üstlenmesi, kültürel, dinsel farklılık gibi bir çok nedenle, bu süreci söndürmekte, oligarşinin denetimi dışına çıkmasına izin vermeksizin uygun bir statü geliştirmeye çalışmaktadır. Oligarşi de işbirlikçi sınıfların ekonomik çıkarlarını ve sömürge tipi faşizmin işleyişini güvence altına almak için AB'ye üyelik sürecini kah hızlandıran, kah yavaşlatan politikalar izlemiştir. Bu nedenle düzen partileri uzun yıllar AB (AET) karşısında ikili oynadı. Ülkemizin en uzun süreli iktidar partileri olan 12 Eylül öncesi AP ve CHP, 12 Eylül sonrası DYP ve DSP, bu ikili politikanın en karakteristik temsilcisi oldular. ANAP'tan MHP'ye kadar iktidar ortağı olan bir çok partinin tutumu da özünde farklı olmadı. Onların zaman zaman hızlı AB'ci, zaman zaman da bu konuda ayak sürüten politikaları, esas olarak işbirlikçi tekelci burjuvazinin yapılanmasıyla ilgiliydi. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, kendi içinde çeşitli ayrışmalar ve tasfiyeler sonucunda çıkarlarını sağlama aldıkça, düzen partileri daha AB'ci politikalar savundular. Düzen partilerinin AB konusunda "ayak sürmeleri", hiç bir zaman anti-emperyalist bir muhtevada olmamıştır. Emperyalizmin dayatmalarına karşı çıkmaları hiç bir zaman mümkün değildi, ama işbirlikçiler, bu "birleşme süreci"nde kendilerine düşen payı mümkün olduğunca

AB ne getirip ne götürecektir? İddialar muhtelif. Ama esas olarak "beklenen" iki şey var; demokrasi ve refah. Oysa her ikisi de Avrupa'da gün geçtikçe azalıyor. Avrupa'nın son 15 yılı, sosyal hak kısıntılarıyla, demokratik haklarda yapılan budamalarla doludur. Bu gerçekler, özenle Türkiye halkından gizleniyor. Burjuva medya da, Avrupacı sol da bunu gizlemekte aynı pratiğin içinde.

büyük tutmak için pazarlık yapıyorlardı.

Oligarşiyi AB'ye üyelik sürecinde en çok zorlayan noktalardan biri de faşizmin geleneksel ideolojisi. Faşizmin ideolojisi, ülkenin sosyal, ekonomik, siyasi, kültürel ve tarihsel özelliklerine göre değişiklik gösterse de, temeli fazla değişmez. Alman faşizmi "Ariyen ırkının üstünlüğü" demagojisini, Yahudi düşmanlığını kullanırken, İtalyan faşizmi "Büyük Roma" düşünüyü kullanıyordu. İspanya'da Franko faşizmi ise kendini "Hristiyanlığın Kurtarılması" misyonu ile tanımlamıştı. Sloganlar farklı olsa da, temelde hepsi ırkçı, şovenist; "büyük devlet" söylemi hiçbirinde değişmez, buna bağlı olarak "devletin üstünlüğü" tartışılmaz. Şovenizm, Türkiye faşizminin de asli karakterlerindendir ve Kürt düşmanlığında ve Türklerin üstün ve tek belirleyici olduğu düşüncesinde somutlanır. Bunun politikadaki yansıması herkesin çok iyi bildiği o klişede somutlanır: "devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü"! Devlet yapısı demokratik geleneklerle değil, faşist geleneklerle şekillenmiştir. AB'nin önerdiği bazı "kriterler" ise bu geleneklerle çelişmektedir. Kendine güvenen Avrupa burjuvazisiyle, kendine güvensiz işbirlikçi tekelci burjuvazinin demokrasiden, haklardan, çıkarlardan anladığı da farklı olacaktı doğallıkla.

Sonuçta Avrupa emperyalizmi ve Türkiye oligarşisi bunun çözümünü bulmuşlardır. AB'ye uyum yasaları faşizmin yeni maskesi olacak, sistem temelde değişmeden sürdürülecek, aynı zamanda "kriterlere" de görünümde bir uyum sağlanmış olacaktı.

Sabancılardan MHP'ye, "gelenekçi" DYP'den islamcı AKP'ye kadar tüm faşist, gerici partiler işte bu süreç içinde "AB'ye uyum"un savunucusu ve uygulayıcısı oldular. Burada hemen eklemek gerekir ki, Türkiye sağ bu konuda her dönem ikiyüzlü olmuştur. Onyıllarca solu "Türkiye'yi Avrupa'ya şikayet etmekle", "dış mihraklı" olmakla suçlayan düzen partileri, bu demagojiyle Amerika ve Avrupa

emperyalizmiyle işbirliği yaptıklarını, Türkiye'yi Avrupa tekellerinin açık pazarı haline getiren adımlar attıklarını gizlemeye çalışıyorlardı.

Egemen sınıflar, bu noktada manevra yaparak, cumhuriyet tarihi boyunca kullandıkları demagojilerin bazısını geri çekerken, kimilerini daha ileri çıkardılar. Oligarşi, yerine göre, **Atatürkçülük, Avrupacılık, milliyetçilik, Osmanlıcılık, müslümanlık**, hepsini kullanmış ve kullanmaktadır. Uluslararası konjonktür işbirlikçi tekellerin çıkarları açısından "AB'ye uyumu hızlandırma" gereğini ortaya çıkarınca, milliyetçilik, Osmanlıcılık, müslümanlık kısmen geri çekilerek "**Batıcılık**" öne çıkarılmıştır.

Türkiye tarihinde batıcılığın da oldukça gerilere uzanan kökleri vardır zaten. Bugün AB'ye üyelik sürecine uygun olarak 1900'lerin başlarındaki ulusal kurtuluşçuluk unutturulup, mandacılık hakim politika haline getirildi. Çağdaşlık, demokrasi adına Avrupa Birliği'ni savunanların mantığına bakın, Osmanlı'nın batılılaşma yanlılarını ve kurtuluş savaşı yıllarının mandacılarının mantığıyla aynı olduğunu görürsünüz. Daha Osmanlı İmparatorluğu döneminden başlayarak hemen tüm "ilerici" hamleler, "demokratikleşme" girişimleri "**Batılılaşma**" adına yapılmıştır. Emperyalistlere karşı ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden küçük-burjuvazinin nihai hedefi bile "**Batının muassır medeniyetleri seviyesine ulaşmak**"tan başka bir şey değildir. Dolayısıyla, Avrupacılığı, "Atatürk'ün gösterdiği yolda ilerlemek" olarak sunmak oligarşi açısından hiç de zor olmadı.

Ekonomisi ihracatıyla, ithalatıyla büyük ölçüde Avrupa emperyalizmine bağlı olan, maaş ödemelerinden yatırımlarına kadar herşeyini Avrupa emperyalistlerinin veya onların da söz sahibi olduğu uluslararası kuruluşların vereceği kredilerle yapabilen bir ülkenin, AB'nin isteklerini yerine getirmekten başka şansı yoktur. Avrupa emperyalizminin isteklerinin hangi gerekçelerle, hangi ideolojik argümanlarla yerine getirileceği ise, sadece bu süreçte kitleleri aldatmanın yöntemleri açısından önemlidir.

Oligarşinin kitleleri aldatmada en büyük yardımcısı ise, tarihi neredeyse bütünüyle "batılılaşma" idealiyle şekillenmiş aydınlar olacaktı.

Türkiye aydınının ve solunun "Avrupacılık" serüveni

Güçlü bir burjuvazinin olmadığı yerde, güçlü bir

Emperyalizmin Türkiye'yi bu birliğin içine almayı ne kadar istediği de, oligarşinin bu birliğe girmeyi ne kadar istediği de her zaman tartışmalı oldu. Çünkü her iki kesim açısından da belirleyici olan ne demokrasi, ne de başka değerler değil, çıkarlarıdır.

burjuva aydın kesimi de oluşmaz; küçük-burjuvalar ülkesi Türkiye’de de aydın misyonunu daha çok küçük-burjuva aydınlar üstlenmiştir. Küçük-burjuva aydının en karakteristik özelliklerinden biriye “kendi dışındaki güçlere bel bağlamak” olmuştur. Bu ise onu kah darbeciliğe, kah Batıcılığa yöneltmiştir. Batı taklitçiliği, Batı’ya özenme ve Batı’yı “ulaşılacak hedef” olarak görme, Osmanlı’dan bugüne değişik biçimlerde aydın hareketlerini belirleyen bir yan olmuştur. *“Ulusun gelişmesinde insanlığın yarattığı kültür öğelerinden -geliştirici tarzda yararlanmak yerine, Batı kültürünü, farklı tarihsel, sosyal, ekonomik, psikolojik, moral değerlere sahip bir topluma uyarlama düşleri görmekten kurtulamamıştır Osmanlı aydınları ve onun günümüzdeki takipçileri.”* (Haklıyız Kazanacağız, S: 553)

Kendi topraklarımızda, kendi kültürümüzle, halkın iktidarında bir demokrasi inşasını savunmak, kısmi dönemler hariç, ülkemiz aydını için zor gelmiştir. Çünkü böyle bir demokrasiyi savunmak, kuşkusuz ki Avrupa demokrasisini savunmaktan güç ve risklidir. Ülkemiz aydını korkaktır, ruh hali gelgitlidir. Bu, tek tek aydınların kişiliğinin sonucu değil, tarihsel ve siyasal olarak böyledir. Böyle olduğu için de faşizm karşısında AB’ye bir “kurtarıcı” olarak sarılmışlardır. Halka güvenmeyen başka bir yere güvenecektir. Darbecilik, AB’cilik, TÜSİAD’cılık işte böyle çıkmaktadır. 1960’lı yıllarda ve kısmen de 1970’lerde “sola” yönelen, sosyalizme ve devrime sempatiyle bakan küçük-burjuva aydınlar, 12 Eylül ve ardından sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte, devrim ve sosyalizmden Avrupa solculuğuna yöneldiler.

Bu yönelim, aydınlarla sınırlı kalmayıp, Türkiye solunun bazı kesimlerini de içine aldı. 12 Eylül öncesinde silahlı mücadele veren, halk savaşını, Sovyetik ayaklanmayı savunan, devrimi hedefleyen kimi örgütler, 12 Eylül sonrası düzeniçileşmelerine paralel olarak Avrupa Birliği konusundaki politikalarını da değiştirdiler. ÖDP gibi kimileri açıkça AB’ci safta yerilirken, kimileri ise utangaç bir AB’ciliği tercih ettiler.

Aydınların yaşadığı savrulmayla, solda kimi örgütlerde yaşanan savrulmanın paralelliği tesadüfi değildi. Koşulların aynılığının ötesinde, bu örgütleri yönlendirenlerin, silahlı mücadele içindeyken bile “aydın bakış açısı”ndan kurtulamamış olmaları, solun bu kesimlerinin kısa sürede Avrupacı aydınların etkisi altına girmesine yol açtı. Mesela, 12 Eylül ön-

cesi Murat Belge öncülüğünde bir grup aydının çıkardığı Birikim dergisi, pekala Devrimci Yol’u politik olarak yönlendirebiliyordu. Aynı yönlendirme sonrasında da sürmüştür. Murat Belgelerle, geçmişin silahlı mücadeleyi savunan örgütlerinin liderleri aynı dilden konuşmaya başlamıştır.

AB’cilik ve genel olarak emperyalizm karşısında 12 Eylül öncesi sağ ve sol arasında varolan net ayırım, işte böylelikle ortadan kalktı. 90’larda sağ ve solun bir kısmı AB’cilikte birleşti. Solun ne olduğu, nasıl anlam bulduğu biraz daha muğlaklaştırıldı.

Günümüzde sol, anti-emperyalizmsiz tanımlanamaz

Emperyalizmle ilişkiler, sol için bir “ayrışma” konusu olabilir mi? 1980 öncesinde en kaba hatlarıyla bir ayrılık yoktu bu konuda; solun her kesimi Amerikan veya Avrupa emperyalizmine bağımlılığa karşıydı. Bugünse bu konuda farklı yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Böyle bir ayrışmanın olduğu yerde, ayrışmanın “AB’ciliği savunmak” tarafında yeralanların “sol”, “devrimci” niteliği tartışılır hale gelmiştir. Başka açıdan ifade edersek, geline nokta öncelikle şu soruya cevap vermemizi zorunlu kılıyor: **Emperyalizme bağımlılık konusu, “sol içi” bir**

’80 öncesinde sol, anti-emperyalizmle özdeşti. Sağ, Amerikancılıktı. Sol, NATO’ya, CENTO’ya karşı olmak, sağ, NATO’ya, CENTO’ya bağılılıktı. Ne yazık ki, bugün Avrupacılık denilince akla gelen kesimlerden biri de soldur. Bu sol, reformist soldur elbette, ama geniş kitleler nezdinde sorun **tüm solu töhmet altında bırakacak biçimde algılanmaktadır.**

Bugün demokratik niteliklerinden dolayı ‘sol’ içinde gördüğümüz kimi kesimler, emperyalizme karşı bağımsızlıkçılıktan uzaklaşmış, tarihsel anlamda emperyalizme karşı olmak anlamında ilerici değil, geri bir role soyunmuşlardır.

ayrışma konusu mudur; yoksa bu ayrışmanın başladığı yerde, sorun “sol içi” olmaktan çıkar mı?

Devrimci hareketlerin sınıflar mücadelesi içinde doğru bir konumda kalmalarını sağlayan temel ölçüler vardır. Devlet, devrim, emperyalizm, sınıflar gibi temel konularda Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri, bu ölçülerin başında gelir. Devletin “*bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki egemenlik aygıtı*” olduğunu; emperyalizmin “*kapitalizmin en yüksek aşaması*” olarak tüm dünyanın paylaşımı ve sömürüsü üzerine kurulan bir sistem olduğunu; tarihin lokomotifinin *sınıflar mücadelesi* olduğunu ve herşeyin sınıfların çıkarlarına göre belirlendiğini; egemen sınıfların iktidarını yıkıp yerine emekçi sınıfların iktidarını kurmanın ancak **devrimle** mümkün olduğunu; unutan, inkar eden, **devrimcilikten de uzaklaşır**. 1980’den itibaren Türkiye solunun önemli bir kısmı örgütler düzeyinde bu uzaklaşmayı yaşamıştır.

Fakat Türkiye solundaki uzaklaşma açısından şu ayrımı koymak gerekir; bir çok örgütteki savrulma, teorinin unutulması, inkar edilmesi sonucu değildir. Önce pratikte devrimden, sosyalizmden uzaklaşmış, sonra bu pratiğin teorisini yapmak için Marksizm-Leninizmin temel tezleri unutulmaya, unutturulmaya ve giderek inkar edilmeye başlanmıştır. Başka bir ifadeyle; sol, devlet, emperyalizm konusundaki teoriyi unuttuğu, yanlış kavradığı için düzeneçileşmemiş, düzeneçileşme tercihinin yaptığı için devlet, emperyalizm konusundaki Marksist-Leninist teoriyi inkar etmiştir.

AB konusunda solun bir cephesinde gelişen düşünceler, işte bu inkarın sonucudur.

Peki bu durum onların sınıflar mücadelesindeki yerini nasıl belirliyor, asıl soru bu. Bugün için hak-

lar ve özgürlükler mücadelesinde şu veya bu biçimde yeralışları, faşizmin politikalarına karşı çıkışları itibariyle bir yere kadar “sol” içinde görülmeye de va edebilirler; ama şu bir gerçektir ki, yeni-sömürge bir ülkede emperyalizme karşı çıkıp çıkmamak, solculuğun en temel belirleyenlerinden biridir. Herşeyi belirleyen emperyalizmdir. Emperyalizme karşı çıkmayan bir solun, sol olmaktan her geçen gün biraz daha çıkacağı açıktır. Nitekim, Avrupalı sol açısından süreç bu yönde gelişmektedir.

Sadece yeni-sömürgelerde değil, emperyalist ülkelerde, sömürgecilğe karşı çıkmayan bir “sol” düşünülebilir mi? Sömürgecilğe karşı çıkmayan güçler sol kabul edilebilir mi? Kendi ülkesindeki baskılara, sömürüye karşı çıkan, ama kendi ülkesinin başka halkları sömürmesine seyirci kalan bir sol, sonuna kadar sol kalmaya devam edemez. Ya düzenle tümüyle bütünleşecek, ya emperyalizme de karşı çıkacaktır.

Sol kavramı alabildiğine iğdiş edilmiştir; öyle ki sisteme şurasından burasından azıcık “muhalafeti” olan herkesin sol kabul edilmesi istenmektedir. Marksist-Leninist literatürde kavramların tarihsel anlamları, tarih içinde nasıl değişebilecekleri bellidir. Ama apolitikleştirmeyi, kitlelerin kendi çıkarlarının nerede olduğunu görmesini engellemeyi temel bir politika olarak belirleyen burjuvazi, kavramları da çarpıtmaktan geri kalmaz. 1990’ların başında, ilericilik, muhafazakarlık, tutuculuk, yenilikçilik kavramlarının nasıl çarpıtıldığını hatırlayın. SSCB’de sosyalizmi savunanlar tutucu, karşı-devrimciler ise ilerici, yenilikçi ilan edilmemiş miydi? Reformist sol da “yenilikçiliği” benimsemiştir; oysa yenilikçilik dedikleri, onyıllar önceki burjuva, küçük-burjuva teorilere dönüştür. “Özgürlükçü”lük reformist solun kimliği haline dönüşmüştür; ama çarpık bir özgürlükçülüktür bu da; bireyciliği içerir, burjuva demokrasisini içerir, ama bağımsızlığı içermez. Demokrasiyi savunan, bağımsızlığı savunan yeni bir “sol” kategorisi ortaya çıktı onlarla. Tartışma da burada, bu kategori ne kadar ve nasıl bir sol?

Sol “**halktan yana**”lıktır en başta. Tarihi seyir içinde burjuvanın da “ilericisi” olabilir. Ama “solcusu” olmaz. Diyelim ki Nazi işgaline karşı direnen bir burjuva kesim, tarihsel olarak ilericidir. Tarihsel açıdan Nazilere karşı çıkmakla oynadığı rol, bu sıfatın kullanılmasına izin verir. Ama burjuva o durumda bile “**halktan yana**” değildir. O sadece faşizme kar-

Ülkemiz aydını korkaktır, ruh hali gel-gitlidir. Bu, tek tek aydınların kişiliğinin sonucu değil, tarihsel ve siyasal olarak böyledir. Böyle olduğu için de faşizm karşısında AB’ye bir “kurtarıcı” olarak sarılmışlardır. Halka güvenmeyen başka bir yere güvenecektir. Darbecilik, AB’cilik, TÜSİAD’cılık işte böyle çıkmaktadır.

şı burjuva demokrasisini ve tabii yine kendi iktidarını savunmaktadır. Reformist sol, Avrupa burjuva demokrasisini tercih ettiği noktada, burjuvazinin iktidarına ve egemenliğine de onay veriyor demektir. “Düzeniçileşme” budur zaten. İşte bu reformist solun, solculuğunu daraltan birinci noktadır. ikincisi, sol, sömürgeciliğe, emperyalizme karşıtlıktır. Bu da reformist solda yoktur. Vatansever olmayan, devrimci olmayan, sadece belli ölçülerde “demokrat” kategorisinde sayılabilecek bir sol vardır karşımızda. O demokratlığın pratik gereklerini ne kadar yerine getirdikleri de ortadadır zaten. Demokratik talepleri büyük ölçüde burjuva demokrasisiyle sınırlıdır, bir burjuva demokrat da bunları talep edebilir, ama bunu faşizmin olduğu bir ülkede yapmaları onları sol bir kategoriye koymakta, demokratik güçler içine sokmaktadır. Teorik olarak, Avrupa demokrasisi ölçülerinde bir demokrasi ülkemizde de gelişecek olsa, talep edecekleri bir şey kalmayacaktır. Ama böyle bir şey ülkemizde mümkün olmadığı-olmayacağı için reformist sol, hep devrimci olmakla düzenle bütünleşmek arasındaki çelişkiyi yaşamaya devam edecektir. Burjuva demokratik hak ve özgürlükler için mücadele ederken bile faşizmin baskısıyla karşı karşıya kalacak, baskılarla karşı karşıya kaldıkça da, adımlarını ya teslimiyetten, ya direnişten, faşizme karşı mücadeleyi gerçek rotasına oturtmaktan yana atacaktır.

Faşizme karşı mücadeleyi gerçek rotasına oturtmanın ön koşullarından biri ise, Avrupacılıktan, AB’cilikten vazgeçmektir. Çünkü Türkiye’deki faşizmin en büyük destekçisi, o Avrupa emperyalizminden başkası değildir. Faşizme karşı olmakla AB’ci olmak bu yanıla birbiriyle açık bir çelişkidir. Reformist solun geleceği biraz da bu çelişkiyi ne yönde çözeceğine bağlı olacaktır.

AB savunuculuğu, reformist solun tutarsızlıklarının, açmazlarının kaynağıdır

Faşizme karşı olmakla AB’ci olmak arasındaki çelişki, reformist sol açısından sayısız paradoksu doğurmaktadır. Akla ilk gelecek örnekler, küreselleşme karşıtlıkları ve F Tipleridir.

Türkiye’deki reformizm, kendini en çok “**küreselleşme karşıtı**” hareketlerle benzeştirmekte, onları kendine yakın bulmaktadır. Ama AB’yi savunduğunda bu noktada da bir çelişki içindedir; çünkü **kü-**

reselleşme her ne kadar ABD damgasını taşıyorsa da, aynı zamanda Avrupa emperyalizminin savunduğu bir politikadır. Küreselleşme karşıtlığıyla AB’cilik de çok uyum içinde değildir...

F Tipleri ise reformist solu kelimenin tam anlamıyla bir açmaza sokmuştur. AB’yi savunan demokrat, sol kesimler, bir yandan da F Tipi hapishanelere karşı görünmektedir. Dört yıldır süren F Tipi katliamı ve direniş ise, ikisinin birarada mümkün olmayacağını herkese gösterdi. AB’nin F Tiplerine desteğinin açık hale gelmesiyle, reformist solun F Tiplerini gündeminden çıkarması birbirini izlemiştir. Avrupacı kesimler, halen tarihi, güncel bir çok nedenle, F Tiplerini savunmakta Avrupa burjuva demokratları kadar cüretli davranamamaları da, F Tiplerinin esasını oluşturan “silahlı mücadeleyi sürdüren devrimci örgütlerin tasfiyesi” ve tecrit edilmesinde AB’yle hemfikirler. F Tipleri konusunda “karşı çıkıyor” görünmelerine karşın sürdürdükleri sessizlik bunun sonucudur. Reformist solun yönetim kademesi, Avrupacı aydınlar, “radikal solun” tasfiyesi konusunda nettirler aslında, ama Türkiye koşullarında bunu aynı açıklıkla tabanlarına ve halka açıklayamamaktadırlar; bu da reformizmin yaşadığı açmazı oluşturuyor. F Tipleri konusundaki sessizlik, reformizmin kendi içinde sürekli bir tartışma nedeni oluşturuyor, ayrışmaları zorluyor...

AB’cilik onları sadece F Tipleri konusunda değil, mesela AKP’ye karşı mücadele konusunda da “iki-lem”e sokuyor. AKP’ye karşı çıkıyor, ama AKP’ye güç veren de AB’dir. AKP’ye karşı çıkışları ikircikli, çünkü AKP, reformizmin çok istediği bir şeyi yapıyor, AB’ye uyum yasalarını çıkarıyor... İşte bu aç-

Faşizme karşı mücadeleyi gerçek rotasına oturtmanın ön koşullarından biri ise, Avrupacılıktan, AB’cilikten vazgeçmektir. Çünkü Türkiye’deki faşizmin en büyük destekçisi, o Avrupa emperyalizminden başkası değildir. Faşizme karşı olmakla AB’ci olmak bu yanıla birbiriyle açık bir çelişkidir. Reformist solun geleceği biraz da bu çelişkiyi ne yönde çözdüğüne bağlı olacaktır.

mazın sonucudur ki, ÖDP'nin AKP'ye karşı net bir mücadele programı yoktur. Aydınların önemli bir kesimi AKP'ye karşı açık bir muhalefet çizgisinde değillerdir. Tek muhalefetleri, zaman zaman peşine takıldıkları “şeriat karşıtlık, laikçilik”tir.

AKP'nin AB'ye uyum kararları ve solun AB'ciliği, hiç olmayacak gibi görünen bir şeyi “olur” hale getirmiş, solun bir kısmı AKP karşısında “muhalif” değil, “hayırhah” bir tutum içine girmiştir. Son dönemdeki eylemliliklere bakıldığında bu çok daha açık olarak görülür. Mesela aylarca süren Irak'ta ABD işgaline karşı mücadele sürecinde, NATO'ya karşı mücadele sürecinde reformizm ısrarla AKP'yi hedef almaktan kaçınmıştır. Sol olarak görülen bu güçler, bu politikalarıyla da bugün emperyalizm-halklar cepheleşmesinde ve oligarşiye karşı mücadelede doğru bir yerde duramamaktadırlar. Avrupalı “sol” kesimlerin, oligarşinin şu veya bu gücüne karşı doğru, tutarlı ve kararlı bir mücadele verebilmeleri de mümkün değildir. Çünkü oligarşinin tüm güçleriyle AB'cilik konusunda nesnel bir paralellik içindedirler. Bugün bu durumun en çarpıcı örneğini Kürt milliyetçi hareketi yaşamaktadır; zamanında “AB'ye girmek demokrasiyi geliştirir”, “AB çerçevesi bizim için yeterlidir” diyenler, ateşkese son veriyoruz deyince, karşı taraf da “hani böyle diyordunuz, şimdi niye AB'ye gidişin önünde sorun çıkarıyorsunuz” diye sorma hakkına sahip olmuştur.

Kısacası, olaylara sınıfsal temelde bakılmadığında, düzen çerçevesinde muhalefet yapıldığında, başka güçlere bel bağlandığında bunun gibi onlarca tutarsızlığa düşmek kaçınılmazdır. AB'cilik konusundaki ana sorun da buradadır zaten. Avrupa Birliği'nin **sınıfsal temeli** unutulmuştur. AB'nin sonuçta “**yedi düvel**”in birliği olduğu unutturulmuştur. Buna bağlı

Türkiye'deki reformizm, kendini en çok “küreselleşme karşıtı” hareketlerle benzeştirmekte, onları kendine yakın bulmaktadır. Ama AB'yi savunduğunda bu noktada da bir çelişki içindedir; çünkü küreselleşme her ne kadar ABD damgasını taşıyorsa da, aynı zamanda Avrupa emperyalizminin savunduğu bir politikadır.

olarak burjuva demokrasisinin özünde **burjuva diktatörlüğü** olduğu da unutulmuş, Türkiye halkı için en iyi seçeneğin AB üyeliği olduğu savunulmuştur. Bütün bunların sonucunda sol ve anti-emperyalist mücadele arasında kurulan tarihsel ve geleneksel bağ, büyük yara almış, reformist solun günahı nedeniyle sol, AB'cilikle özdeşleştirilir hale gelmiştir.

Avrupa Birliği ve “İslamcı” AKP

AB'ye üyelik şu veya bu biçimde onyıllardır gündemde. Gerek oligarşi içi çeşitli güçlerin ekonomik çıkarlarını kaybedecekleri korkusuyla, gerekse de düzen partilerinin farklı kaygılarıyla bu süreç, tekelci burjuvazinin istediği hızda ve biçimde gelişmemiş olsa da, emperyalizm ve işbirlikçi tekeller arasındaki konsensüsle süreç hızlandırılmış ve iktidar olan partilere bu programı hayata geçirme görevi verilmiştir. DSP-MHP-ANAP iktidarı ve ardından da AKP iktidarıyla birlikte bu süreç oldukça büyük mesafeler katetti. Avrupa emperyalizmi, sosyal-demokrat, liberal hiçbir partiye vermediği desteği, “İslamcı”, “gerici”, “şeriat gündemi olup olmadığı”ndan şüphelenilen AKP'ye vermektedir.

İlk bakışta bu destek gariptir; “çağdaş uygarlığın temsilcisi” Avrupa burjuvazisinin, “ortaçağ karanlığından çıkmış”, devleti dinci-yobaz kadrolarla dolduran AKP'yi desteklemesi garip ama, emperyalizm gerçeğine uygundur. AB'nin “emperyalist tekellerin çıkarları temelinde oluşmuş” bir birlik olduğunun da en yeni, en taze kanıtıdır. Yapılan anayasal ve yasal değişikliklerle düzenin asli niteliğinin değişmediği bilinmesine rağmen, AB'nin AKP'ye desteği tamdır. Çünkü ekonomik ve siyasi tahakküm anlamında AKP'den istediğini almaktadır. Dahası, Ortadoğu'da ABD'yle rekabeti, oligarşiyle daha sıkı müttefik olmasını gerektirmekte ve bu nedenle AKP'ye desteğini artırmaktadır.

AKP'yle birlikte Türkiye'yi iyice teslim almış olan AB, her zaman pazarlık kozu olarak kullandığı Kürt sorunu, insan hakları ihlalleri gibi nedenlerle de artık oligarşiye fazla sıkıştırmamaktadır. Tabiri caizse, AKP iktidarı dönemi, AB'yle oligarşinin balayı dönemi olarak yaşanmaktadır. Bu süreçte elbette çok çeşitli iç hesaplar nedeniyle çelişkiler gündeme gelebilir, bu balayı havası bozulabilir, fakat şu an yaşanan budur.

AKP, gerek işbirlikçi tekellerin, gerekse de Avrupa emperyalist tekellerinin isteklerini harfiyen yeri-

ne getirmekte, DSP-MHP-ANAP hükümetinden de, önceki hükümetlerden de daha isteklidir. Yıllarca “batı”yı düşman gören, “batı zihniyetini” mahkum eden islamcı gelenek, çıkarları doğrultusunda çarkedip en hızlı AB’ci kesilmiştir. Tarikat holdingleri tabanlarını bu değişime ikna edebilmek için “türban yasağı” gibi anti-demokratik uygulamaların AB üyeliğiyle çözüleceği propagandasını etkili bir şekilde yapmış ve islamcı tabanda da AB’cilik geliştirmişlerdir.

Tabloya bakın; bir kesim “laikliğin güvencesi” olarak gördüğü için AB’yi savunuyor, diğer bir kesim de “türban özgürlüğünün güvencesi” olarak görüyor AB’yi. Bir diğer kesim ise, demokrasi için umut bağlıyor AB’ye. Oysa gerçek bunların tümüyle dışındadır. Avrupa emperyalizmi de, aynı Amerikan emperyalizmi gibi, ülkelerin nasıl yönetildiğine değil, tekellerin çıkarlarına bakar; tekellerin çıkarları gerektirdiğinde cuntaları da, şeriatçı yönetimleri de desteklemekten geri durmaz. Kendi kamuoyu karşısında tarihsel misyonunu “demokrasi savunuculuğu” olarak biçimlendiren Avrupa emperyalizmi, cuntaları, faşist diktatörlükleri daha örtülü bir biçimde desteklemiştir, ABD’den farkı budur. 12 Eylül cuntası karşısındaki tavır buna örnektir; Amerika cuntayı açıkça desteklerken, Avrupa görünürde karşı çıkmıştır; ama Avrupa emperyalist tekellerinin yatırımları, Türkiye’yle ihracat ve ithalatı 12 Eylül yönetimi altında da artarak sürmüştür. Bir başka güncel örnek, Avrupa Birliği’nin şeriat yönetimi altındaki İran’a verdiği destektir; Ortadoğu’daki ABD-AB rekabetinde işine yarayacağı için “burjuva demokrasisi”, şeriatçı bir yönetime destek olmakta sakınca görmemektedir. AB’nin AKP’yle ilişkisi de aynı mantığın ürünüdür.

AKP açısından ise zaten “sorun” yoktur. Tayyip Erdoğan’ın ve AKP’li bazı yöneticilerin eşlerinin başındaki türban dışında islamcılıkla bir ilgileri kalmamıştır; o türbanlarda da esas olarak AKP tabanını oyalamayı, aldatmayı sürdürmek için ısrar etmektedirler. Değilse, herşeyleriyle Amerikan ve Avrupa emperyalizmi önünde secdeye gelmiş, her isteneni yapmaktadırlar.

“Demokrasinin ve refahın” kalesinde gedikler

AB ne getirip ne götürecek? İddialar muhtelif. Ama esas olarak “beklenen” iki şey var; demokrasi

ve refah. Oysa her ikisi de Avrupa’da gün geçtikçe azalıyor. Avrupa’nın son 15 yılı, sosyal hak kısıntılarıyla, demokratik haklarda yapılan budamalarla doludur. Bu gerçekler, özenle Türkiye halkından gizleniyor. Burjuva medya da, Avrupalı sol da bunu gizlemekte aynı pratiğin içinde.

Avrupa ülkelerinde gasbedilen ekonomik demokratik haklar konusunda, keza özellikle 11 Eylül’den sonra geliştirilen “teröre karşı mücadele” yasalarına ilişkin çok ayrıntıya girmeyeceğiz. Uluslararası Af Örgütü’nün hazırladığı 2003 Yılı Raporu’nda Avrupa Birliği ülkelerindeki zulüm yöntemleri konusunda yeralan bilgiler, Avrupa demokrasisi’nin faşist yöntemlerden azade olmadığını, karakolların orada da “şeffaf” olmadığını göstermektedir. Raporda, hangi Avrupa ülkesinde hangi insan hakları ihlallerinin görüldüğü şöyle sıralanıyor:

Almanya: Gözaltında ölüm, güvenlik birimlerinin kötü muamelesi, sınır dışı uygulamalarında ölüm, Çeçenlerin sonlarının bilinmesine karşın Rusya’ya iadeleri... **Avusturya:** Güvenlik birimlerinin kötü muamelesi, gözaltındakilere gereğinden fazla güç kullanımı, sığınmacılara yönelik sert politika... **Belçika:** Güvenlik birimlerinin kötü muamelesi, ırkçı nitelik taşıyan yaklaşımları, kaçakların ülkelere gönderilmesinde aşırı güç kullanımı... **Danimarka:** Mültecilerin korunmasına ilişkin düzenleme, terörle mücadele yasasının kapsamının genişliği, yasalarda işkencenin saldırı olarak tanımlanması, hücre hapsi... **Finlandiya:** Polisin ırkçı yaklaşımı... **Fransa:** Güvenlik birimlerinin şiddet uygulaması, bunlara verilen cezaların yetersizliği, cezaevlerindeki durumun kötülüğü... **İngiltere:** 11 Eylül

Yıllarca “batı”yı düşman gören, “batı zihniyetini” mahkum eden islamcı gelenek, çıkarları doğrultusunda çarkedip en hızlı AB’ci kesilmiştir. Tarikat holdingleri tabanlarını bu değişime ikna edebilmek için “türban yasağı” gibi anti-demokratik uygulamaların AB üyeliğiyle çözüleceği propagandasını etkili bir şekilde yapmış ve islamcı tabanda da AB’cilik geliştirilmiştir.

sonrası uygulamalar, cezaevlerindeki mahkûmların temel haklarının korunamaması... **İrlanda:** Sığınmacılara yönelik muamele, güvenlik birimlerinin yaklaşımları... **İspanya:** Cezaevlerindeki durum, işkence ve kötü muamele, güvenlik birimlerinin özellikle mülteci kadınlara yönelik cinsel taciz uygulamaları... **İsveç:** Terörle mücadele yasasının kapsamının çok geniş olması... **İtalya:** Güvenlik birimleri ve cezaevi yetkililerinin bazen işkenceye varan kötü muameleleri... **Portekiz:** Güvenlik birimlerinin ırk ve cinsiyete dayalı sözlü saldırıları ve dayığa varan kötü muamele, hapishanelerin uluslararası standartların altında kalması... **Yunanistan:** Elektrik vermeye kadar varan işkence ve kötü muamele, şikâyet edilen güvenlik birimlerine yönelik soruşturma açılmaması... (14 Ocak 2004 Milliyet)

Bu bilançonun ardından söylenecek tek şey şudur: İşte AB demokrasisi!

Tek tek bu anti-demokratik uygulamalardan daha önemli olan, artık Avrupa'da da bunların “**münferit**” olmaktan çıkmakta oluşu ve yapılanların “**devletin**” bilgisi dahilinde yapılmakta oluşu, işkencecilerin devlet tarafından korunmasının genelleşmesidir. Kuşkusuz bu çok özet ve eksik bilançodan Avrupalıların çıkaracağı sonuçlar olmalıdır.

Bu bilanço eksiktir; son üç yıldır AB'de “teröre karşı mücadele” adına hak ve özgürlükleri gasb eden onlarca yasa çıkarılmıştır. “Terör” denilince, AB'de akan sular durmakta, haklar ve özgürlükler rafa kaldırılmaktadır. Danimarka'daki hücre hapisleri, Yunanistan'daki elektrikli işkenceler, hemen tüm

AB ülkelerinde polisin “işkenceci bir yapıya” sahip olması, Avrupa'yı yöneten zihniyetin oligarşinin zihniyetinden farkı olmadığının göstergesidir.

Avrupalılar, bütün bunlar karşısında suskunderlar. Şiddeti uygulayan Avrupa emperyalizmi olunca, “her türlü şiddete karşı” olduğunu söyleyenlerin, “karşıtlıkları” belirsizleşiyor, cılızlaşıyor. Veya aynı egemen sınıflar gibi bunları “münferit” olarak görme-gösterme tavrı içindedirler. Bu ise, AB'ciliğin, “demokrasi” istemenin sonucu değil, burjuva düzen içinde yaşama tavrı olduğunu gösterir.

AB sınırları içinde “**demokrasi**”nin hali buyken, “**refah**” da farklı durumda değildir. AB'nin “Kopenhag Kriterleri” kadar ünlü olmasa da bir başka “kriterleri” daha var: Maastricht Kriterleri. Maastricht Kriterlerinin en önemlilerinden biri, ekonomiyi “verimli” hale getirecek “reform”ların yapılmasıydı. Reform dedikleri, özetle **KİT'lerin özelleştirilmesi** ve **sosyal harcamaların azaltılmasıdır**. Bu AB'ye üye ve aday üye tüm ülkeler için gerekli bir koşuldur. (Görüldüğü gibi bu noktada da IMF'nin istekleriyle AB'nin istekleri aynıdır.) Avrupa emperyalist ülkelerinde zaten fazla özelleştirilecek bir şey kalmadığı için halen gündemde olan ekonomik politikaların ağırlığı “sosyal harcamaların kısıtlanması”ndadır. Bu konuda Almanya'da uygulamaya konulan ve Alman emekçilerinin büyük tepkisini çeken ‘Ajanda 2010’ “reform” paketleri örnektir. Bu paket içinde yapılan düzenlemelerle, Alman tekelleri, geçmişte sosyalist sistemin baskılanması altında ve emekçilerin mücadelesi ile vermek zorunda kaldıkları hakları geri alma sürecini hızlandırdılar. Örneğin bu paket içinde yer alan ve Temmuz 2004 başında yasalaştırılan “Hartz IV” isimli reform paketi, Almanya tarihinin en büyük sosyal kesintilerini içeriyor. Yine Alman tekelleri haftalık çalışma saatlerini uzatan yasalar dayatmakla kalmadı, “esnek çalışma yasası” ile işçileri sınırsız çalıştırma olanakları elde etmede adımlar atıldılar.

Avrupa emperyalistlerinin Maastricht'te yaptığı anlaşmanın uygulanmasının en çarpıcı sonucu, işsizliğin yükselmesi oldu. Maastricht öncesi, Almanya'da yüzde 3 olan işsizlik oranı 2000'lerde yüzde 7-10 arasında dolaşıyor. Fransa'da aynı sürede işsizlik yüzde 1'den yüzde 11'e, İtalya'da yüzde 3'den yüzde 12'ye, Belçika'da yüzde 8'den yüzde 13'e çıktı... Başta Almanya ve İngiltere olmak üzere tüm Avrupa ülkelerinde hak gasplarını öngören programlar gündemdedir. Avrupa işçilerinin son 10 yıl-

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi “zorla” demokratikleşmesinin çerçevesi de emperyalist çıkarlarıdır. Avrupa Birliği, demokratikleşmede göstermelik yasalar ve göstermelik uygulamalar istemekte, oligarşiye bununla yetineleceğini göstermektedir. Emperyalist Avrupa'nın hiç bir ülkeye, demokrasi, özgürlük, refah getirmeyeceği açıktır. Getireceğini iddia etmek, sömürgeciliği onaylamak, meşrulaştırmaktır.

daki eylemleri, artık yeni haklar kazanmaktan ziyade, mevcut hakları koruma çizgisine sıkışmıştır.

2004 Haziran'ında açıklanan **Avrupa Anayasa Taslağı** da, nasıl bir "birliğin" biçimlendirilmek istendiğini herkese yeniden gösteriyor. Üye 25 Ülke'nin devlet başkanları ve başbakanları tarafından kabul edilen ve 2009'da yürürlüğe girmesi öngörülen Avrupa Anayasası Taslağı'nın ekonomik modeli düzenleyen maddelerinde, Avrupa'yla adeta özdeşleşmiş sayılan "**sosyal devlet**" politikalarına hiç atıf yapılmaksızın, serbest rekabet, açık pazar statüsüne atıf yapılıyor, bunun her ülkenin uyması gereken "olmazsa olmaz koşul" olduğu belirtiliyor ve ilk örnekleri Almanya'daki hak gasplarıyla somutlanan "Yeniden Ekonomik Düzenleme" planının vakit geçirilmeksizin uygulanması isteniyor.

Avrupa Anayasa Taslağı'nın silahlanmaya ilişkin maddesi de özel olarak dikkat çekicidir:

"Birliğe üye olan ülkeler askeri yeteneklerini peyderpey iyileştirmekle yükümlüdürler. Birliğin savunma ve müdahale yeteneklerinin güçlendirilmesi için Avrupa Silahlanma ve Araştırma Merkezi kurulmalıdır."

Bu madde **Avrupa Ordusu** kurma planlarıyla birlikte düşünüldüğünde, AB'nin emperyalist niyet ve hedefleri konusunda kimsenin şüphesi kalmaması gerek. Bugün Amerika'yla Avrupa emperyalizmi arasındaki güç dengelerini belirleyen bir yanıyla da Amerikan emperyalizminin devasa silahlı gücüdür. Avrupa'nın "kendi nüfuz alanı" olarak gördüğü Balkanlar'daki askeri müdahalelerin bile ABD desteğiyle yapılması, Almanya'nın Yugoslavya'ya, Kosova'ya müdahalelere ilişkin "*ABD olmasaydı, biz Avrupa olarak yapamazdık*" deyişi, bu güçsüzlüğün ifadesidir. Avrupa emperyalizmi silahlanarak dünya pazarından daha büyük pay almaya çalışıyor. Oysa herkes hatırlamalıdır ki, özellikle 1970'li yıllarda silahlanma karşıtı hareketlerin, anti-nükleer kampanyaların en önemli destekçilerinden biri Avrupa'ydı. Avrupa'nın "barışçı, demokrat" görünümü biraz da bu tür desteklerden kaynaklanıyordu. Oysa emperyalist, emperyalisttir; geniş kitlelerin demokratik bir hareketini destekliyorsa bile yine emperyalist hesap ve niyetleriyle. Avrupa, nükleer silahlara karşı kitle hareketini destekleyerek böylelikle hem ABD'ye, hem Rusya'ya karşı ilişkilerinde silahlanma karşıtı hareketi arkalarına alarak güçlü bir koz elde ediyordu. Bugün "küreselleşme karşıtı" hareketlerle ilgili de Avrupa emperyalizmi aynı taktiği

izliyor. Bu hareketlere genel olarak icazet vererek, hem onları düzen içinde tutmaya çalışmakta, hem de bu hareketleri ABD emperyalizmiyle pazarlık kozu olarak kullanmaktadır.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi "zorla" demokratikleştirmesinin çerçevesi de emperyalist çıkarlarıdır. Avrupa Birliği, demokratikleşmede göstermelik yasalar ve göstermelik uygulamalar istemekte, oligarşiye bununla yetinileceğini göstermektedir... Manisa Davası, idamın, DGM'nin kaldırılması, Zana davası gibi konulardaki AB "hassasiyeti" bu politikanın ürünüdür. Bunun dışında her türlü zulme onay veren, halkı yoksullaştıran ekonomi politikalarını uygulattıran da yine AB'dir. Kimi sol aydınlar, gruplar, hala AB aracılığıyla demokratikleşmeye inanıyorlar mı? AB'ye üyelik meselesinin kitleleri beklentiye sokmasında, AB demokrasisine inandırılmasında, sorumlulukları oligarşiden daha fazladır... Halkı bugüne kadar aldatmanın hesabını vermek zorundadırlar. Devrimci, anti-emperyalist, sol bir hareketin programında NATO'dan çıkılması, Amerikan emperyalizmiyle bağımlılık ilişkilerinin kesilmesi de olmalı, devrimci hareketin programında olduğu gibi, "**Avrupa emperyalizmiyle, AB'yle tüm bağımlılık ilişkileri kesilecektir**" hükmü de yeralmalıdır.

Avrupa demokrasısından, refahından, barışçılığından satır başlarını aktardığımız bu yazının gösterdiği gibi; Emperyalist Avrupa'nın hiç bir ülkeye, demokrasi, özgürlük, refah getirmeyeceği açıktır. Getireceğini iddia etmek, **sömürgeciliği onaylamak, meşrulaştırmaktır.**

Oysa emperyalist, emperyalisttir; geniş kitlelerin demokratik bir hareketini destekliyorsa bile yine emperyalist hesap ve niyetleriyle. Avrupa, nükleer silahlara karşı kitle hareketini destekleyerek böylelikle hem ABD'ye, hem Rusya'ya karşı ilişkilerinde silahlanma karşıtı hareketi arkalarına alarak güçlü bir koz elde ediyordu. Bugün "küreselleşme karşıtı" hareketlerle ilgili de Avrupa emperyalizmi aynı taktiği izliyor.

Küreselleşmenin ve Küreselleşme Savunucularının İflası

Küreselleşmenin karşısında halklar var!

**Küreselleşmenin karşısında
Marksist-Leninist ideolojimiz var!**

**“Küreselleşmenin önünde kimse
duramaz” diyerek boyun eğenler,
halka güvenmeyenler ve Marksizm-
Leninizmin gücüne sahip olmayanlardır.**

Ekonomik, politik, askeri anlamda yeni bir “çağ” tesbitini gerektiren bir dönemde miyiz? Emperyalizm değişti mi; Lenin’in en temel özelliklerini ortaya koyarak tarif ettiği emperyalizmden farklı bir emperyalizmle mi karşı karşıyayız? Bu konjonktürdeki değişiklikler devrim, sosyalizm, mücadele ve örgütlenme anlayışlarında bir değişikliği gerektiriyor mu?..

Bütün bu sorular, yaklaşık 15 yıldır meşgul ediyor solu. Marksist-Leninistler açısından soruların cevabı net olsa da, sol adına, devrimcilik adına piyasaya sürülen çeşitli teoriler, emperyalizmin değiştiğini, solun da “küreselleşmenin kaçınılmazlığını kabul ederek” değişmesi gerektiğini söylüyor. Elbette bu sadece teorik, akademik bir tartışma, analiz sorunu da değil. Politikalar da bu sorulara verilen cevaplara göre belirleniyor.

Bazı “sol” güçlerin Irak’a Amerikan müdahalesine “olumlu” bakması, bazı “sol” güçlerin ise açıkça Avrupa Birliği savunuculuğu yapması, bu cevaplara bağlı olarak ortaya çıkmaktadır. Böyle bir savrulmayı yaratan, teşvik eden “küreselleşme” meselesi bu nedenle solun gündeminde yerletmeye devam etmektedir.

“Küreselleşme”yi ele alırken önce iki tarihi dönemi hatırlamalıyız; **Birinci dönem**, SSCB’nin yıkıldığı ve “tek kutuplu dünya”nın ilan edildiği dönemdir. Bu, emperyalist sistem ve sosyalist sistem arasındaki denge bozulduğu, ekonomik, siyasi, askeri hemen tüm gelişmeleri belirleyen-etkileyen bu dengenin yerini, artık emperyalist sistemin belirleyiciliğinin aldığı ilanıydı. “Tek kutup” emperyalizmdi; daha özel olarak da Amerikan emperyalizmiydi. Ve dünya artık bu kutubun etrafında dönecek, herşey bu kutuba göre belirlenecekti. **İkinci dönem**,

11 Eylül 2001’de başlayan dönemdir. 11 Eylül eylemlerinin ardından Amerika, bu “kutuba” yani kendisine göre hareket etmeyen tüm ülkelere, halklara, örgütlere karşı

savaş açmış, “*ya benden yanasınız, ya bana karşı-*
nız” dayatmasıyla, aslında 1990’lardan sonra tam başarılı olamadığı “kutup” dayatmasını, bu defa askeri zorla sürdüreceğini açıklamıştı. Ardından Afganistin, Irak işgalleri, “şer eksenini” ilanı, “öncelikli hedef örgütler” ilanı geldi; ve 1990’ların başında “*kimsenin emperyalizmin önünde duramayacağı-*
nı” söyleyenler, geçen on yılın bu sözü yalanladığını görmezden gelerek, 2001’de Amerikan terörü eşliğinde aynı sözleri tekrar ettiler. Amerika’ya karşı çıkmak mümkün değildi, öyleyse, onun şemsiyesi altında bu düzen içinde kendine “iyi bir yer” kapmaya çalışmaktan başka bir yol yoktu. Avrupalı emperyalistlerden Kürt milliyetçiliğine kadar uzanan geniş bir yelpazede bu düşünce savunuluyordu.

1990’da artık halkların mücadelesiyle düzenlerin değiştirilebileceği dönemin geride kaldığı, herşeyin emperyalizm tarafından belirleneceği yeni bir dünya düzenine geçildiği söylenmiş, ama 90’lı yıllar boyunca bu tam da gerçekleşmemişti... O zaman gerçekleşmemişti ama ABD’nin açık işgallere başvurduğu 2000’lerde böyle olmasının önünde artık kimse duramazdı... “Dünya tahlilleri”nin özeti buydu.

Peki bugün neyi tartışıyor emperyalistler?

Afganistan’da ve Irak’ta kolay zafer elde edemedi ABD. Önce BM’yi, şimdi de NATO’yu devreye sokarak işgal ettiği ülkelerdeki varlığını sürdürmeye çalışıyor.

ABD emperyalizmi, “Büyük Ortadoğu Projesi”ni kabul ettiremeyince proje Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi’ne dönüştü.

11 Eylül'den sonra ABD'nin "teröre karşı savaş"ının yanında olmak gerektiğini yazanların en azından bir kısmı ABD'yi eleştirmeye başladı.

2003'ün Mart'ında ABD emperyalizminin askeri gücünün ne kadar karşı konulamaz olduğunu tartışanlar, bugün Irak direnişinin yokedilemezliğini tartışıyor...

Bu tartışmayı yaratan, halkların Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'deki direnişidir. Bunların içinde Amerikan imparatorluğunun stratejik planlarını bozmada belirleyici olan ise kuşkusuz Irak'tır. Tek bir halkın direnişi, emperyalizmin yaklaşık 15 yıldır söylediği herşeyi, solun bazı kesimlerinin emperyalizmin devasa gücü ve terörünün baskılanmasıyla uydurduğu teorileri yerle bir etmeye yetmiştir.

Bugün burjuvazinin ideologları "küreselleşmenin iflasını", "öngörüldüğü gibi gitmediğini" tartışıyor; Birleşmiş Milletler gibi kurumların hazırladığı raporlar dahi, "küreselleşmiş dünya"nın **daha adaletsiz, daha eşitsiz** ve "**geleceği belirsiz**" hale geldiğini söylüyor.

Bütün bunlarda bizim açımızdan bir sürpriz yok. Dünyaya Marksizm-Leninizmin evrensel tezleri temelinde bakanlar için "küreselleşme" diye pazarlanan emperyalizmden başka bir şey olmadığı zaten başından itibaren bilinen bir şeydir.

1990'ların başından beri bıkmadan bunu anlattık. Emperyalizm değişmemiştir sözünü belki binlerce kez tekrarlamak durumunda kaldık. İşte bu sözlerimizden biri:

*"Emperyalizm, kapitalizmin en ileri aşamasıdır; yani daha yaygın ve yoğun bir sömürü demektir, ve bu özelliğinin değiştiğine dair hiç bir emare yoktur. Emperyalizm dünya pazarlarının paylaşılmasıdır, her türlü ekonomik, siyasi ve askeri zor kullanarak ülkelerin değerlerine el konulmasıdır, IMF'sinden NATO'suna tüm kurumlarıyla bugün ülkeleri kendine daha fazla bağladığı aşikar değil midir, artık sömürgelerin çoğu, bizzat emperyalizm tarafından eğitilen, yetiştirilen politikacı, general kadroların elindedir. **Emperyalizm, halklara karşı terörizmdir.** Kısa aralıklarla bir yenisine tanık olmuyor muyuz?"*

Kısacası **emperyalizm değişmemiştir**, emperyalizmin değiştiğine dair tüm teorilerin sahipleri, uzmanların, teslimiyetçiliğin teorisini yapanlardır ve varacakları, vardıkları yer kaçınılmaz olarak emperyalizmin işbirlikçiliğidir." (Devrimci Sol, sayı

11, sf. 94, Ağustos 1998)

Kanıtlanan bizim söylediklerimizdir. Günümüzün ekonomik, siyasi, askeri gerçekleri, halkların yenilmez direnişleri, küreselleşmenin iflasını yeterince belgeliyor; ama "küreselleşme" propagandalarının ve saldırılarının solda yolaştığı ideolojik savruluşlar, politik tahribatlar hala sürmektedir.

Parlatılan küreselleşmenin insanlık için, dünya için bir çöküş, emperyalizmin sömürü ve saldırganlığında sınırsız bir pervasızlık anlamına geldiği bu kadar açıkça ortadayken, 2004 yılında hala bazı sol yayın organlarında "küreselleşme gerçeğine göre solun yeniden tanımlanması"ndan, küreselleşmenin olumlu yönlerinden söz edilebiliyor. İşte bu nedenle iflas etmiş bir "küreselleşme" teorisi, solun gündeminde durmaya devam ediyor.

"Küreselleşme" efsanesi nasıl yaratıldı?

Küreselleşme kavramı, 1990'ların başından itibaren yaygın olarak kullanılmaya başlandı. Kavramı şekillendiren, ona parlak renkler veren burjuva ideologlarıdır. Oysa bu parıltılı küreselleşme gerçeğinin ardında çok bildik bir şey vardı. Küreselleşme, emperyalizmin belli bir konjonktürdeki biçimlenişine yine emperyalistlerin verdiği bir addır. Küreselleşme kavramı aynı zamanda emperyalist sömürü ve tahakkümü gizlemeyi amaçlayan bir kavram olduğu için, küreselleşme denildiğinde sanki emperyalizmden değil, başka bir şeyden söz ediliyormuş gibi algılanması istendi ve bu büyük ölçüde de başarıldı.

1990'ların başlarında emperyalizme direnilemeyeceği düşüncesiyle sağa savrulanlar, küreselleşmeyi burjuvazinin kavramlaştırdığı biçimiyle kabul ettiler. Aradan geçen yıllara, Balkanlar'dan Kafkaslara, Ortadoğu'ya kadar tüm yaşananlara rağmen kü-

Küreselleşme, emperyalizmin belli bir konjonktürdeki biçimlenişine yine emperyalistlerin verdiği bir addır. Küreselleşme kavramı aynı zamanda emperyalist sömürü ve tahakkümü gizlemeyi amaçlayan bir kavramdır.

reselleşmeyi anlamayanlara, bizzat Amerika küreselleşmenin ne olduğunu anlattı. Küreselleşme propagandistlerinin yazılarına bakın; sınırların kalktığından, ülkelerin içişleri diye birşey kalmadığından, sermayenin de, işgücünün de artık özgürleştiğinden, insan haklarının tüm dünyanın sorunu olarak kabul edildiğinden ve illaki internetten, sanal alemin dünyayı nasıl birleştirdiğinden, nasıl demokratikleştiğinden sözederler. Bunlar, farklı olgulardır. Amerika'nın anlattığı ise bambaşka birşeydir: Amerika'nın anlattığı küreselleşme Afganistan'dır, küreselleşme Irak'tır, küreselleşme tüm yeni sömürgelelere dayatılan **"yapısal uyum"** programlarıdır, küreselleşme F Tipleridir...

ABD eski Dışişleri Bakanlarından Henry Kissinger, küreselleşmeyi şöyle özetlemişti bir konuşmasında: **"Küreselleşme ABD hegemonyasının öteki adıdır."**

Aslında, herşey bu kadar açıkken, küreselleşme üzerine solda ve aydın kesimlerde böylesine büyük bir yanılgının nasıl gerçekleşebildiği başlı başına bir araştırma ve sorgulama konusudur.

1999 yılında New York Times'ın başyazarı da şöyle yazmıştı: *"Piyasanın gizli eli, gizli bir yumruk olmadan asla işlemez: F-15'in yapımcısı MacDonnell olmadan, McDonald's gelişmez."* diye yazıyordu.

Herşey bu kadar yalındır. Esas olarak emperyalizmin genel işleyişini anlatan bu söz, **küreselleşmenin mantığını** da gösteriyor, ki bu mantık ne yenidir, ne de "özgün" bir durumdur. Emperyalizmi telaffuz etmeden *"küreselleşme, neo liberalizm"* deni-

lerek yapılan teorilerde bir "sakatlık", bir "çarpıklık" olmasının nedeni bu yalın emperyalizm gerçeğini görmezden gelmekten kaynaklanmaktadır.

New York Times başyazarının sözünü ettiği gerçeğin biraz daha somutlayalım:

1990'ların başlarında SSCB'nin yıkılışıyla askeri-siyasi-ideolojik her cephede yoğunlaştırılan saldırı, **"tek kutuplu dünya"** kavramıyla sembolleştirildi. Bu dünyaya verilen ad ise **"Yeni dünya düzeni"** oldu. Küreselleşme de, bu kavramların üzerine bindirildi.

Tarihçi Eric Hobsbawm, küreselleşmenin nasıl şekillendiğini şöyle anlatmaktadır: *"Tarihte ilk kez, sadece ticaret değil, üretim ulusüstü biçimde düzenlenmekte... Pratikte, üretim artık ana şirketin bulunduğu devletin politik sınırları içinde organize edilmemektedir."* (Aktaran Haluk Gerger, Kan Tadı, s. 425)

Bu paragraf, *"F-15'in yapımcısı MacDonnell olmadan, McDonald's gelişmez."* sözleriyle birlikte düşünüldüğünde küreselleşmenin ekonomisi, politikası çok açık görülür.

Eğer üretim kendi politik sınırların içinde cereyan etmiyorsa ve üretimin belli bir kısmı -hatta bazen tamamı- **başka politik sınırlar içinde** cereyan ediyorsa, o politik sınırlar içinde de emperyalist tekellerin kazançlarının önünde hiç bir engel olmaması için **"başka politik sınırlar içindeki"** ülkelere müdahaleler gündeme geliyor. MacDonnell'in F-15'leriyle teslim alınan ülkelere McDonald'lar giriyor.

Başka bir açıdan belirtirsek; emperyalist tekel sadece fabrikasını götürmekle kalmıyor, fabrikasını götürdüğü yere kendi ekonomik, siyasi kriterlerini, dayatmalarını da götürüyor. Emperyalist tekellere kapılarını kapatanların kapısı ise, havadan yağdırılan bombalar ve ardından işgallerle açılıyor.

Buradan, *"küreselleşmenin sınırları ortadan kaldırdığı"*ndan ne anlaşılması gerektiği açıkça görülüyor: Kaldırılan veya kaldırılmaya çalışılan sınırlar, emperyalist tekellerin önündeki sınırlardır. Bu nedenle küreselleşme ideolojisinin temel tezlerinden biri olarak da *"ulusal sınırların anlamını kaybettiği"* ileri sürüldü. Ulusal sınırlar kalkınca, gerçekten de dünya emperyalist tekeller için tek bir köy, daha doğru deyişle 'pazar' haline getirilmiş olacaktır.

Tekeller için sınırlar kaldırılırken, emekçiler için sınırların kaldırılması şöyle dursun, daha da aşılmaz

Emperyalist tekel sadece fabrikasını götürmekle kalmıyor, fabrikasını götürdüğü yere kendi ekonomik, siyasi kriterlerini, dayatmalarını da götürüyor. Emperyalist tekellere kapılarını kapatanların kapısı ise, havadan yağdırılan bombalar ve ardından işgallerle açılıyor.

hale getiriliyor. Bu hem ekonomik anlamda, hem haklar ve özgürlükler anlamında böyledir. “Sınırların fiziken ortadan kalktığı”nın iddia edilebileceği tek yer olan Avrupa Birliği içinde bile, sınırları kaldıran Shengen anlaşması, sık sık halka karşı askıya alınmaktadır. Küreselleşmenin aç bıraktığı yeni-sömürge halklarının emperyalist ülkelere akışını durdurmak için Avrupa’daki, Amerika’daki mülteci kampları düpedüz “toplama kamplarına” dönüştürüldü. Terör demagojileriyle mültecilere karşı şovenist, gerici yasalar çıkarıldı. Sınırlar, halklar için bırakın kalkmasını, her geçen gün daha da yükseltilmekte, kalınlaştırılmaktadır.

Küreselleşme, demokrasinin tüm dünyaya yayılması olarak ilan edilmişti. Oysa, o günden bu yana yaşanan gelişmeler gösterdi ki, küreselleşme, kelimenin tam anlamıyla emperyalist bir zorbalık, diktatörlüktür. Küreselleşmenin siyasi dayatmalarını, küreselleşmenin IMF, Dünya Bankası aracılığıyla uygulanan ekonomik programlarını kabul etmeyen ülkeler “terörist”, “dünya barışı için tehlikeli” ülkeler ilan edilip, bu ülkeler ya Yugoslavya, Afganistan, Irak gibi askeri saldırılarla, ya da Venezüella’da, Gürcistan’da olduğu gibi darbelerle, komplolarla tehdit ediliyor.

Yukarıda New York Times’den aktardığımız söze atfen söylersek, F-15’lerle, akıllı bombalarla, güdümlü füzelerle, kontrgerilla saldırılarıyla ülkeler yakılıp yıkılıyor, yönetimler devriliyor ve sonra Mc Donald’ların, Halliburtonların, öteki emperyalist tekellerin yağması başlıyor. **Küreselleşmenin siyasi-askeri-ekonomik stratejisinin özeti budur.**

Küreselleşme, sadece yeni-sömürgeleri değil, emperyalist merkezlerin emekçilerini de vuruyor

Küreselleşme adı altındaki uygulamaya konulan ekonomik-siyasi-askeri saldırılara maruz kalan, yalnızca yeni-sömürge ülkeler ve halkları değildir.

Küreselleşmenin hem ekonomik saldırısı, hem “teröre karşı savaş” adı altında haklar ve özgürlüklere yönelik saldırıları, emperyalist ülkelerin halklarını da yoksullaştırmakta, demokratik haklarını budamaktadır. “Özgürlükler ülkesi”nde yasaklar, “refah merkezi”nde yoksulluk tabloları artık şaşırtıcı değildir.

İngiltere’de “Sivil savunma yasası” adı altında çıkarılan yasanın getirdiği “gerekli görüldüğünde

bir bölgenin tamamen boşaltılabileceği, bu bölgede kişisel özgürlüklerin kısıtlanabileceği ve halka hiç bir gerekçe gösterilmeden konutlara el konulabileceği” hükümleri, yeni-sömürgelerin klasik “sıkıyönetim” veya “olağanüstü hal” uygulamalarından farklı değildir. Aynı İngiltere’de grev yaptıkları için, Irak işgaline karşı yürüyüşlere katıldıkları için işçilerin, gençlerin fişlenmesinde olduğu gibi. Daha çok yeni-sömürgelerin faşizmlerine özgü bilinen bu yöntemler, şimdi asıl ustalarının elinde, kendi halklarına karşı kullanılmaya başlandı.

Ekonomik tablo da farklı seyretmiyor; İngiltere’de Maliye Bakanlığı’nın açıklamalarına göre, **3 milyon çocuk yoksul evlerde** yaşıyor. Londra’nın kenar mahallelerindeki çocukların yüzde 53’ü **yoksulluk sınırının altında**. İşçi hakları budanıyor. Esnek çalışma gibi “küreselleşmenin yasaları” sonucunda emekçilerin yüzde 53’ü düşük ücretle çalışmak zorunda bırakıldı. Artık Avrupa’daki işçi yürüyüşlerinde de **“biz ne zaman doyacağız?”** türünden sloganlar duyuluyor. ABD’de 10 milyonu aşkın insan **aşevlerine**, lokantaların artıklarını dağıtan “yardım” kuruluşlarına muhtaç yaşarken, 37 milyon kişinin hiç bir güvencesi yok. ABD’de işsizlik, **2004’te son yirmi yılın en yüksek seviyesine** ulaşmış durumda.

Yani kısacası, “**piyasanın gizli eli**”ni yaşatmak için kendi halklarına karşı da “**gizli bir yumruk**” hazırlıyorlar.

Küreselleşmenin yeni-sömürgelerdeki sonuçları ise kuşkusuz daha vahimdir.

Küreselleşmenin hem ekonomik saldırısı, hem “teröre karşı savaş” adı altında haklar ve özgürlüklere yönelik saldırıları, emperyalist ülkelerin halklarını da yoksullaştırmakta, demokratik haklarını budamaktadır. “Özgürlükler ülkesi”nde yasaklar, “refah merkezi”nde yoksulluk tabloları artık şaşırtıcı değildir.

Gerek emperyalist devletlerin doğrudan taleple-riyle, gerekse Avrupa Birliği, NAFTA gibi bölgesel ittifaklar aracılığıyla, gerekse de de IMF, Dünya Bankası aracılığıyla dayatılan ticaret anlaşmaları, ekonomik programlar, çıkarttırılan yasalar, yeni-sömürgeleri ekonomik ve siyasi olarak zincirlenmiş ülkeler haline düşürmüştür. Zincirlenmiş ülkelerde buna bağlı olarak ortaya çıkan sonuçların belli başlıları şunlardır:

Son 15 yılda, tüm yeni-sömürgelerin içinde bulunduğ u borç batağı derinleştirildi.

Yeni-sömürgelerin finans piyasaları tamamen emperyalist spekülâtörlerin denetimine girdi ve emperyalist tekeller, istedikleri ülkede istedikleri an “kriz” çıkartabilme gücüne kavuştular.

Ülkelerin “dış politikaları” diye bir şey kalmadı; dış politika emperyalist merkezlerde belirlenen rolleri uygulamaya dönüştü.

Yeni-sömürgeler, o güne kadar belli ölçülerde ayakta durmalarını sağlayan çoğ u KİT durumundaki büyük ekonomik işletmeleri ve yeraltı kaynakları üzerindeki denetimlerini kaybettiler.

Tarımdan hayvancılığ a, madencilikten sanayiye tüm sektörler, emperyalist tekellerin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirildi.

Serbest ticaret bölgeleri, küreselleşmeyle birlikte dünyanın her köşesinde pıtrak gibi çoğ aldı. Ama ş u- nu da belirtmek gerekir ki; emperyalistler serbest ticaret bölgelerini çoğ altmakla yetinme gibi bir düşünce içinde değ illerdir. Emperyalist tekellere vergi- den muafiyet tanındığı, işçilerin her türlü hakkının

yok sayılarak köle gibi çalıştırıldığı serbest ticaret bölgeleri, emperyalistler açısından bir nevi “geçiş” üsleridir. Emperyalistlerin amacı, tüm ülkeleri kendileri için bir serbest ticaret bölgesine çevirmektir. Kısaca NAFTA olarak tanınan Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması, bunun bölgesel çapta uygulanmasının bir örneğidir. “Büyük Ortadoğ u Projesi”nin de askeri, politik farklı boyutlarının yanında böyle bir ekonomik yanı vardır.

Onyıllarca “dünyanın kendi kendine yeter ender ülkelerinden biri olmayı” milli bir övünç haline getiren Türkiye’nin, bu dayatmalarla tarımda ithalatçı bir ülke haline dönüştürülmesi, tarım ve hayvancılıkta dünyanın sayılı ülkelerinin başında gelen Arjantin’in, IMF ve Dünya Bankası’nın dayatmalarıyla açlıkla boğ uş an bir ülke haline gelmesi, küreselleşmenin ekonomisinin çarpıcı sonuçlarındandır. Bu durumdaki Arjantin’e IMF’nin önerdiği yeni program ise küreselleşmenin vahşetini gözler önüne seriyordu: halkın yarıya yakınının açlık sınırının altına düştüğü bir ülkede IMF hala “sosyal yardımların kesilmesini” istiyordu. Bir çok bankasına Citibank’ın el koyduğu, su şebekesinin bile (başta Enron olmak üzere) Amerikan tekelleri tarafından ele geçirildiği bu ülkede, halkın direniş i ve örgütlenmesi bu süreci kesintiye uğ rattı ama küreselleşmenin vahş i kapitalizmi hala Arjantin’den elini çekmiş değ il. Bolivya küreselleşmenin en çıplak sonuçlarının ortaya çıktığı ülkelerden bir diğ eridir. Bizzat emperyalist kurumların araştırma sonuçları gösteriyor ki, halkın **yüzde 91’i sefalet içinde**. 21 Yüzyılda(!) halkın yüzde 53’ü elektrik kullanamıyor.

Küreselleşme, emperyalist merkezlerdeki emekçileri yoksullaştırıyor. Küreselleşme yeni-sömürge halkları düpedüz açlığ a mahkum ediyor. Ama bu kadar da değ il; küreselleşme aynı zamanda **tekeller arasında da** kıran kırana bir savaş ve daha zayıf tekellerin aleyhine bir gelişmedir.

Küreselleşme politikalarının sonucunda son 15 yılda dünyadaki tekelleşme çok daha büyük bir hız kazanmıştır. 1990’ın sonlarında 358 tekelci burjuva, dünya nüfusunun gelirinin **yüzde 54’**ine eşit bir servete sahipti. Bugün ise 200 tekelci burjuva, dünya nüfusunun gelirinin **yüzde 60’**ına el koyuyor. Daha küçük bir tek el grubu, daha büyük bir gelire el koymaktadır. Bu acımasız rekabet sonucunda emperyalist tekeller arasında birleşme eğilimi hız kazanmış, bu ise tekellerin belirleyiciliğini arttırmıştır.

Bütün bunlar ş u- nu gösteriyor; emperyalizmin

Serbest ticaret bölgeleri, küreselleşmeyle birlikte dünyanın her köşesinde pıtrak gibi çoğ aldı. Ama emperyalistler serbest ticaret bölgelerini çoğ altmakla yetinme gibi bir düşünce içinde değ illerdir. Emperyalistlerin amacı, tüm ülkeleri kendileri için bir serbest ticaret bölgesine çevirmektir.

“küreselleşme” adı da verilen bugünkü politikaları, adeta kapitalizmin serbest rekabetçilikten emperyalizme geçiş aşamasındaki vahşiliği hatırlatmaktadır. “Küreselleşme” adı verilen bu dönemin emperyalizmi, bırakın “daha demokratik, daha insancıl” olmayı, 20. yüzyılın tümünde görüldüğünden daha vahşi, daha yıkıcı ve daha sömürücüdür.

Küreselleşmenin ideolojisi ve ideolojisizleştirme operasyonu

ABD Başkanı Bush’un 11 Eylül’ün ardından ifade ettiği bir söz –ya benden yanasın, ya bana karşı– küreselleşmenin ideolojisinin özeti de sayılabilir bir bakıma. Dünyayı “**tek –global– bir köy**” olarak düşünen emperyalist hegemonya, bu “köy”de düzene karşı hiç bir güç bırakmamayı da temel bir politika olarak belirlemiştir. Bu politika sadece devrimci alternatifin yok edilmesiyle sınırlı değildir. Emperyalist hegemonya, düzen içi hiç bir güce de, biçimsel anlamda dahi farklılık koyabilecek bir alan bırakmamaktadır. Siyasi, ekonomik, askeri olarak tüm düzen güçlerine kendi programını dayatmaktadır.

Bu dayatma 1990’ın başından beri “**ideolojiler öldü**” şiarıyla yapılıyor. Bunun Türkçesi şudur; “**bizim ideolojimiz dışında tüm ideolojiler öldü!**” Herkese kabul ettirilmek istenen de budur. “*Duvarlar yıkıldı, demir perde kalktı, ideolojiler öldü*” söylemleri, gerçekte ideolojiyi değil, sosyalist ideolojiyi tasfiyenin söylemidir. Tersine zaten kavramın doğasına aykırıdır; toplumlar varoldukça ideoloji de var olacaktır.

İdeoloji, en genel anlamıyla “**Siyasi veya toplumsal bir öğreti oluşturan, bir hükümetin, bir partinin, bir grubun davranışlarına yön veren politik, hukuki, bilimsel, felsefi, dini, moral, estetik düşünceler bütünü**”dür.

Sözlüklerdeki bir diğer karşılığı “**fikriyat**”tır.

Bu sözlük anlamıyla bakıldığında “ideolojiler öldü” söyleminin yanlışlığı, saçmalığı daha iyi görülür. Fikirler öldü deniyor kısaca. Tayyip Erdoğan’ın sık sık bir eleştiri, bir suçlama olarak kullandığı “ideolojik olmak” kavramının aslında belli bir konuda fikir sahibi olmak demek olduğu ortadadır.

Fikirler, ideolojiler, birilerinin bitti demesiyle, olmamasını istemesiyle bitmeyecek bir olgudur. Tarihsel ve bilimsel bir gerçektir. Sınıflar, sınıfların farklı çıkarları, bunların ifadesi olan siyaset olduk-

ça, ideolojiler de olacaktır.

Ne var ki, bu gerçeğe rağmen “ideolojiler öldü” söyleminin, “ideolojisizleştirme” dayatmasının gerek kitleler, gerekse de çeşitli siyasi güçler üzerinde etkili olduğu açıktır. Örneğin sadece ülkemizde değil, Avrupa’da da, çeşitli yeni-sömürgelerde de son dönemde moda haline gelen “**merkez partisi**” kavramı bunun bir tezahürüdür. Emperyalizme güven vermek, emperyalizmin desteğini alıp iktidar olmak isteyen tüm düzen partileri “merkez partisiyiz...” deyişini kullanıyorlar. Zamanında kimi milliyetçi, kimi islamcı, kimi demokratik sol, kimi de geleneksel muhafazakarlık kavramlarıyla tanınan MHP’den AKP’ye, DSP’ye, CHP’ye, DYP’ye kadar tüm düzen partileri bu söylemde buluşmuştur.

Merkez partisi söylemi, uygulanacak politikalar anlamında emperyalizme, oligarşiye verilen bir güvencedir. Merkez partisi olmak, IMF’ye, Dünya Bankasına, NATO’ya hiç bir itirazı olmayan parti anlamındadır. Küreselleşme’nin istediği partiler de böyle partilerdir.

Fakat öte yandan hiç bir siyasi parti “ideolojisiz” siyaset yapamayacağı, oy alamayacağı için yine de “ideolojik” kavramlara muhtaçtırlar. Örneğin AKP “*milli görüş gömleğini çıkardık... ideolojiler bitti... ideolojik parti olamayız*” gibi sözler söylerken, basbayağı ideolojik bir kimlik olan “muhafazakar demokrat”lığa sarılıyor.

Kaldı ki, bu kavramları kullanmasalar da, bu siyasi partilerin varlığının, politikalarının, uygulamalarının ideolojik olduğu gerçeğini değiştirmez. AKP özelleştirmeyi savunuyor; özelleştirme savunuculuğu basbayağı ideolojik bir tutumdur. AKP iktidarı IMF programlarını, Büyük Ortadoğu Projesini savu-

Merkez partisi söylemi, uygulanacak politikalar anlamında emperyalizme, oligarşiye verilen bir güvencedir. Merkez partisi olmak, IMF’ye, Dünya Bankasına, NATO’ya hiç bir itirazı olmayan parti anlamındadır. Küreselleşme’nin istediği partiler de böyle partilerdir.

nuyor, bunlar da ideolojik tutumlardır. Öğrencileri “ideolojik halay” çekmek bahanesiyle okullarından atarken, devlet kurumlarını dinci-gerici kadrolarla doldurmak da “ideolojik” bir tavrıdır.

Kısacası, herşey “ideoloji” üzerine dönüyor.

Popstar gibi programlar, esnek çalışma yasası, işe göre ücret düzenlenmesi, F Tipleri, tecrit politikası, burjuva medyada bazı haberlerin öne çıkarılması ve bazılarının sansürlenmesi, iftar çadırlarıyla, yiyecek-yakacak yardımıyla halkı sadakayla yaşar hale getirmek, hepsinin temelinde belli bir ideoloji vardır. Bu “küreselleşmenin ideolojisi”dir; daha temel bir kavramla, burjuvazinin ideolojisi.

“İdeolojiler bitti” denilerek dayatılan da burjuva ideolojisi. Emperyalizmin mutlak egemen (ve onların da içinde ABD’nin imparator) olduğu dünyada başka hiç bir ideoloji, başka hiç bir fikir olmayacaktır! Bu emperyalist dünya düzeninde, hiç bir siyasal güce mevcut düzene karşı “muhalefet” imkanı tanınmaz, düzene kökten karşı çıkan güçler “terörist” denilerek yokedilmesi gereken güçler olarak ilan edilir. Geniş kitleler ise, düşünmemeli, sorgulamamalı, emperyalizmin kendisine gösterdiği biçimde düşünmeli, emperyalizmin gösterdiği yaşam düzenini, kültürü benimsemelidir.

Burjuva ideolojisi, mevcut düzeni sürdürebilmek için çok çeşitli kılıklara da girebilen bir esnekliğe sahiptir. “İdeolojisizlik” görünümü de, AKP’nin muhafazakarlığı da, çoğu solcu bir kesimin sivil toplumsuluğu da, burjuva ideolojisinin değişik versiyonlarından başka bir şey değildir. İdeolojik, kültürel bir kuşatmayla, halklara alternatif bir “fikir” bırakılmamak istenmektedir. “Alternatif” diye sunulan “fikirler”in de, burjuva ideolojisinin versiyonla-

rı olduğu gerçeği gizlenmek istenmektedir. İdeolojiler, sınıflar mücadelesinde tarafların birbirlerine karşı kullandıkları en etkili silahlardandır. “İdeolojiler bitti” denilerek, halkları, düzenden memnun olmayanları silahsızlandırmak istemektedirler.

Bu anlamda, ister açıkça “ideolojiler öldü” diyerek, ister “ideolojik kalıplara hapsolmayalım”, diyerek yapılsın, isterse de “dünyaya işçi sınıfı ve burjuvazi karşıtlığıyla bakmak yetersizdir” gibi daha inceltirilmiş biçimlerde gündeme getirilsin, ideolojinin önemini yok sayan, küçümseyen her tavra karşı çıkmalıyız. İdeoloji, dünyaya bakış açımızdır. Dünyayı tanıma, anlama ve değiştirme gücümüzdür. Düşüncelerimizin kaynağı, politikalarımızın yönlendiricisi olan Marksizm-Leninizm, dünyayı açıklamakta ve değiştirmekte sahip olduğumuz büyük bir güçtür. **İdeolojik olmalıyız.** Tüm olgu ve olaylara bakarken, günlük yaşamın her anında, hayatın her alanında, ideolojik olmalıyız. Gerçekte hayatın her alanında ve anında ne yapıyor, ne düşünüyor olursak olalım, o düşünce ve tavrın içinde mutlaka bir ideoloji vardır. Bunun bilincinde olmazsak, farkında olmaksızın “ideolojik olmama” adına burjuva ideolojisinin alanına sürükleniriz. İdeolojiler bitti demagojisine, bu silahsızlandırma saldırısına karşı, Marksist-Leninist ideolojiyi, düşüncelerimizi şekillendirecek olan diyalektik ve tarihsel materyalizmi daha etkili bir silah olarak kullanma yöntemini geliştirmeliyiz. Mevcut düzenin alternatifini ortaya çıkaracak; düzenin değiştirilebileceği güvenini verecek güç, ideolojimizdir. Emperyalizmin ve tüm işbirlikçilerinin, soldaki uzantılarının ideolojik, askeri saldırılarının arttığı böyle bir dönemi, ancak ideolojik olarak sağlam olanlar atlatabilecek, geleceğe yürüyüşü onlar sürdürebileceklerdir.

Küreselleşmeye uyumlu muhalefet ve küreselleşmeci sendikacılık

Emperyalistler, “küreselleşme” adını verdikleri sürecin ekonomi politikalarının güçlü sendikalar karşısında uygulanmasının zor olacağı bilinciyle, büyük ölçüde düzen içileştirilmiş, uzlaşmacı çizgiye çekilmiş sendikalara karşı, küreselleşmeye paralel olarak yeni bir operasyon daha geliştirdiler.

Bu operasyonun nasıl yürütüldüğüne geçmeden önce şunu da vurgulamalıyız; gerçekte yürütülen operasyon tüm muhalif güçlere karşıdır. Fakat sendikal alanda yapılan emperyalist müdahaleler, toplumsal muhalefetin bütününe yapılan müdahalenin

Bu anlamda, ister açıkça “ideolojiler öldü” diyerek, ister “ideolojik kalıplara hapsolmayalım”, diyerek yapılsın, ideolojinin önemini yok sayan, küçümseyen her tavra karşı çıkmalıyız. İdeoloji, dünyaya bakış açımızdır. İdeolojik olmalıyız.

karakteristik özelliklerini taşımaktadır. Sivil toplumculuğun hakim kılınmasının, halkın izlenen politikalara karşı mücadelesinin geriletilmesinin en önemli aracı ve uygulama alanı sendikalar olmuştur. Bu nedenle muhalefetin “küreselleşmeye uyumlulaştırılması”nın bir örneği olarak özellikle sendikalar üzerinde duracağız.

Emperyalist sömürü ve talanın önündeki en büyük engellerden biri, sınıf sendikacılığıydı. Sınıf sendikacılığının tasfiyesi ve sindirilmesi politikaları elbette “küreselleşme”yle başlamadı. Ülkemizden Latin Amerika’ya kadar tüm ülkelerde faşist cuntaların ilk işlerinden biri sendikaları kapatmak, sendikacıları hapsedmek olmuştur. İşçi hareketinde sosyalizme sempatinin yoğun olduğu 1960-70’li yıllar boyunca sendikacılara karşı infazlar, tutuklamalar birbirini izledi. Bu terörün yanı sıra, emperyalizmin çizgisine giren her sendika, emperyalist tekeller veya onların aracısı olan “uluslararası kuruluşlar” aracılığıyla maddi desteğe boğuldu. Tüm bunlar tek bir noktada birleşiyordu: “*ya sınıf sendikacılığından vazgeçin, ödüllendirilin, ya bedel ödersiniz*”.

Emperyalizmin Yeni dünya düzeni, tek kutuplu dünya ve küreselleşme olarak adlandırılan dönemde ise, bu politika çok daha yoğunlaştırılmış ve inceltilmiş biçimde uygulandı. Sendikacılar da “küreselleşme gerçeğini kavramak ve kabul etmek zorunda”ydı! Tersisi durumda onlar da terörist ilan edilecek, belalardan bela beğenecekti. Küreselleşmeciliğin sendikacılık alanındaki karşılığı işçinin ve patronun çıkarlarını birlikte gözetken “**çağdaş sendikacılık**” oldu.

Bu “çağdaşlık” üzerinde kısaca duralım; çünkü sivil toplumculuk ideolojik gıdasını çoğu kez buradan almıştır. Günümüz siyasi literatüründe çağdaşlık, kelime anlamının ötesinde, “*tek merkez ve ulaştırılması gereken tek model olarak Batı’nın kabul edilmesi*” anlamına gelmektedir. “Çağdaşlık” bu içeriğini özellikle sosyalist sistemin yıkılmasından sonra kazanmıştır. Artık tek kutuplu dünyada, çağdaşlığın da tek ölçüsü vardır; bu ölçü gelişmiş emperyalist ülkelerdir. Özgürlükler ve refah, en mükemmel şeklini orada bulmuştur. DİSK’in sınıf sendikacılığını reddedip resmi programına “çağdaş sendikacılığı” geçirmesi veya Öcalan’ın “*20. Yüzyılda zafer burjuva demokrasisininindir*” diyerek İngiltere’yi, Amerika’yı özgürlüğün en iyi gerçekleştirildiği yerler olarak ilan etmesi, bunun kabulünün ifadesidir. Siyasi çizginin “çağdaşlık” olarak ifade edildi-

ği her yerde bu kabul vardır.

Çağdaş sendikacılığın yaratıcısı ABD ve Avrupa’dır. Bunun için ABD’de farklı, Avrupa’da farklı yöntemler kullanılmıştır. Teorisi ise esas olarak Avrupa burjuvazisi ve işçi aristokrasisi tarafından yapılmıştır. Bu teoriye göre, “sınıf mücadelesi”nin yerine “diyalog ve uzlaşma” konulmalıydı. Avrupa emperyalizmi, bu politikayı sendikalara kabul ettirmek için bir süre sendikaları mali olarak destekledi, sendikacıları aristokratlaştırdı, sosyal haklara bir süre için saldırmadılar ve “işyeri yönetimi”nde sendikalara kısmi söz hakkı verildi. Sınıf sendikacılığı bir kez tasfiye edildikten sonra, verilenleri geri almak zor olmayacaktı.

“*İşçilerin çıkarlarıyla işyerinin çıkarlarının birliği*” teorisine somutluk kazandırmak için işçilere, sendikacılara işyeri hisseleri satıldı. Bunun karşılığında sendikalar, toplu sözleşme haklarından taviz vererek tek tek işçilerin sözleşme yapmalarının önünü açtı. Bugün “**esnek çalışma**”, “**grup sözleşmesi**” olarak adlandırılan bu yöntemler, giderek **örgütsüzleştirme** ve **bireyselleştirmenin** ana yöntemleri haline geldiler. Emperyalist tekellerle uyumlu bu sendikacılık, esnek çalışmadan önce “**esnek grev**”i gündeme getirdi. Sendikalar güçlü, genel, yaygın grevler yerine “uyarı grevleri” adıyla grevleri böldüler, parçaladılar. O kadar ki, fabrikadaki grevler bile, bir gün işçilerin şu kadarı, öteki gün şu kadarı diye bölündü. Çünkü genel ve güçlü bir grev olduğunda işyerinin borsadaki hisseleri düşecekti ve hisse sahibi işçiler de zarar(!) görecek! Avrupa’daki sendikal mücadelenin geleneklerinden ve kazanımlarından biri olan “**İşçi konseyleri**”, yerini bir çok yerde “**İş konseyleri**”ne bıraktı. İşçi’nin değil, iş’in önceliği

... Bütün bunlar Mussolini faşizminin sendikaları fiilen işlevsizleştirmeyi hedefleyen korporatif devlet anlayışıyla geliştirdiği sendikal anlayışın daha inceltilmiş bir halidir ve “küreselleşme”nin çalışma yaşamında kurmak istediği düzen, faşist bir düzenden başkası değildir.

olacaktı artık (Tayyip Erdoğan'ın “*önce işyeri güvenliği olacak ki, işçi güvenliği olsun*” sözü işte bu anlayışın ifadesidir). Böylece patronun çıkarlarını gözetmek, sınıf mücadelesinin önüne geçirildi. İşçilerle patronların çıkarlarının “aynılığı” anlayışı belli kesimlerde de olsa hakim kılındı. Bütün bunlar Mussolini faşizminin sendikaları fiilen işlevsizleştirmeyi amaçlayan korporatif devlet anlayışıyla geliştirdiği sendikal anlayışın daha inceltilmiş bir halidir ve “küreselleşme”nin çalışma yaşamında kurmak istediği düzen, faşist bir düzenden başkası değildir.

1990'larda özellikle Dünya Bankası ve uluslararası sendikal örgütlenmeler aracılığıyla bu anlayış yeni biçimlere büründürülerek sürdürüldü. “*Yönetişim*”, “*toplam kalite yönetimi*” gibi kavramlar, küreselleşmeye paralel olarak yaygınlaştırıldı. “*Toplam kalite yönetimi*” denilen şey, işçinin görünürde “yönetime ortak edilmesi”, bu vesileyle kendi kendini “denetleyici” hale getirilmesi, üretim için “fazla mesai, tatil günleri çalışmak” gibi fedekarlıklarda(!) bulunması, yani kısacası işçiyi kendi çıkarını savunmaktan vazgeçirmenin, işçide “*patronla kendi çıkarının ortak olduğu*” yanılgısını yaratmanın bir başka adıdır.

“*Sosyalizmin öldüğü*”, “*sınıf mücadelesinin bittiği*”, “*artık Marks'ın sözettiği bir proletaryanın olmadığ*”, “*kapitalizmin alternatifsiz olduğu*” gibi ideolojik saldırılarla atbaşı yürütülen bu politikalarla hem emperyalist ülkelerdeki, hem bağımlı ülkelerdeki sendikalar, sınıf sendikacılığı çizgisinden uzaklaştırıldı. Emekçi örgütleri, mücadele örgütü olmaktan çıkartılıp “sivil toplum örgütleri” haline dönüştürüldü. Temsili eylemler, hükümetlerle, patronlarla “diyalog”un ötesine geçmeyen, grevleri göster-

melik hale getiren bu sendikacılık, emperyalizmin hakim kılmaya çalıştığı sivil toplumculuğa uygundu. Küreselleşmenin “makbul” sendikası, “*Sendikalar, sosyal politikaları etkileyerek küreselleşmeye insani bir çehre kazandırılmasına katkıda bulunabilirler.*” (Petrol-İş Dünya Sendikal Hareketi Dosyası) diyen sendikacılıktı. Küreselleşmeye, yani emperyalizmin hegemonyasına itiraz yoktur. Yalnız küreselleşme biraz “insanileştirilmeli”dir. Dünya zenginlerinin en irilerinden Bil Gates'le, milyonlarca üyeli sendikaları, tüm sivil toplumcuları aynı yerde buluşturan bu anlayıştır.

“Küreselleşme”nin önünde halklar var!

Küreselleşme teorisyenlerinin “tartışılmaz” gördükleri önkabulleri; emperyalizmin ekonomik ve askeri gücünün önünde durulamazlığıdır. Küreselleşme üzerine öngörülerini iflas ettiren de işte bu tartışılmaz kabul edilen önkabullerdir. “*Küreselleşmenin önünde durulamaz bir süreç olduğu*”na hükmedenlerin beyninde halklar yoktur. “*Hakimdirler, kabul etmek gerekir*” diyenlerin halklara güveni yoktur. Ama toplumlar tarihinin odağında hep halklar vardır ve öyle olmaya devam etmektedir.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla “emperyalizm ve proleter devrimler çağı”nın bittiğine hükmedenleri halklar yanılttı. Henüz bir proleter devrim olmadı, ama halkların emperyalizme karşı mücadelesi ve direnişi dünya çapında yükselerek sürdü bu 15 yıl boyunca. Ne emperyalizmin başvurduğu yeni sömürü ve sömürgecilik yöntemleri, ne sosyalist sistemin yıkılışı, dünyanın **baş çelişkisinin** emperyalizmle halklar arasında olduğu gerçeğini değiştirmemiştir.

“*Sınırlar kalkıyor, dünya artık bir ortak bir köy...*” tezlerinin seslendirilmesinin üzerinden yaklaşık 15 yıllık bir zaman dilimi geçti; ne sınırlar, ne sınıflar kalktı, ne tarih bitti, ne dünya “ortak bir köy” oldu. Ne de halkların mücadelesinin üzerine bir çarpı çekilebildi. “Küreselleşmenin önünde durulamaz” öngörülerinin, emperyalizmin kadr-i mutlak olduğu düşüncelerinin yanlışlığı Afganistan ve Irak'ta hiç kimsenin reddedemeyeceği kadar açık biçimde görüldü. Sadece Irak ve Afganistan değil; dünyanın dört bir yanında oligarşilere karşı silahlı mücadele yürüten örgütlerin, devrim ve sosyalizmdeki kararlılıkları, Ekvador, El Salvador, Arjantin, Bolivya gibi Latin ülkelerinde Fransa, İtalya, Avusturya gibi Avrupa ülkelerinde gerçekleşen son 30-40-50 yılın en büyük eylemleri, küreselleşmecilerin

“Sınırlar kalkıyor, dünya artık bir ortak bir köy...” tezlerinin seslendirilmesinin üzerinden yaklaşık 15 yıllık bir zaman dilimi geçti; ne sınırlar, ne sınıflar kalktı, ne tarih bitti, ne dünya “ortak bir köy” oldu. Ne de halkların mücadelesinin üzerine bir çarpı çekilebildi.

hayalindeki dünyanın üzerine bir çarpı çekti.

Türkiye devrimci hareketi, bütün bu yıllar boyunca savrulmaların, teslimiyetlerin önündeki en güçlü barikatlardan biri olmanın onurunu taşıyor. Küreselleşme aldatmacasına karşı, halkları ve sol örgütleri uyaran olduk. “Yeni dünya düzeni”ne teslim olmadık, “tek kutuplu dünya”ya teslim olmadık, “küreselleşme”ye teslim olmadık; askeri gücümüzle değil, herşeyden önce ideolojimizle önünde durduk bu dünya çapındaki saldırının. Bu saldırıya direnecek bir ideolojisi olmayanların askeri gücünün olması hiç bir şeyi değiştirmezdi çünkü. Saldırının özü ideolojiktir. Sağlam bir ideolojisi olmayanlar, Marksizm-Leninizme sıkıca sarılmayanlar, bu saldırının karşısında tutunamayarak sağa sola savrulmaktan kurtulamadılar.

Amerikan emperyalizminin dayattığı “Yeni Dünya Düzeni”ne karşı direnişimiz sadece ideolojik olarak sosyalizmi savunma kararlılığıyla sınırlı değildi. Bir çok kesimin silah bırakmayı, emperyalist düzene yanaşmayı içeren yeni açılımları tartıştığı bir dönemde, biz anti-emperyalist mücadeleyi yükselttik. 1990-91’deki Irak saldırısı bu konuda önemli bir sınavdı. Biz bu sınavı dünya halklarının emperyalizme karşı öfkesinin sesi olarak verdik. Küreselleşme propagandasının iyice yoğunluk kazandığı 1990’ların ikinci yarısında emperyalizmin saldırıları “çağdaşlık, uygarlık” söylemleriyle Afganistan, Sudan gibi ülkelere yöneldiğinde, yine nettik. Emperyalist saldırıyı “Şeriatçı terör”, “Ortadoğu diktatörlükleri” gerekçeleriyle meşrulaştırılmaya çalışılması, 11 Eylül eylemlerinden sonra değil, öncesinde başlayan bir süreçti ve biz bu süreçte çok net olarak şunu söyledik:

“... ABD emperyalizminin saldırganlığına böyle bakıldığında, saldırının kime ve nasıl yapıldığının büyük ölçüde önemi kalmamaktadır.

Halkların hangi kesimine yönelik olursa olsun, anti-emperyalist tüm güçler saldırganlığa karşı tavır almak durumundadır. Bunun aksi her tavır ya da sessiz kalış, saldırganlığa onay vermektir, emperyalizmi güçlendirir, saldırılarını daha da artırması için cesaretlendirir. Mesele ABD için tek başına Afganistan, Usame Bin Laden meselesi veya Sudan’da “kimyasal silah üretilmesi” meselesi değildir. Bu saldırılar özelinde emperyalizmin amacı, başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya halklarını terörize etmektir.” (Devrimci Sol, sayı 11, sf. 92, Ağustos 1998)

11 Eylül’de bu gerçek, emperyalistler tarafından çok daha açık ilan edildi. Tüm dünya “küreselleşme”nin ABD’nin akıllı bombalarıyla hakim kılınmaya çalışılan bir politika olduğunu gördü. Tarih dün olduğu gibi bugün de sınıflar mücadelesi tarafından belirleniyor. Sınıflar mücadelesinde bugün öne çıkan çarpışma emperyalizmle halklar arasındaki çarpışmadır. Bu çarpışmada, emperyalizmin halkların gücünü, iradesini aşacak bir güce sahip olmadığı görülmüştür. 1970’lerde bunu ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıyla gösterdik. 2000’lerde Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de, Türkiye’de yokedilemeyen direnişlerle, Kolombiya’da, Nepal’de büyüyen gerilla hareketleriyle, Avrupa’da hatta Amerika’da meydanları dolduran milyonlarla gösteriyoruz.

Küreselleşme bugün artık halkların direnişi ve Marksizm-Leninizmin berraklığı karşısında iflası kanıtlanmış bir illüzyondur. Bir yere kadar bu illüzyona esir olup sağa savrulmak, bir siyasi yanılgı olarak görülebilirdi. Ama bugün artık küreselleşme yanılgısını sürdürmek, siyasi ahmaklık veya iflah olmaz bir kapitalizm hayranlığı ve emperyalizme teslimiyettir. Biz **“küreselleşmenin olumsuz sonuçlarına”** değil, tümüne, kendisine karşıyız. Çünkü küreselleşme, emperyalizmdir. Kısa süre önceye kadar yeni dünya düzeni, küreselleşme diye adlandırılan ama esasının Amerikan imparatorluğu hedefi olduğu görülen saldırılar, dünya halklarını ezip geçemeyecek; imparatorluk zafer kazanamayacak. Zafer, tüm olumsuz koşullara, askeri, politik kuşatmalara rağmen emperyalizmin hesaplarını bozan halkların olacak.

Tarih dün olduğu gibi bugün de sınıflar mücadelesi tarafından belirleniyor. Sınıflar mücadelesinde bugün öne çıkan çarpışma emperyalizmle halklar arasındaki çarpışmadır. Bu çarpışmada, emperyalizmin halkların gücüne, iradesini aşacak bir güce sahip olmadığı görülmüştür.

Kadrolaşma, Kitle Çalışması ve Eğitim

Her anında devrim iddiasını taşıyan, her adımında iktidar perspektifiyle düşünen devrimci, en önemli işinin bunları gerçekleştirmek olduğunu bilir. Bugün devrimi geliştirmek, bunları geliştirmektir.

Örgütsel faaliyet açısından her sürecin öne çıkardığı farklı görevler olabilir. Ama örgütsel faaliyetin bazı yanları vardır ki, onlar hemen her süreçte, temel faaliyetler olma özelliğini taşırlar. İstisnai bazı koşullar dışında, onları “tali” duruma düşürmek mümkün değildir. **Kadrolaşma, kitle çalışması ve eğitim** örgütsel faaliyetin her koşulda geçerli temel görevlerinin en başta gelenleridir.

Bugün ise, bu görevleri daha öncelikli, daha acil hale getiren koşullarla karşı karşıyayız. Çünkü;

Oligarşinin devrimci hareketi fiziki olarak imha etmeyi hedefleyen politikalarının kesintisiz sürdüğü, infaz, işkence, soruşturma, gözaltı ve tutuklama terörünün her alanda devrimci mücadelenin kadro ve militanlarını yoketmeyi hedeflediği bir politika-ya, ancak **kadrolaşmayı daha hızlı, daha yetkin geliştirecek** mekanizmalarla cevap verebiliriz.

Örgütsüzleştirme politikalarının Avrupa merkezli planlarla sendikalardan tüm diğer demokratik kitle örgütlenmelerine kadar uzandığı, halk örgütlenmelerinin baskı ve yasaklarla engellenmeye, kitlelerin bir yandan terörle sindirilip, apolitikleştirmeye çalışıldığı ve bu örgütsüzleştirme çabalarının bazı “sol” kesimlerden de destek gördüğü koşullarda, **kitle çalışmasını geliştirmeyen** hiç bir örgüt, mücadeleyi geliştiremez.

Ve nihayetinde, devrimciliğin ideolojik ve kültürel bir kuşatma altında olduğu, sol adına her türlü pespayeliğin savunulduğu, teori adına devrim nedir, devlet nedir, emperyalizm nedirden başlayarak herşeyin karmakarışık edildiği ve burjuva ideolojisinin

hayatın her alanını teslim almaya çalıştığı koşullarda, kendini, kitleleri eğitmeyen, eğitimi örgütlü çalışmanın vazgeçilmezi olarak görmeyenler, böyle bir ortamda devrimciliği sürdüremez.

Günlük koşuşturmacaların çoğu kez bunlara izin vermediği söylenir. Bu mazeret devrim iddiasının, iktidar perspektifinin zayıflığının mazeretidir. Her anında devrim iddiasını taşıyan, her adımında iktidar perspektifiyle düşünen devrimci, en önemli işinin bunları gerçekleştirmek olduğunu bilir. Bugün devrimi geliştirmek, bunları geliştirmektir. Kadrolaşmayı, kitle çalışmasını ve eğitimi gerçekleştiremediğimiz, bunları birbirini geliştirecek tarzda bütünleştiremediğimiz noktada, mevcut durumun görevlerinin altından kalkılması zordur.

KADROLAŞMA

Kadrolaşmanın sürekliliğini, yetiştirecek her kadronun ideolojik, politik ve pratik olarak daha donanımlı olmasını nasıl sağlayacağız? Her alandaki yöneticilerin, kadroların bu soruya verilmiş somut bir cevabı, bu cevabı gerçekliğe dönüştürecek somut bir programı olmalıdır. Çünkü kadrolaşma “**kendiliğindenci**” bir çalışma içinde gerçekleşemez. Kendiliğindencilik içinde gerçekleşen kadrolaşmada, o kadrolar, çok çeşitli zayıflıkları, çarpıklıkları içlerinde taşırlar. Kadrolaşma bir mekanizma meselesidir. Bu mekanizmanın kurulmadığı bir birimde kadrolaşma olmaz, olursa da tesadüfidir. Bu mekanizma önce o alandaki yöneticilerin kafasında oluşmalıdır; kimler gelişmeye açıktır, kimler kadro adaydır, insanları tanımalı, onlara ilişkin programlar çıkarmalı ve örgütsel işleyiş içinde, pratik içinde bunları hayata geçirmelidir.

Oligarşinin saldırılarının sürekli olduğu bir ülkede, herkes kendi yerine bir veya birkaç insanı yetiştirme sorumluluğunu duymak durumundadır. Ben gidersem nasıl olsa buraya biri gönderilir düşüncesi, hazırcı, kolaycı ve aynı zamanda sorumsuz bir düşüncedir. Hiç bir yerde, boşalan her alana yeni bir yönetici gönderecek hazır kıta bekleyen bir güç yok. Kadro yetiştiren okullarımız, akademilerimiz de yok. Hayattan kopuk hiç bir akademi, okul, mücade-

le alanlarının içindeki kadrolaşmanın yerini tutamaz zaten. Her kadro, ama sadece kadrolar da değil, her taraftar, bulunduğu alanda bir gün “**işin başa düşebileceğini**” düşünmek durumundadır. O düşünmese de, bu pratik olarak gerçekleşecektir. Her alanda yaşanan gelişmeler bunu yeterince kanıtlamaktadır.

Her alandaki işleyiş ve çalışma planı, kadrolaşmayı sağlayacak bir bakış açısıyla şekillendirilmelidir.

Kolektivizm, kadrolaşmanın olmazsa olmazlarından. Kollektivizmin olmadığı yerde, eğer bir kadro, kadrolaşma yaptığından sözediyorsa, belki bir iki kişiyi gerçekten yetiştirmeye çalışıyor olabilir; ama bu biraz yalıtılmış bir yetiştirme çalışmasıdır. Bulunulan alanın sorunlarına, çözümlerine, karar süreçlerine ortak edilmeyen insanların kadrolaşması ancak eksik bir kadrolaşma olabilir. Kollektivizm insanların kapasitesini, yeteneklerini ortaya çıkarmanın da en iyi yoludur. Kolektif bir işleyişin olmadığı yerde, insanları artırıyla, eksileriyle yeterince tanımak mümkün olmaz.

Kolektif işleyiş, insanlarımızı eksikliklerini, zaafalarını aşma fırsatı vermektir. Kolektif bir işleyiş, karşılıklı denetim, eleştiri-özeleştirmenin altını dolduracak kolektif değerlendirmeler olmadığında, herkes aldığı eleştirilerle ve eksiklikleriyle baş başa bırakılmış olur. Eleştiri de işlevini kaybeder. Ünlü Sovyet eğitimbilimcisi Makeronko’nun bir sözü vardır: **“Kusurlu olan insan değil, aralarındaki ilişkilerdir.”** Herhangi bir alandaki, birimdeki insanlarımız arasındaki ilişkilere doğru bir yön verecek zemin ise, kolektif bir işleyişten başka bir şey değildir. Makarenko’nun sözünü şöyle devam ettirebiliriz: **insanların aralarındaki ilişkilerin doğru kurulmasını istiyorsanız, kolektif bir hayat örgütleyin!**

Kadrolaşmada, tek tek her insanın eğitiminin büyük bir **sabır** ve **emek** gerektirdiği unutulmamalı. Bu işe yaramaz, bu adam olmaz deyip bir kenara atmak işin kolayıdır. Herkesin düzenden şu veya bu ölçüde zaafı kapıp geldiği bir gerçektir. Veya mücadeleye içinde de farklı eksiklikler içine düşebilir insanlar. Bu konuda devrimci hareketin sabırla, emekle yoğrulmuş kadro politikası yol gösterici olmalıdır. Şehitlerimizin bazılarının düşüp kalkmalarının ardından destanlar yaratmış olması, kimseye kolaycı olmaması gerektiğini hatırlatan en somut göstergedir. İnsanlarımızda olumsuz olan düzenin onun üzerine yapıştırdığı özelliklerdir. Bunları söküp atabiliriz. Söküp atmaya amaçlamalı, bunun için bıkmadan çaba harcamalıyız. Bir yönetici, olumsuzluklarından

başka hiçbir yanını göremediği bir insanı değiştirip dönüştüremez.

Kadrolar, kadro adayları, kuşkusuz pratik iş yükünün de en fazlasını taşıyan insanlardır. Bu durum ise, “günlük pratiğin yoğunluğu”nun sık sık bir mazerete dönüşmesine yolaçar. Bu “yoğunluk” nedeniyle sık sık komite toplantıları iptal edilir, eğitim çalışmaları yapılamaz, eleştiri-özeleştiri ihmal edilir, sorunlar kendi haline bırakılır, programlı bir çalışmadan uzaklaşırlar... Kadronun, kadro adayının en temel işlerinden biri günlük hayatın akışına bir çekidüzen vermektir oysa. Kalinin’in güzelce özetlediği gibi; **“Partili için en önemli şey sıradan günlük çalışmayı başarabilmesi, pratik hayatın her gün, her saat öne çıkardığı koşullarda onun yükselişini engelleyen şeyleri aşabilmesidir. Bu gündelik işlerin çirkin engelleri onun azmini geliştirmeli ve güçlendirmelidir ki, gündelik sıradan işlerde bile nihai hedefi görebilsin ve komünizm uğruna savaştığını asla gözden kaçırmayın.”** (Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak, s. 13)

Günlük sıradan işlerde bile nihai hedefi görebilmek; işte bu, attığımız her adımı planlı atmayı, attığımız her adımdan sonra dönüp o adımın bizi nereye götürdüğünü değerlendirmeyi ve her koşulda hiç bir olumsuzluktan, pratik engelden yılmadan hedefimize ilerlemeyi sağlayacak bakış açısıdır. Kadrolaşma da ancak böyle bir çalışma tarzı içinde gerçekleşebilir. Peki bu çalışma tarzı içinde hangi özellikler kazanılarak kadrolaşılabılır? Başka bir deyişle, kadro nedir, kadrolaşma sürecini yaşayan bir insanımız kendini nasıl, neye göre donatacaktır?

Kadro nedir sorusuna çeşitli yayınlarımızda verilmiş cevaplar vardır elbette. Asgari temel kurallar dışında hiç bir tanım, mutlaklaştırılmaz; çünkü kadro da dönemin koşullarına, ihtiyaçlarına göre şekillenir. Süreç hangi görevleri öne çıkarıyorsa, kadrolaşmada da o yönler öne çıkar. Fakat yine de Che’nin kadronun niteliklerini özetleyen şu sözleri, kadrolaşma sürecindeki herkes için yol gösterici olacaktır:

“Kadro nedir?

- *Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönelimler olarak kitlelere ileten bir kişi,*

- *kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren belirtileri algılayabilen bir kimsedir.*

- *Kadro, hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin çelişkilerini fark edebilen bir bireydir.*

- *Ortaklaşa tartışma, tek karar ve sorumluluk ilkesini üretim alanına uygulamayı bilir.*

- *Kadroların dürüstlüğü ve bağlılığı denenmiş, fiziksel ve moral cesareti, ideolojik gelişimiyle birlikte her zaman her çeşit mücadeleye girmeye, devrimin yürüyüşüne gerektiğinde hayatını ortaya koyarak uyum sağlamaya hazır durumda bulunacak biçimde çelikleşmiştir.*

- *Aynı zamanda kişisel çözümleme yapmaya yetenekli biridir, bu özelliği gerekli kararları almasını ve disipline ters düşmeyen yaratıcı inisiyatifini kullanmasını sağlar...”*

KİTLE ÇALIŞMASI

Kitle çalışmasının hedefi kitleleri örgütlemektir. Propaganda, eğitim, eylem, hepsi bunun için yapılır. Sürekli propaganda faaliyetlerinin, sürekli eylemlerin yapıldığı ama hiç bir örgütlenmenin gerçekleştirilmediği yerde yapılan kitle çalışması, kitle çalışması değildir.

Bugün sınıflar mücadelesini geliştirmenin önündeki en önemli engellerden biri örgütsüzlüktür. Bunda, oligarşinin baskısı, terörü elbette belirleyici bir etkidir; fakat solun genelinde “örgütlenme”nin adeta unutulması, her devrimcinin doğal işinin örgütleyicilik olduğu gerçeğinin unutulması da bu sonucu ortaya çıkaran etkenlerden biridir. Kitle çalışması örgütlenme yapılarak yürütülüyorsa, oradaki mevcut örgütlenme de düşman darbeleri karşısında dayanıksız hale geliyor demektir.

Örgütlenme yapmayan hiç bir siyasi hareketin, hatta hiç bir sendikal hareketin, derneğin ayakta durması mümkün değildir. Onyıllardır sürdürülen apolitikleştirme, sindirme politikaları, kitlelerin “duyarlılık” diye tarif ettiğimiz ruh halinde büyük bir gerileme yaratmıştır. Kitleler, “çağrı”larla hareket edemez hale getirilmiştir. Bilinçsizlik, korku, apolitikleşme böyle bir durum ortaya çıkarmıştır. Bunun pratikteki tezahürü “duyarsızlık”tır. Ama bunun da mutlak bir duyarsızlık olmadığını kavramak gerekir. Henüz duyarlılıklarını yitirmemiş çok geniş kitleler vardır ancak sıralanan etkenlerle bunlar da

çağrılarla harekete geçmemektedir. Bu kesimin kitleler halinde harekete geçirilmesi, devrimci hareketin kitlelere daha geniş ve güçlü bir biçimde güven vermesiyle mümkün olacaktır. Bu aşamaya kadar ise, esas olarak kitle hareketinin temelini çeşitli biçimler altında **örgütlü kesimler** oluşturacaktır. İşte bu nedenle de kitle çalışmasını yoğunlaştırmak, mücadelenin ve hayatın çeşitli alanlarındaki örgütlenmelerin sürekliliğinin de tek güvencesidir. Ne yaparsak, örgütlü kitlelerle yapacağız.

İşsizliğin, açlığın büyümesi, emperyalizme bağımlılığın çok daha açık hale gelmesi, hukuksuzluğun pervasızlaşması, bütün bunlar kitlelerdeki memnuniyetsizliği, tepkileri büyütür, ama özellikle bizim gibi ülkelerde bunların kendiliğinden kitle hareketlerine yolaşması çok zordur. En azından böyle bir mutlaklık yoktur. **Kitle hareketi örgütlenerek gelişir.** Son dönemde gerçekleştirilen iki önemli eylem süreci, böyle mümkün olmuştur. Saraçhane’de çatışma ihtimaline karşı toplanan binlerce insan, “çağrı”larla gelen bir kitle değil, örgütlenerek, organize edilerek gelen bir kitledir. NATO’ya karşı eylemler de bunun bir başka göstergesi olmuştur. 27 Haziran’daki Kadıköy Mitingi ve 28-29 Haziran zirve günlerindeki radikal kitle eylemlerini yaratan da şu veya bu biçimde örgütlü bir kitledir. Oluşan genel havanın etkisiyle kısmi bir katılım olsa da, belirleyici olan, başta devrimci gruplar olmak üzere, diğer sol, sendikal ve demokratik kitle örgütlerinin alanlara taşıdığı bir kitledir.

En küçük eylemden, en kitlesel eyleme kadar, hayatın tüm alanlarında organize edilmeyen, örgütlenmeyen hiçbir eylemde kitlesellik yoktur. Haziran ayının başından itibaren başlayan NATO karşıtı eylemleri ele alalım. 27 Haziran mitingine kadar (ki bu mitinge katılım da varolan potansiyelin çok altındadır) yapılan “hazırlık-kamuoyu oluşturma” eylemleri neredeyse “komik” denilebilecek sayılarla yapılmıştır. Bunda, eylemin altında sözde imzası olan onlarca siyasi grubun sorumlulukları da değerlendirilebilir, ama bu yapılsa dahi, orada da karşımıza çıkacak olan örgütlenme, organize etme gerçeğidir.

Bir mitingin, bir kitlesel eylemin hazırlık aşamasında, devrimcilerin bulundukları bütün alanlarda, en küçük ayrıntısına kadar eylemi örgütlenme zorunluluğu vardır. Özellikle yukarıda sıraladığımız, kitlelerin genel ruh hali düşünüldüğünde, “**çağırdık, söyledik... gelir**” anlayışının ne kadar boş ve sonuç almayı hedeflemeyen bir anlayışın ürünü olduğu

açıktır. Bir kitle eyleminin hazırlığından, eylemin kendisine kadar, kadrolaşmaya, kadro eğitime, devrimci hareketin gelişmesine hizmet ettiği unutulmamalıdır. Devrimci çalışmada zayıflayan bu olgudur. Propaganda da, eylem de, eğitim de, dergi dağıtımı da, herşey çok yönlülüğü içinde ele alınmalı, yapılanın neye nasıl hizmet edeceği bir an bile unutulmamalıdır.

Devrimci hareketin bir kadrosu, faaliyet gösterdiği alandan bir eyleme taşıyacağı kitleyi eyleme hazırlamak ve eylemin ön hazırlıklarını yapmakla sorumludur. Otobüs temininden, eylemden önce gruplar halinde kimlerin nasıl toparlanacağı, olası engellemeler karşısında alternatifinin ne olacağı gibi onlarca şey düşünülmüş olmalıdır. Eyleme çağrıda ikna etmenin, güven vermenin yöntemleri üzerine kafa yormak, geliştirmek zorundadır. Ve bütün bunlar aynı zamanda bir kitle çalışması olarak düşünülmelidir. Bir eylemi organize etmek, aynı zamanda kitle çalışması yaparak yeni insanları örgütleme çalışmasıdır. Eylemin organizasyonundan sadece hemen her zamanki belirli isimlere çağrıyı ulaştırmak, onların katılımını organize etmek anlaşılmamalıdır. Elbette bu eylemin niteliğine göre de belli değişiklikler gösterebilir. Ama bu bakış açısıyla baktığımızda, her eylemin organizasyonu, aynı zamanda yeni insanlara gittiğimiz bir süreç olur.

EĞİTİM

Her devrimci için, **kendini** ve aynı zamanda **başkalarını** eğitmek, geliştirmek sürekli bir görevdir. Bunun için her zaman periyodik toplantıları beklemek, düzenli çalışma yapılacak kurumlar aramak, eğitimi savsaklamanın örtülü biçimidir.

Eğitimimiz Marksizm-Leninizm üzerine şekillenmelidir. Reformizmin, küçük-burjuva devrimciliğinin, Avrupa-burjuva demokrasisini savunan anlayışların, bireycilik kültürünün bu kadar yaygın ve etkin olduğu bir dönemde, Marksizm-Leninizmle kendini eğitmeyen bir kadro, ideolojik saldırılar karşısında yeterince güçlü olamaz. Farkında olmadan çok şey alır onlardan, beyni şu veya bu olayda reformistler gibi çalışmaya başlar.

Biz devrimciyiz, **biz** Marksist-Leninizistiz, **biz** Cepheliyiz. Dolayısıyla bizim her konuda belli bir düşünce tarzımız vardır. Olaylara, olgulara bizi tanımlayan ideolojinin, stratejinin ve kültürün ışığında bakarız. Eğitim çalışması, öncelikle bu “**biz**”in

içini doldurmalıdır. Herhangi bir insanımız, şu veya bu gelişme karşısında yanlış bir düşünce geliştirmiş, eksik, çarpık bir tahlil yapmışsa, oradaki sorun eğitim eksikliği sorunudur. Böyle bir durumda “ne yapayım, ben böyle düşünüyorum” kolaycılığına ve bireyci düşünceye düşmeden, peki ben neden Parti gibi, Cephe gibi düşünmedim sorusunun cevabını aramalıdır. Öyle düşünebilmek için ideolojimize, stratejik bakış açımıza, kültürümüze, tarihimize, geleneklerimize dönerek kendini eğitmelidir. Eğitimin amacı, düşman karşısında, solun çarpıklıkları karşısında her bakımdan donanımlı insanlar yetiştirmektir.

Eğitimimiz hep vurguladığımız gibi, soyut düşünceyi değil, devrimin sorunlarını çözebilecek bir düşünce tarzını edinmeyi amaçlamalıdır. Kendini böyle donatan insanlarımız hayatın karşısına çıkardığı örgütlenmeye, eyleme ilişkin diğer sorunları da çözebileceklerdir.

Eğitim denilince, sadece örgütlü ilişkilerimiz içindeki insanların eğitim çalışmaları anlaşılmamalı. Kitlelerin eğitimi de bunun bir parçasıdır.

Sabahtan akşama kadar yalan, demagoji sağanağı altında yaşayan kitlelere, gerçekleri gösteremezsek, onları örgütlemeyi nasıl başarabiliriz? Çok çeşitli kurumların faşizmi, emperyalizmi teşhir eden günlük açıklamalarını ev ev, işyeri işyeri dağıtmak her alanın görevlerinden biridir. Bu konuda “mail”lerle yetinmeyiz; bizim ulaşmamız gereken kitlelerin önemli bir kısmı böyle bir imkandan yoksundur. Kaldı ki, bir bildiriye, açıklamayı, ev ev dağıtmanın yerini hiç bir şey tutamaz. Çünkü ev ev dağıtmak, sadece bir bildiri dağıtımı değil, aynı zamanda kitle çalışmasıdır.

Çalışma yaptığımız alandaki kitle çalışmasında nasıl bir eğitim yöntemi izlemeliyiz? Bu eğitimin içeriği ne olmalı? Bunun hiç bir sınırı yoktur. Faşizmi teşhir etmek, düzenin asli niteliğini göstermek, Avrupa emperyalizminin ne olduğunu anlatmak, sosyalizmi anlatmak, herşey bu eğitim çalışmasının içine girer. Burada düşünülmemesi gereken bir yanlış, sadece teşhirle yetinmektir. Teşhir ederek gerçekleri gösterebiliriz, bu çalışmayı yürüttüğümüz insanlarda büyük bir öfke yaratabiliriz, ama yine de bu onları devrimci mücadeleye çekmek için yetmez. Kitle eğitimimiz, aynı zamanda onlarda umut yaratmalı, inanç vermeli, bizde uğruna bedeller ödenebilecek idealler görmeli. Oligarşinin ideolojisi, propaganda-sı, alttan altta kitleleri güçsüz ve çaresiz olduğuna

inandırmak ister. Bu düşünceyi sadece faşizmin teşhiriyle kıramayız. Umudu ve coşkuyu yaratmalıyız onlarda. *“İnsanı eğitmek demek onda yepyeni bir heves uyandırmak, var olan umutları yeşertmek, onları işe koşturmak demektir, yavaş yavaş daha anlamlı, daha değerli istekler yaratmak demektir.”* Kitle çalışması yapan hemen her devrimci şu sözlerle karşılaşmıştır: *“Haklısınız ama ne yapabilirsiniz ki?”* İşte bu söylemin önümüze çıkardığı engeli, ancak bu tarz bir eğitimle aşabiliriz. Teoriyle, gerçeklerle birlikte umudu, inancı, azmi, onuru diriltmeyi amaçlayan bir eğitim, aynı amaçlara yönelik bir propaganda söylemimiz olmalıdır.

Böyle bir ruh halini kitlelere taşıyabilmek için kuşkusuz kadrosundan taraftarına kadar bu çalışmayı yürütenler bu ruh halinde olmalıdırlar. Her insanımız 24 saat devrimci faaliyet yürütüyor olmayabilir. Ama her insanımız her koşulda 24 saat devrimci gibi düşünüyor olmalı, her insanımızın 24 saatini devrimci coşkuyla, umutla doldurabilmeliyiz.

Kitleleri eğitirken halka inanacağız, halka güveneceğiz. Bu güvene sahip olmayan birinin kitle çalışması için gittiği insanlara güven vermesi mümkün değildir. İnsanlar karşısındakinin kendisine güvenmediğini, kendisini aşağıladığını bir biçimde hisseder. Birincisinde hissetmezse, sonraki gidişlerde hisseder. Halkın yıllardır süren ideolojik, kültürel saldırılar altında, terörün yarattığı korkuyla, ahlağında, onur, yurtseverlik gibi duygularında, paylaşımcılığında büyük tahribatların yaşandığı açıktır. Ama bunlar geçici, konjonktürel sonuçlardır; aynı halk, çok büyük kahramanlıklar da yaratabilir, yaratacaktır da. Halka inancın, güvenin ölçüsü, dönemsel olarak halkın kültüründe, geleneklerinde yaşanan gelişmeler değil, halkın tarihsel rolündedir. Castro, Che'nin halka güvenini anlatırken şu benzetmeleri yapıyordu: *“Che insana inanırdı. İnsana inanmayan, insanı ancak önüne ot ya da havuç konulduğunda veya sopa ile cezalandırıldığında ilerleme yeteneğine sahip, yola getirilemez küçük bir hayvan olarak gören, böyle düşünen, bunan inanan biri devrimci olamaz. Böyle düşünen, buna inanan biri asla sosyalist olamaz. Böyle düşünen, buna inanan biri asla komünist olamaz.”* (8 Ekim 1987'de, Che'nin 20. Ölüm Yıldönümü nedeniyle düzenlenen mitingde Castro'nun konuşmasından.)

Halka inanan, güvenen, olumsuzluklar karşısında yılmaz, eğitmeye, bilinçlendirmeye devam eder, ta ki örgütleyinceye kadar. Halkı eğitmek, soyutluktan

uzak durmayı, somut, güncel olmayı gerektirir.

Açıklamalar, bildiriler, yayınlar, sadece kitle çalışması açısından değil, işte bu noktada kadroların, militanların kendini eğitip geliştirmesi açısından da mutlaka değerlendirilmelidir. Somut gündemler üzerinde şekillenmeyen hiç bir eğitim kadroyu hayatın sorunlarını çözecek bir donanıma götürmez. Lenin *“... Komünizmi anlatan eserlerde yazılanların kitabı özümlemesiyle yetinmek son derece yanlış. Bugün konuşma ve makalelerimiz evvelce komünizm üzerine söylenenlerin bir tekrarı değildir. Çünkü hergünkü çok yönlü çalışmalara bağlıdır bu söylenenler. Bu çalışma olmaksızın, mücadele olmaksızın komünist eserler ve broşürlerdeki derin kitabı bilgilerin hiçbir değeri yoktur.(...) Teori ile pratik arasındaki kopukluğu sürdürmekten başka bir işe yaramayacaktır.”* (Lenin, Proletarya Kültürü, Sayfa:60-61) derken, buna dikkat çeker.

Açıklamalar, bildiriler, dergi yazıları karşısında zaman zaman “bunlar zaten bizim bildiğimiz şeyler” yaklaşımı sık sık görülür. Oysa olay o kadar basit değildir. Her açıklama, bildiri, güncel anlamda yaşanan olayların bir değerlendirmesini verir, gelişmelerin propaganda ve ajitasyon açısından nasıl ele alınacağını gösterir. Siyaset yapmayı öğretir. Bu anlamda eline geçen bildiriye, dergiyi, kabaca göz atıp esas olarak “kitlelere dağıtacağı” bir şey olarak gören kadro, militan eksiklik içindedir.

Kitleleri veya başka yoldaşlarını eğitmekle görevli olan herkes, yani aslında tüm devrimciler (çünkü her devrimci bu konuda doğal olarak görevlidir) önce kendilerini eğitmek durumundadırlar. Kendini eğitmeyen başkasını eğitemez. Kendi kadrolaşmasını sürdürmeyen, geliştirmeyen, başkasını kadrolaştıramaz: *“İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dünya ile ilgili her şey önem derecelerine göre bir yöneticiyi ilgilendirmek zorundadır. Okumayan, araştırmayan, izlemeyen bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür. Okumamak, izlememek veya çarpık, yanlış düşünüp bu yanlışları başkalarına taşımak, başkalarına yanlış yaptırmak demektir. Devrimi yanlış yöne kanallandırmaktır. Hedef saptırmaktır. Enerjimizi ve olanaklarımızı boşa kullanmak demektir. İnsanları değerlendirememektir.”* (Kongre Kararları, sayfa;104)

Kendini eğitmeyen bir kadronun altındakini de eğitmediğini tahmin etmek için, ve eğitimin olmadığı yerde gelişmenin olmayacağını söylemek için kahin olmak gerekmez.

Irak direnişi ve devrimci tavır

“Bu ölüm kalım savaşı sınır tanımaz. Dünyanın başka yerlerinde olup bitene karşı ilgisiz kalamayız. Çünkü herhangi bir ülkenin emperyalizme karşı zaferi bizim de zaferimiz sayılır; aynı şekilde, herhangi bir ulusun yenilgisiyse hepimiz için bir yenilgidir. Daha iyi bir gelecek uğruna savaşan halklar için proletarya enternasyonalizmini uygulamak yalnızca bir görev değil, aynı zamanda kaçınılmaz bir zorunluluktur.” (Che)

“Ülkeler işgal edilebilir; Halkların direnişi bitmez!”

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından, Bağdat’ın düştüğü günlerde yapılan, 13 Nisan 2003 tarihli, 297 No’lu açıklamanın başlığı böyleydi. Ve şöyle devam ediyordu açıklama:

“HALKLARIN DÜŞMANLARI SEVİNMESİN; HALKLARIN DOSTLARI ÜZÜLMESİN! ‘BAĞDAT DÜŞTÜ!’ DİYE ZİL TAKIP OYNAYANLAR DA, ‘BAĞDAT DÜŞTÜ!’ DİYE UMUTSUZLAŞANLAR DA ACELE ETMESİN!

Bekleyin, tarihin hükmü henüz verilmemiştir!

Bekleyin, savaş, zaman olarak üç beş günün, mekan olarak Irak sınırlarının ötesinde bir savaştır.

Bekleyin, imparatorlukların çöküşü, onların en güçlü göründükleri zamanlarda başlamıştır.

Bekleyin, dünya görececek, tarih yazacak; Amerikan imparatorluğu, direnen, savaşan halklar karşısında dize gelecek!”

Bu açıklamanın üzerinden çok geçmeden, direniş bir çığ gibi her geçen gün şiddeti artarak büyüdü. Direnişçiler artık kent savunmaları ve Bağdat dahil olmak üzere şehir merkezlerinde açık çatışmalara girer duruma geldiler. İşgalciler ne kendilerini ne de işbirlikçilerini koruyamaz durumda olduklarını itiraf ediyorlar. Başta direniş içinde yer almayanlar, bekleyip görmeyi tercih edenler hızla direniş saflarına katılıyor. Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin ittifakı, “yetkiyi Iraklılara devretme” adıyla sürdürülen aldatma ve bu paralelde kurulan kukla hükümetler, katliam ve işkencede sınır tanımazlık, hiçbir direnişi kıramı-

yor, aksine güçlenmesine neden oluyor.

İşgalcilerin masa başında yaptıkları bütün planlar bozuldu. Reformizmin, Avrupa Solu’nun umudunu Avrupa emperyalistlerine ve BM’ye bağladığı günlerde, halkların direnme gücüne güvendik. Bu güvenle “direnin kaçınılmazlığına” vurgu yaptık. Başka hiçbir güç, Amerikan emperyalizminin işgal ve yağma hareketlerinin, hukuk tanımaz pervasızlığının önüne geçemezdi. Sadece halkların direnişi emperyalist planları bozabilir, emperyalistlerin “Irak’tan sonra Suriye, İran, Lübnan...” diye devam eden işgal ve dize getirme hesaplarının önüne barikat kurabilirdi. Süreç bitmemiştir ancak bu barikat kurulmuştur. Ve Irak direnişi yeniden hatırlatmaktadır ki, emperyalizmin karşısında halkların tek bir alternatifi vardır; mücadelelenin ve örgütlenmenin her biçimiyle direnmek.

Sosyalist sistemin yıkılmasının ardından yaşanan ideolojik kuşatmanın önemli bir yanını, “emperyalizm karşısında direnilemeyeceği” propagandası oluştuyordu. Emperyalist karargahlardan pompalanan bu düşünce, giderek solun bir kesimini de etkiledi. “Sürece uyum sağlama” ya da “gerçekçilik” adına direnmemenin teorileri bu zeminde yapıldı. Irak direnişi, unutturulmak istenen tarihsel gerçeğin yeniden ve güçlü bir şekilde hatırlatılmasında önemli bir işlev görmeye devam ediyor.

Emperyalizmin devasa silah-teknoloji-istihbarat gücü karşısında, çıplak elleri ve çıplak bedenleriyle direnen halklar gerçeği vardır. Tarihin her döneminde böyle olmamış mıydı? İmparatorlukların en güçlü görüldüğü süreçlerde dahi, güçlü olan örgütlenmiş, direnen halklar değil miydi? Özellikle sosyalist sistemin yıkılmasının ardından, doğru ve halklardan yana

İşgale karşı savaş, ulusal kurtuluş savaşıdır. Direnişe katılanların islamcı, ulusalcı, Baascı, komünist olmaları bunu değiştirmez; ilerici, vatansever, devrimci her kesim, direniş karşısındaki tavrını buna göre belirlemelidir.

ne varsa unutturulmak istendiği gibi, bu tarihi gerçek de unutturulmak istenmişti.

Emperyalizmi kadri mutlak görenler; küreselleşmenin önünde durulamayacağını vaaz edenler; bir halkın topraklarını paletleriyle çiğneyen tanklara methiyeler düzerek “tam gaz Bağdat” manşetleri atan burjuva medya; Amerika’nın Ortadoğu işgalinden bize de pay düşecek diye zil takıp oynayan oligarşik güçler; emperyalizmin demokrasi ve özgürlük götürdüğü propagandasını yapan Amerikancılar; hepsi şaşkın ve büyük bir demoralizasyon yaşıyorlar. Direniş birinci yılını geride bırakırken, Amerikan emperyalizminin gücü üzerine, halkları hor görme, aşağılama adına yapılan bütün teoriler çökmüştür.

Direniş, gerek emperyalist cepheye vurduğu darbeler açısından, gerekse de halklar cephesine sunduğu deneyim ve moral açısından bir çok noktada değerlendirilmelidir. Ama en önemlisi tüm bu değerlendirmeleri yapabilmekte çıkış noktası, direnişin niteliğini ve dünyanın baş çelişkisi açısından ne anlama geldiğini doğru koymaktan geçmektedir. Bu yapıldığında, direniş karşısında doğru tavır alınamaz. Ya daha tali noktalar öne çıkartılarak ya da abartılarak yapılan değerlendirmeler ortaya çıkar.

İŞGAL VE DİRENİŞİN GÖSTERDİKLERİ

Amerikan işgali ve buna karşı gelişen halkın direnişi herkes için derslerle doludur. Biz belli başlı olanlarını ele alacağız. Ortaya koyacağımız bu noktalar, direniş karşısında alınacak tavrı da kendiliğinden ortaya çıkaracaktır.

★ Direniş, ulusal kurtuluş savaşıdır

Irak’ta işgalin ardından direnişin yükselişe geçtiği günlerde “terörizm” demagojisi, işgalciler tarafından

yoğun olarak kullanıldı. Amerika, direnişçileri “islamcı terörist... Baas artıkları... Arap ülkelerinden gelen teröristler...” olarak göstermek için yoğun bir kampanya yürüttü. Propagandanın özünü, “direnenlerin Irak halkı olmadığı” düşüncesini beyinlere yerleştirmek oluşturunuyordu. Böyle yapılırca direnişin siyasi ve tarihsel niteliği gözardı edilmiş olacaktı. Buna bağlı olarak dünya çapındaki meşruiyetine darbe vurulacak, etkisi kırılacak ve tarih boyunca meşru kabul edilen, işgal altındaki bir halkın direnme hakkı, “terörizm” denilerek lanetlenecek, yok sayılacaktı.

Artık bu propagandaların hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. İşgalcilerin bir çok açıklamalarında “gerilla savaşı” tespitleri, “direnişin halktan destek gördüğü” gibi itiraflar yapılmış, Felluce’de, Necef’te olduğu gibi direnişçilerle anlaşma masasına oturulmuştur. Direniş, ABD’nin demagojisi ile çeşitli biçimlerde paralellik kuranların da dilini değiştirmiş, saygınlığını büyümüştür. Şimdi burjuva medya dahi “işgale son vermek için direnenler... direnişçiler... gerillalar” demek zorunda kalıyor.

İşbirlikçi kürt milliyetçiliği dışında, bütün kesimlerden direniş grupları vardır. İşbirlikçi Irak “Komünist Partisi”ni ihanetle mahkum ederek silah kuşanan komünist direnişçiler, Şii milisler, İslamcı güçler, ulusalcı ve Baascı güçler, Arap gönüllüler, Nasırcı sosyalistler ile vatanseverlik temelinde işgale karşı bölgesel olarak şekillenen direniş grupları bunlardan belli başlı olanlardır.

Emperyalist medya, özellikle islamcılarını öne çıkararak direnişe desteği lokalize etmek istemektedir. İslamcılarının etkinliği bir gerçek olsa da, direniş ne islamcılarının öncülüğünde ne de tek başına islamcılar ve Baasçılar direniyor. Kaldı ki, Irak’ın İslamın merkezi olan bir bölgede, Ortadoğu’da olduğu unutulmamalıdır. “Tekbir getiren” her direnişçinin “islam için savaştığı -cihad-, din devleti kurmayı hedeflediği” gibi bir yanlışlığa düşülmemelidir.

Ancak, direnişin niteliğinin belirlenmesinde asıl tartışma bu da değildir.

Direnen, işgal altındaki ülkenin halklarıdır.

Savaşın niteliği; bir halkın işgalden kurtuluşunu, bağımsızlığını hedefleyen ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIDIR.

Devrimcilerin direniş karşısında tavrını belirleyen en başta bu noktadır. Ulusal kurtuluş savaşlarının, doğası gereği, emperyalizme sömürgelerini kaybettire-

rek ya da sömürgeleştirmesini engelleyerek, emperyalizmi gerileten bir işlevi vardır.

Irak direnişi de böyledir. Ancak, Amerikan imparatorluk politikalarının dünya halklarının geleceği açısından önemi düşünüldüğünde, emperyalizm karşısında daha önemli bir işleve sahiptir. Amerikan emperyalizminin tüm Ortadoğu'yu, Kuzey Afrika'yı denetimine alma, Afganistan işgaliyle girdiği Asya'da denetim alanlarını genişletme politikası önünde büyük bir engel oluşturmaktadır.

Direnışe hangi siyasal güçlerin öncülük ettiğinden, nasıl bir devlet kurulacağından ayrı olarak, direnişe ilk olarak bu kıstasla bakılmalıdır. Diğer noktalar talidir. İlerici, vatansever, devrimci her kesim, direniş karşısındaki tavrını buna göre belirlemelidir. Ulusal kurtuluş savaşı, illa Marksist-Leninist, sosyalist olmak zorunda değildir.

Elbette devrimci güçlerin, komünistlerin öncülüğündeki bir direnişe, verilecek destek daha ileri boyutlarda olacaktır.

Lenin, Türkiye Kurtuluş Savaşı'nı da örnek vererek, *"Sosyalistler"* der, *"yalnızca sömürgelerin ödünsüz olarak derhal ve kayıtsız şartsız kurtuluşunu istemekle kalmamalıdır (ki böyle bir istem, siyasal ifadesinde, ulusların kaderlerini tayin hakkını tanımaktan başka bir anlam taşımaz), onlar bu ülkelerdeki ulusal kurtuluşu amaçlayan burjuva demokratik hareketlerdeki daha devrimci olan ögeleri en kararlı bir biçimde desteklemeli, bu ögelerin kendilerini ezen emperyalist devletlere karşı ayaklanışına (eğer böyle bir şey varsa, devrimci savaşına) yardımcı olmalıdır."* (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yy. Syf. 149)

O günkü koşullarda ulusal karakterli bu savaşların bir çoğuna öncülük eden güçler burjuva demokratik hareketlerdi. Bu karakterlerinden dolayıdır ki, bağımsızlık savaşlarını ileriye taşıyamamışlar, yeniden emperyalizmin yeni-sömürgeleri durumuna gelmişlerdir. Lenin, bu desteği ifade ederken, bu gerçekliği de bilerek alınması gereken tavrı ortaya koymuştur.

Che'nin girişte hatırlattığımız sözleri, özellikle günümüz dünyasında, Che'nin zamanındakinden çok daha fazla geçerlidir. Devrimciler kapitalizmin emperyalizm sürecine girişinden bu yana, emperyalizme karşı başka ülkelerde çeşitli güçlerce sürdürülen direnişlere de, "kendi savaşları" olarak bakarlar. Destekleri, hümanizmin, savaşa hayırcılığın, emperyalizmin işkencelerine, katliamlarına karşıtlığının ötesindedir

İşgal karşısında, yenilgi teorileri yapanlar; zafere ve yenilgiye, üç beş günün sonuçlarıyla bakanlardır. Ve her seferinde yanılırlar. Onlar, tıpkı bugün olduğu gibi, günü birlik tahlillerini değiştirmek zorunda kalırlar. Çokbilmişlikten şaşkınlıklara, coşkunluklardan hayal kırıklıklarına sivrulup dururlar. Yenilgiyi kabul etmeyen halklar, defalarca katledilseler de, işgal edilseler de, yenilmiş sayılmazlar. Irak topraklarına binlerce vatanseverin kanı dökülmüştür. Kan dökülen topraklarda 'galipler'in zafer kazandığını hiç yazmadı tarih.

dolayısıyla.

Bugün, Irak başta olmak üzere, bir çok ülkede islamcı güçlerin varlığı, hatta belirleyiciliği söz konusudur. Konjonktürel olarak anti-emperyalist cephe vardır. Yarın, *"gerici bir iktidar kuracaklar... Daha düne kadar Amerika'ya hizmet ediyorlardı..."* gibi söylemlerle, "mollalara da emperyalizme de karşıyız" denilerek tavrı belirlenemez. Bugünkü konumlarına, emperyalizmi geriletip geriletmediğine bakılır, öte yandan gericilikle ideolojik mücadele sürer. Bu, sadece Irak için değil, her yerde geçerlidir.

Örneğin, ülkemizde en azından bugün emperyalizme karşı bir duruş sergilemek isteyen (ne kadar tutarlı olup olmadıkları ayrıca tartışılabilir) islamcı kesimler karşısında alınacak tavır da bu çerçevede ele alınmalıdır. Irak'ta direnişi destekleyen kimi sol kesimler, ülkemizde işgale karşı mücadelede islamcılarla birlikte hareket etmekten kaçınmaktadırlar. Irak işgaline, NATO'ya karşı mücadelede açığa çıkan bu tartışmada, islamcılarla birlikte hareket etmeye karşı çıkanların, "o zaman neden Irak'taki, Filistin'deki direnişleri destekliyorsunuz", sorusuna cevapları şu olmuştur: "İyi de, Irak'taki halk"!!!

Cevabın komikliği bir yana, kafa karışıklığı, ittifaklar politikasındaki çarpıklık, ilerencilik-gericilik kıstasları konusundaki "emperyalizme karşı konumları"nın yerini, farklı "kriterlerin" aldığını gösterir niteliktedir. Aynı tavır, islamcılar tarafından ABD'ye

karşı yapılan çeşitli eylemlerin değerlendirilmesinde de ortaya çıkmaktadır. Bu tür eylemlerde, eylemin hedefi, biçimi üzerine yapılan eleştiri ve tartışmaların ötesinde, eylemi yapanın islamcılar olmasından kaynaklı tavırlar belirlenmekte, “terör” yaftası kolayca yapıştırılabilmektedir.

Yeniden Irak’a dönersek, direniş karşısındaki çarpıklıklarda, emperyalizmin “terör” demagojisinin önemli bir etkisi vardır. Özellikle “İslamcı teröristler” demagojisi ciddi bir şekilde reformizmi, aydınları da etkisi altına almıştır. Bu etkilenmenin kaynağı, 1990’lardan bu yana emperyalizmin yoğun ideolojik propagandalarının beyinlerde yarattığı çarpıklıklara, devrimci bakış açısının kaybolmasına (ve yıpranmasına) dayanır.^(*) Bu nedenle, Afganistan işgalinde, bugün Irak’takinden çok daha geri bir tavır alınmış, “Taliban gericiliğine karşı olmak” adına, emperyalizme dolaylı destek verilmiştir. Afganistan konusunda, propagandif söylemiyle, “*teröre de savaşa da hayır*” diye ortaya çıkanlardır bunlar. Aynı tavır, Irak’ta ya da Filistin’deki feda eylemleri karşısında da ortaya çıkmaktadır. İşgal gerçeğinin üzerinden atlanarak “kör şiddetten” söz edilmektedir örneğin.

Bu kesimler, ABD’nin büyük teşhiri nedeniyle, daha fazla “*diktatör Saddam gitti, demokratik Irak’ın önü açıldı*” saçmalığını dillendirmeseler de, düşünce budur. Onaylanan, işgaldir.

Bir diğer çarpıklık ise, direnişin bir cephe örgütlenmesinin, birliğinin, programının, bağımsızlık manifestosunun olmayışından hareketle, “halk direnişi olmadığı” tespittir.

Elbette, direnişin zaferi, direniş güçlerinin birliğiyle, halkı etrafında toplayacağı bir program ile doğ-

rudan bağlantılıdır. Ancak unutulmamalıdır ki, her kurtuluş savaşı aynı seyri izlemez. Süreç ve koşullar böyle bir birliği çok daha uzun bir sürece yayabilir. Keza, tüm güçleri kapsayan mutlak bir birlik de ortaya çıkmayabilir, pratik içinde bir birlik ön plana çıkabilir. Direnişin gelişimine bağlı olarak, en azından ağırlıklı bir kesimini içine alacak böyle bir cephe de yaratılacaktır. Bu yöndeki girişimler bilinmektedir. Bu, tercihten öte savaşın dayatmasıdır, süreç içinde şekillenecektir.

★ Savaşın tarafları, emperyalizm ve halklardır. ‘Irak Batağı’ndaki sadece ABD değil, emperyalist sistemdir

Bugünün dünyasında baş çelişki, emperyalizm ile halklar arasındaki çelişkidir. Dünyanın onlarca bölgesinde, bu çelişkinin belirlediği çatışmalar çeşitli biçimlerde yaşanmaktadır. Ortadoğu, çatışmanın en üst boyutta sürdüğü coğrafyadır. Irak ise, bu bölgede, emperyalistler açısından “aşılması gereken barikat”, halklar açısından “ön cephe” durumundadır.

Irak halkı sadece kendi geleceği, bağımsızlığı için direnmiyor. Direniş, tüm dünya halklarının geleceğini yakından ilgilendiren bir muhtevaya sahiptir. Tersinden düşünürsek; Irak’ta halklara karşı savaşan sadece Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri değildir. Amerikası, Avrupası ile tüm bir emperyalist sistemdir. Bu gerçek özellikle Avrupa emperyalistleri tarafından da son dönemde sıkça dile getirilmektedir. Örneğin, emperyalist tekellerin düşünce kuruluşlarının başında yer alanlardan, Londra merkezli Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (IISS) bu durumu gayet açık dile getiriyor son raporunda. IISS’nin raporunda yer alan, “*Irak’ta devlet oluşturmada uğranılacak başarısızlık, ABD ve Batı için stratejik bir kabus olacaktır.*” ifadeleri, emperyalistlerin bataktan birlikte kurtulma yolu aramaları gerektiğine işaret ediyor. Irak’ta emperyalist cephenin geleceği, BM Güvenlik Konseyi’nin, G-8 zirvelerinin, NATO toplantılarının, gündemini oluşturuyor, pazarlıklar yapılıyor. Nitekim, BM’nin son karar tasarısı, bir yanıla ABD’nin diğer emperyalist devletler karşısında geri adımı niteliği taşısa da, bir başka yanı, direnişi yok etme, bölgeyi emperyalist tekellerin yağmasına açma noktasındaki uzlaşmayı ortaya koyuyor. “İstikrarlı Irak” dediklerinin anlamı budur. “İstikrarlı Irak”; ekonomik olarak emperyalist sisteme entegre olmuş, askeri olarak emperyalizmin bölgedeki üssü haline

“Dünya koşulları değişti!”, “kimse Amerika’nın karşısında duramaz” safsataları yıkılmıştır. Amerika’nın dünya halklarına dayatmak istediği bu düşünceleri kabul etmek, “sol” adına teorisini yapmak, halkların açlığa, yoksulluğa, ulusal aşağılanmaya boyun eğmesini istemektir. Devrimcilerin görevi, teslimiyeti teorileştirmek değil, direnişi örgütlemektir.

gelmiş, siyasi olarak burjuva demokratik sistemin bir taklidine dönüştürülerek halkların aldatıldığı, bağımsızlık savaşının boğulduğu, siyasi ve kültürel olarak emperyalist ideolojinin şekillendirdiği bir Irak'tır.

Emperyalist sistemin lideri konumundaki Amerika'nın yenilgisi, tüm bir sistemin yenilgisi olacak, halklar emperyalist sistem karşısında güç ve moral kazanacak ve bunun yarattığı güçle yeni direnişlerin önü açılacaktır. Bu ise emperyalist sistemin ciddi bir bunalımının kapıya dayanması demektir.

Avrupa emperyalistlerinin, emperyalistler arası çelişkinin bir yansıması olarak, işgalin başında, "karşı çıkıyor" görünmeleri kimseyi yanıltmamalı. İşgale karşı değildirler. Karşı oldukları; kendilerinin içinde olmadığı, dolayısıyla onlara rağmen yapılan ve emperyalist kampta güç kaybetmelerine, Irak pazarından pay alamamalarına neden olacak olan işgaldir. Sonuç itibarıyla de Fransa ve Almanya da dahil olmak üzere, Avrupa emperyalistleri de, Irak'ta ABD'nin mutlak bir yenilgi almasını istemezler. Fakat ABD'nin içine düştüğü zor durumu da kendi çıkarları için kullanmaya çalışırlar. Bunun içindir ki, Fransa ve Almanya, BM'nin Irak'daki rolünün arttırılması yoluyla paylaşımında ve Ortadoğu'nun kapitalist pazara entegre edilmesinde söz-pay sahibi olmaya çalışmaktadırlar. İşgalcilerin, direniş karşısında açmaza düşerek BM'ye başvurmak zorunda kalması ve Avrupa emperyalistlerinin aldığı tavizler bunun sonucudur.

Irak'ın işgali, emperyalist tekellerin dünya hakimiyeti açısından en önemli aşamaydı. Ters, yani işgalin başarısızlığı ve Irak halkının zaferi de, emperyalist sistemin aldığı büyük bir darbe olacaktır. Zafer, sadece Irak halkının değil, dünyanın ezilen halklarının, anti-emperyalistlerinin zaferi olacaktır. Bu nedenle, Irak'ta savaşan biziz, dünyanın bütün ezilen halklarıdır.

★ Amerikan imparatorluk planlarının önünde güçlü bir barikat kurulmuştur

1990'lardan itibaren, "emperyalizm değişti", "tek kutuplu dünyada ABD ve Avrupa'nın ülkelere müdahaleleri insan haklarını ve demokrasiyi geliştirme amaçlı olacaktır", "küreselleşme herkesin yararına" propagandaları yoğun olarak yapıldı.

11 Eylül eylemlerinin ardından "İmparatorluk" söylemlerinin gittikçe açık bir hal alması, bu demagogilerle üzeri örtülmeye çalışılan emperyalizm gerçeği-

ni herkesin gözleri önüne sermişti. Cilalar kazındığında karşımıza çıkan, Lenin'in tanımladığı emperyalizmden başkası değildi.

Asalak, çürümüş, yayılmacı tekellerden başka bir şey olmayan emperyalizm, ilk bombalarını Afganistan üzerine boşalttı.

Amerikan imparatorluğunun, emperyalist tekellerin ekonomik, siyasi dünya hakimiyeti olduğu, görmek isteyenler için açıktı. Ancak yoğun olarak işlenen "teröre karşı savaş" propagandaları henüz etkisini sürdürmekte, bu hakimiyetin sağlanması için kerpiç evlerin üzerine boşaltılan bombalar büyük tepki ile karşılanmamaktaydı. Emperyalistler, 11 Eylül'de kendi halklarının dökülen kanını tekellerin geleceği için kullanarak yarattıkları "mağduriyet" havasını hala tepe tepe kullanmaktaydılar. Oysa, Afganistan saldırısı karşısında alınacak tavır, işgallerin yayılması önünde de ciddi bir engel teşkil edecekti. Avrupa solu başta olmak üzere, reformist sol, "ne mollalar, Taliban teröristleri, ne de Amerikan bombaları" gibi, kulağa hoş gelen ama gerçekte emperyalist politikaların karşısına çıkmak bir yana ona dolaylı destek veren bir tavır içinde oldular. İşgale onay verildi. "Teröre de savaşa da karşı olmak" adına Amerika'nın imparatorluk planları karşısında tavır alınmadı.

Sol adına alınan bu tavırlar gerçekte emperyalizmin hanesine yazılmıştır. Emperyalist karargahlarda üretilen teoriler ve terminoloji ne kadar yaygınlaşırsa, emperyalist politikalar karşısında bilinç çarpıklığı ve bunun olumsuz pratiği de o kadar yaygın olacaktır.

Sıra Irak'a gelip, Bağdat semaları bombalarla aydınlandığında, bir çok kesim "teröre karşı savaş"ın, "nimetlerinden herkesin yararlanacağını" vaaz ettikleri küreselleşmenin ne olduğunu görecekti. Amerika'nın, kendi eserleri olan burjuva hukuk sistemini

Tereddütsüz Irak halkının, Irak'ın ulusal direnişinin yanındayız. Direnişi desteklemek, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşımdır. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim mücadelemiz, emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye vurduğumuz her darbe, Irak direnişini güçlendiren bir işlev görmektedir.

dahi paramparça eden pervasızlığı, yalanları, tehdit-kâr cüreti teşhirini daha da hızlandırmıştı. Dünya halkları, Irak'ın işgalinin tekellerin dünya hakimiyeti açısından önemini gördükleri noktada meydanları doldurdular. Kendi içinde çarpık yaklaşımlar eleştiri konusu olsa dahi, büyük bir bilinçlenmenin, devasa bir anti-Amerikan, anti-emperyalist bilincin geliştiği açıktır.

ABD, tarihinin en büyük protestoları ile karşılandı. Bu potansiyel, kendine akacak mecra ararken, işgalin ardından direnişin yükselmesi masa başı hesapların da tersine dönmesini, emperyalizmin gerçek yüzünün (yalanlar, işkenceler, katliamlar vb. vb.) açıkça görülmesini beraberinde getirdi.

İşgalciler, “çiçeklerle” değil, ama bombalarla, kurşunlarla karşılandılar. Bütün propagandalar birer birer çökmeye başladı. “Kitle imha silahları” yalanları ortaya çıktı. Amerika'nın “diktatörden kurtardığı” Irak'a demokrasi, hukuk, özgürlükler götürmeyi bir yana bırakın, halkların iradesini nasıl yok ettiği, tecavüzlerden işkencelere, katliamlardan aşağılamalara kadar, tarihte bütün sömürgeci güçlerin başvurduğu yöntemleri pervasız bir şekilde yaşama geçirdiği görüldü. Ebu Garib hapishanesinde ortaya çıkan işkenceler, demagoji ve yalan kampanyasına inen son darbe oldu.

Amerikan emperyalizminin “Ortadoğu’yu demokratikleştirme” söylemi üzerine kurduğu imparatorluk planları askeri olduğu kadar siyasi planda da güçlü bir engelle karşılaştı.

Katliamlar, infazlar, kitleler halinde tutuklamalar, yerleşim yerlerini tel örgülerle çevirmeler, direniş merkezlerini kuşatarak havadan karadan bombalama-

Emperyalizmin “terör” demagojisine reformist soldan da “her türlü şiddete karşı olma” adına destek verildi.

Bugün geline noktada, “Teröre karşı savaş”, Filistin’den sonra en büyük darbeyi Irak’ta alarak bütün inandırıcılığını yitirmiştir. Bir kısım reformist sol hala icazetin yolunu “teröre de, şiddete de karşı olma”kta görüp, sürdürmeye çalışsa da, Türkiye ve dünya gerçeklerine çarpmaktan kurtulamıyorlar.

lar; hiçbir direnişin gücünü zayıflatmadı. Aksine, güçlendirdi. Kaybettikçe daha fazla katliam yaptılar ve yapmaya devam edeceklerdir. Yaptıkları her katliam öfkeyi ve direnişi daha da büyüterek kaybetmelerini hızlandırdı, hızlandırmaya devam edecektir.

Şimdi Pentagon kurmayları, emperyalist düşünce kuruluşları tartışıyor. “Irak’ta yeniliyoruz”, “kaybedebiliriz” tartışmaları iç çatışmaları da körükleyerek sürüyor. Bu tartışmalarda en önemli nokta, “ABD stratejik amaçları itibariyle savaşı şimdiden kaybetti” tesbitidir. İşte o “stratejik amaç”, imparatorluk politikalarından başkası değildir.

Irak'ın ardından işgal edilecek ülkelerin listeleri bile yayınlanmıştı. Bugüne kadar böyle bir saldırı gerçekleşmemişse, bu, Irak direnişi sayesinde. ABD, Irak direnişini aşamadı. Ama, bu demek değildir ki, imparatorluk planlarından vazgeçti. Hayır, sürdürecektir. Biçim değiştirecek, propagandalar farklılaşacak, “demokrasi” propagandası aldatıcı biçimde daha ön plana çıkarılacak, ama sürecektir. Büyük Ortadoğu Projesi, bu değişimin bir yansımasıdır. Askeri işgaller yerine diğer yöntemlerin ön plana çıkması, demokrasi, özgürlük yalanlarına daha fazla başvurulması, “bölgede değişim, ülkelerin kendi iç dinamikleri ile olmalıdır” söylemlerinin daha da yoğunlaştırılması, hep bu değişimin sonucudur. Özü ise aynıdır.

★ “Teröre karşı savaş” propagandaları büyük darbe almıştır

İmparatorluk savaşlarının temel argümanı, “teröre karşı savaş”tı. Emperyalist tekeller dünya hakimiyetini bu propagandayla sürdürdükleri işgaller, dize getirmeler üzerine kuracaktı. Eşi görülmedik bir yalan propaganda kampanyası örgütlendi. Halkların zulme ve sömürüye karşı bütün isyanları, tepkileri “terör” olarak nitelendirildi. Halk kurtuluş savaşçıları “terörist” ilan edilirken, “yokedilmesi gereken örgütler” listeleri yayımlandı, ülkeler “teröre destek veriyor” diye hedefe konuldu.

“Teröre karşı savaş”, Amerikancı dünya düzeninin önündeki engelleri kaldırmanın söylemidir.

“Teröre karşı savaş”, emperyalist terörü, sömürüyü, milyarlarca insanın aç bırakılmasını, halkların iradelerinin yok edilmesini gizlemenin propagandasıdır.

“Teröre karşı savaş”, halkların meşru direnişlerini zor ve şiddet kullanarak ezmenin yöntemidir.

“Teröre karşı savaş”, Amerikan hukuksuzluk sistemini tüm dünyaya yaymanın, “terör” denildiğinde her türlü katliamı, infazı, işkenceyi yapmanın meşru olduğunu dayatmanın argümanıdır.

Tekeller, “komünizm tehlikesi”nin ardından, emperyalist emelleri sürdürebilecekleri bir propaganda ele geçirdiklerini düşünerek, dört elle sarıldılar buna. Filistin halkı “teröre karşı savaş” adına katlediliyor, Afganistan köyleri “teröre karşı savaş” adına bombalanıyor, Irak “teröre karşı savaş” adına işgal ediliyordu. Amerika’nın “teröre karşı savaş”ına destek veren işbirlikçiler ve diğer emperyalist ülkeler de bu ortamı değerlendirerek, halkların hak ve özgürlüklerini yok etmek için harekete geçtiler. Türkiye oligarşisi de dahil olmak üzere bir çok ülkede “teröre karşı savaş” adına her türlü hukuksuzluk, katliam mübah hale getirildi.

Emperyalizmin “terör” demagojisine reformist soldan da “her türlü şiddete karşı olma” adına destek verildi.

Bugün geline nokta, “Teröre karşı savaş”, Filistin’den sonra en büyük darbeyi Irak’ta alarak bütün inandırıcılığını yitirmiştir. Halklar nezdinde hiçbir itibarı yoktur, zorla yaratılmak istenen meşruluğu da tümünden yok olmuştur. Afganistan saldırısına doğrudan ya da sessiz kalarak destek veren birçok kesim, “teröre karşı savaş”ın, emperyalizmin hakimiyet savaşı olduğunu dile getirmek zorunda kalmışlardır. Bir kısım reformist sol, halen sürdürmeye çalışsa da, Türkiye ve dünya gerçeklerine çarpmaktan kurtulamamaktadırlar.

Örneğin, reformist solda, ucube “gücün terörüne de, terörün gücüne de karşı olmak” adına ortaya konulan tavır ve söylemler, özü itibarıyla bu kesimlerin düzenden icazet alma aracı olarak hâlâ kullanılmaktadır. Ancak, bunların halk nezdinde ne kadar dikkate alındığı, İstanbul’da yaptıkları “teröre karşı yürüyüş”te de görülmüştür. Eylemin hedefi ve biçimi itibarıyla eleştirdiğimiz islamcıların İstanbul’daki Sinagoglara saldırılarını, üç beş reformist grup, AB’ci sendikacılar kendi kendilerine protesto etmişlerdir. İspanya’da “sol” maskeyle tekellerin çıkarını korumaktan başka hiçbir mahareti olmadığı görülen Sosyalist Parti’nin ETA eylemleri karşısında yaptığını yapmak istemişler, ama komik duruma düşmekten kurtulamamışlardır. (Türkiye’nin Avrupa olmadığını, zulmün ve buna karşı isyanların toprağı olduğunu yaşam onlara da anlatmaya devam edecektir.)

★ “Kadr-i mutlak emperyalizm” teorileri direniş karşısında çökmüştür. Güçlü olan emperyalizm değil, halklardır.

Çok değil bir yıl öncesine döndüğümüzde, ortalığı, “Amerika tek hakim güç, ona rağmen kimse, hiçbir yerde bir şey yapamaz” teorilerinin kapladığını görürsünüz. Kökleri, 1990’lara, Sosyalist Sistem’in yıkılışına kadar giden bu düşünce, emperyalizmi kadr-i mutlak gören, halklara ve kendi gücüne güvenmeyen bir kaynaktan besleniyordu.

Amerika, “karşı konulmaz” diye sunulan bombalamalarla, büyük askeri gücüyle, Irak’ta, Afganistan’da, Yugoslavya’da ve yine Irak’ta gözdağı verdi dünya halklarına. 11 Eylül’ün ardından, yerleşik burjuva kuralları da ayaklar altına alarak, “terörizme karşı savaş” yalanıyla başlattığı süreç, kimi kesimlerin gözünü daha da korkuttu. Devasa silahlı gücü, daha da askerileşen teknolojisi, siyasi ve ekonomik olarak bir çok ülkeyi tahakkümü altına almış olması, BM gibi kurumların düne göre daha doğrudan bir şekilde Amerika’nın yan kuruluşu haline gelmesi, bu teorileri besledi. Öyle ya, bir ahtapot gibi dünyayı sarmış, ülkelere istediğini yaptıran bir güç vardı karşılarında.

Ama tüm bunlara rağmen halklar teslim olmadılar. Amerika korku ve tehdidi ne kadar büyütürse, aynı şekilde dünya halklarının bu gayrimeşru güç karşısındaki muhalefeti ve direnişleri de büyüdü. Direniş daha da büyüyecektir. Irak’ta, dünyanın başka bölgelerinde emperyalizme karşı direnişler gelişmeye devam edecektir.

Amerikan cephesinin dün, emperyalizmin gücü kudreti üzerine yaptıkları ne kadar yaygara varsa, yerlebir oldu. Denilebilir ki, Amerikan emperyalizmi tarihinde ender rastlanan bir düzeyde teşhir olmuş ve tüm dünyada eşi görülmedik bir anti-Amerikan dalga ortaya çıkmıştır.

Irak'ta ortaya konulan direniş tecrübesi, önümüzdeki süreçte de Amerikan imparatorluğunun saldırdığı, teslim almak istediği her yerde kendini gösterecek. Küreselleşme adıyla sürdürülen emperyalist yayılcılığın karşısındaki tek engel, tek caydırıcı yol, Irak'taki gibi direnmektir.

Bu sonucu şimdiden yaratan Irak halkının onurlu direnişidir. Çeşitli yan etkenler sayılabilir. Ama tüm o çelişkileri körükleyen, işgal güçlerinin, kendi ülkele-ri dahil çeşitli alanlara yansıyan açmazlarını derinleş-tiren, direnişin kendisidir. Amerikancıların “*ABD ne-rede hata yaptı?*” üzerine madde madde çıkardıkları hiçbir şey belirleyici etken değildir.

Karşılarına, hesap etmedikleri halkların direniş gerçeği çıkmıştır.

Dünyanın en büyük askeri gücü karşısında yaratıcı örnekler sergileyerek, feda ruhuyla direnen Iraklı kardeşlerimiz, bu tarihsel gerçeği kanıtlıyorlar. “Bal-dırıçıplak, terlikli Arap” diye halkları aşağılayanlara, halkların gücüne inanmayanlara büyük bir ders veri-yorlar.

Emperyalizmin gücünü yenilmez, hakimiyetini mutlak gösterenler, çöken teorilerinin altında kalmış, özeleştirme vermeden nasıl çark edeceklerinin yolunu bulmaya çalışmaktadırlar. Bir kesim, Irak’ta direnen-lerin “*bir avuç çapulcu... Saddam artığı Baasçılar... teröristler... Arap gönüllüler...*” olduğu demagogjileri-ne sarılarak Irak halkını aşağılamaya çalışmaktadır. Onlar, hala “Amerika’nın mutlaka zafer kazanacağı” hayaline sarılsa da işgalcilerin aldığı her darbeye, on-ların beyinleri de darbe almaktadır.

Burjuva basının Amerikancıları, tüm dünya halk-larının “güçlü Amerika” karşısında diz çökmesini va-az edenler ise, tam bir suskunluk içindeler. Sanki, dün Irak işgalini alkışlayanlar onlar değildi. Sanki, “*dik-tatör Saddam’ın yıkılıp demokrasinin geleceği*” teori-lerini beyinlere pompalayan onlar değildi? Sanki, Irak halkını aşağılayan, Amerikan işgal güçleri karşı-sında nasıl darmadağın olduklarını sevinç çığlıkları arasında duyuran onlar değildi. Sanki, Irak’ta Ameri-ka’ya direnenler yenildi, sıra Türkiye’de ve her yerde direnenlere geldi diye çığlık atıp kan isteyen onlar de-

ğildi. Şimdi, direnişin gücü karşısında boyun eğmiş durumdalar. Direnişe “terör” demagojisi ile de saldı-ramıyorlar.

Şimdi piyasaya sürülen, “*ABD şimdi çekilirse da-ha büyük kaos olur*” teorisi. Yani, işgalcilerin er geç çekilmeye zorlanacağı kabul ediliyor, bu kaçınılmaz, ama emperyalizmin alacağı darbe hafifletilmek iste-niyor. Bu propagandaları yapanlar, sözde işgale kar-şıymış gibi görünenlerdir. Tüm dünyada reformist, düzen içi sol güçler ve küçük burjuva aydınlar, sosyal demokratlar tarafından pompalanmaktadır. Buldukla-rı çare ise, BM’ye bağlı güçlerin işgali sürdürmesin-den başka bir şey değildir.

Birincisi, BM’ye bağlı askeri güçlerin sonuç ola-rak kimin işgal gücü olacağı, neye hizmet edeceği sır değildir. Aldığı iki karar tasarısı ile işgali meşrulaştı-ran BM’dir. BM, siyasi olarak emperyalistlerin örgü-tü durumuna çoktan dönüşmüştür. Sovyetler’in varlı-ğı dönemindeki “tarafsız”, olumlu kararlar da alabi-len BM yoktur. Sol’da ABD karşısında BM’ye sarıl-mak, esas olarak Avrupa’ya sarılmaktır. Kimi zaman doğrudan AB, Amerika karşısında kurtarıcı gibi gös-terilmek istenmekte, kimi zaman da BM. Halkların gücü, halklara inanç yoktur bu beyinlerde. Mutlaka bir yerlere dayanmalı, oradan alacakları güçle politi-ka yapmalıdırlar.

İkincisi, “kaos”un asıl kaynağı işgaldır, Amerika ve işgal ortaklarıdır. “Kaos” diye kastedilen, Irak’da-ki halkların iktidar savaşlarıyla kan döküleceği ise, bunun sorumlusu da emperyalistlerdir. Hem işgalden dolayı, hem de bu düşmanlığı körüklediklerinden do-layı sorumludurlar.

Üçüncüsü, “*ABD şimdi çekilirse daha büyük kaos olur*” teorileri emperyalizmin halklara bakışının yan-sımasıdır. Yani, halklar kendilerini yönetemez, ikti-darlarını kuramazlar, mutlaka emperyalistler ve onla-rın kurumları yapmalı bu işi, demektir.

Dördüncüsü, bu saçmalıklar da direniş karşısında yerle bir olmaya mahkumdur. Halkın direnişini tere-dütsüz olarak desteklemeyen, açıkça direnişin yanın-da saf tutmayan bütün teoriler emperyalizmin hanesi-ne yazılmaktadır.

Amerikan emperyalizmi, simgesel olarak Saddam heykelinin yıkılışından hemen sonra tüm halklara mesajı çok kaba ve düz bir şekilde vermiştir; Ameri-ka’ya direnenler bu görüntülerden ibret almalıydılar! Yıkılan heykelin altında bütün bölge halkları bırakıl-mak istendi. Berlin duvarının yıkılışı ile sosyalist sis-

Irak’ta ortaya konulan direniş tecrübe-si, önümüzdeki süreçte de Amerikan imparatorluğunun saldırdığı, teslim al-mak istediği her yerde kendini göstere-cek. Küreselleşme adıyla sürdürülen emperyalist yayılcılığın karşısındaki tek engel, tek caydırıcı yol, Irak’taki gi-bi direnmektir.

tem üzerinde yarattıkları demoralizasyonu, umutsuzluğu ve birbiri ardısıra teslimiyetleri sürdürmek istediler.

Herkes teslim olmalı, pazarlarını tekellere açmalı, kaynaklarını tekellerin hizmetine sunmalıydı. 1990'lardan bu yana propagandası yapılan "küreselleşme" böyle gelişecekti. "*Dünyanın nimetlerinden bütün halklar yararlanacak*" dedikleri küreselleşmenin, işgaller ve yayılmacı politikalarla yürütüldüğü herkesin gözüne sokuldu.

Bu görüntülerden "ibret alan" küçük-burjuva liderler olmadı değil. Ama halklar tam tersine bu görüntülerde emperyalizm gerçeğini gördüler. Direnmekten başka hiçbir yollarının olmadığını bir kez daha anladılar. Ve en önemlisi, direnilebileceği gerçeği yeniden bilince çıkarıldı.

Irak'ta direniş çeşitli nedenle gerileyebilir, hatta yenilebilir de. Ama direniş tohumları bir kez atılmıştır bu topraklara, mutlaka yeniden yeşerir. Keza, halklar ile emperyalizm arasındaki bu savaş, Irak'la sınırlı bir savaş da değildir. Dünyanın başka yerlerinde halklar, yeniden farkına vardıkları güçleriyle direnişlerini sürdüreceklerdir.

★ "**Demokratikleştiren**" emperyalizmin gerçek yüzü, işkenceler, katliamlardır

"Amerikan demokrasisi... burjuva özgürlükleri..." üzerine güzelleme yapanların, işgalcilerin özellikle direnişin gelişmesi karşısında başvurdukları katliamlarla sesleri kısıldı. Ebu Garib işkencelerinin ortaya çıkmasıyla ise, adeta derin bir sessizliğe gömüldüler. "Üç beş işkenceci, sadist ruhlu asker" açıklamaları kimseyi ikna etmemekte, işkencenin sistematik ve bizzat Beyaz Saray ve Pentagon tarafından bir politika olarak uygulandığının belgeleri ortaya çıkmaktadır.

Küreselleşme ve Yeni Dünya Düzeni savunucularının, artık düne göre cüretleri kırılmıştır. İşgal eden, katleden, tecavüz eden, işkence yapan, "*öldürmedikçe işkencenin işkence sayılmayacağını*" resmi devlet belgelerine yazan "Batı uygarlığı"dır. Irak direnişi, emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesinde önemli bir işlev görmüştür. Emperyalizme ve faşizme karşı tüm direnişlerin doğal sonucudur bu. Egemen sınıflar halkların direnişini kırmak için daha fazla zorbalığa başvurdukça, demagojik söylemler teşhir olmakta, gerçek yüzleri açığa çıkmaktadır. "Demokratikleştirme, özgürlük götürme" gibi süslü laflarla gerçekleştire-

rilen işgal ters tepmiş, halkların kanını dökerek egemenliğini kurmak isteyen emperyalizm gerçeği gün yüzüne çıkmıştır.

Emperyalizmin demokratikleştireceği teorileri, burjuva cephede olduğu kadar "sol" cephede yer alan kimi kesimlerce de sıkça dile getirilmişti. Bu kesimler, kendi güçlerine ve halkların gücüne güvenmeyenlerdir. Sovyetlerin yıkılmasının ardından büyük bir umutsuzluğa kapılmışlar ve direnmek, savaşmak yerine ona tâbi olmayı seçtiklerinde, Amerika'ya dayanarak politika yapmayı tercih ettiklerinde, "*Emperyalizmin demokratikleştiği*" teorilerini, *işgallerle demokrasi geleceği* saçmalıklarını uydurmuşlardır. Bu düşünceler, emperyalist karargahlarda üretilen küreselleşme teorilerinin pespaye düşünceleriydi. "*Değişmeyi değiştirecekti*" emperyalizm. Kürt milliyetçiliği, küçük-burjuva aydınlar, reformist sol çeşitli biçimlerde bunun teorilerini yaptılar. Kimi ABD'nin değiştireceğini, kimi AB'nin değiştireceğini vaaz edip durdular. Emperyalizmden demokrasi ve özgürlük bekleyenler, kendi güçsüzlüklerini ve halka güvensizliklerini "*küreselleşmenin nimetleri*" kılıfının içine saklamışlardı. Durmadan sayıp döktükleri "*küreselleşmenin nimetleri*" Irak'ta açıkça görülmektedir. Binbir teori yaparak dayandıkları güç, yüzyıl öncenin vahşi sömürgeci emperyalist güçlerin teknoloji ve daha fazla yalanla beslenmiş halidir.

Bu teorilerin savunucuları, işgalin başarılı olması durumunda, bunu teorilerine kanıt olarak sunmak istemekteydiler. Diktatörler, tiranlar yıkan Amerika'yı alkışlamak için ellerini birleştirip hazır vaziyette bekliyorlardı. Bir çoğu da erken davranıp, Bağdat'ın düştüğü gün elleri patlayana kadar alkışladı. "Ortadoğu'da yeni bir sürecin, demokratikleşme sürecinin önu açılıyordu" onlara göre.

Tekellerin, emperyalist düşünce kuruluşlarına si-

Küreselleşme ve Yeni Dünya Düzeni savunucularının, artık düne göre cüretleri kırılmıştır. İşgal eden, katleden, tecavüz eden, işkence yapan, "öldürmüyorsa işkencenin işkence sayılmayacağını" resmi devlet belgelerine yazan "Batı uygarlığı"dır. Irak direnişi, emperyalizmin gerçek yüzünün görülmesinde önemli bir işlev görmüştür.

pariş ettiği ve yaydıkları bu işe yaramaz teoriler hâlâ bir köşede tutuluyor olsa da; katliamlar, işkenceler, tecavüzler, kukla hükümetler, CIA ajanlarından seçilen başbakanlar karşısında kesin biçimde iflas etmiştir. Emperyalizmin götüreceği demokrasiden daha fazlasını bekleyenler, beklemeye devam edebilirler.

“Irak’a getirilen özgürlük, katleden özgürlüktür, ulusal kaynakları gasbeden özgürlüktür.”

Bu gerçek artık kimse tarafından tartışılmaz durumdayken, işgalin **“bölgede demokratik gelişmenin önünü açtığını”** söyleyenlerin ne yapmak istedikleri, neye, kime hizmet ettikleri sorgulanmaya muhtaçtır.

Emperyalizmin açık-gizli işgali altında demokrasiden söz edilemez. Bu, yüzyıl önceki sömürgeci Avrupa’nın “medeniyet götürme” adına Afrika’yı kana bulayan, zenginliklerini talan eden tarihini de kutsamaktır. Amerikan bayrağının katliamla, işgalle dalgalandırıldığı bir yerde, demokratik gelişme aramanın anlamı, Amerikan imparatorluğunun meşru görülmesidir. Bunun için yapılan işgalleri meşru kabul etmektir. Bir adım sonrası ise, sözde “demokrasinin olmadığı” bütün ülkelere emperyalist müdahaleyi desteklemek, **“demokratik gelişmenin önünün Amerika aracılığıyla açılması”** saçmalığını savunmaktır. Bir ülkede faşist rejimler, anti-demokratik iktidarlar var diye, o ülkenin Amerika tarafından işgali savunulabilir mi?!!

Bu düşünceyi savunanların, varacağı doğal yer, Amerikan imparatorluğunun tereddütsüz savunulmasıdır. Bunu açıkça dile getirmiyor olmaları gerçeği değiştirmiyor, pratik tavır tam da buna denk düşüyor.

13 Nisan 2003 tarihli Cephe açıklamasında da dile getirildiği gibi;

Amerika madem her yere demokrasi götürüyor, madem özgürlüğe ancak Amerikan bayrağı altında ulaşılabilir, madem “diktatörlükler” ancak öyle yıkılabilir, “sol” adına, “milliyetçilik” adına, “Kürt-

lerin çıkarlarını savunma” adına, işgali meşrulaştıranlar, aynı Ertuğrul Özkök’ler gibi açıktan savunun Amerikan imparatorluğunu. Hem Amerika’nın demokrasi getireceğini söyleyip hem de yarım ağız “savaşa hayır” diye mırıldanmanın da başka bir anlamı olsa gerek.

Sol adına, oligarşiye Irak’ı örnek gösterip, “yapmazsanız yaptırırlar” demek, sol mantığının, aklın, vicdanının kabul edebileceği bir tavır değildir. Sol adına, Amerika’nın demokrasinin önünü açtığını söylemenin, solun “s”siyle ilgisi yoktur.

Bu teorilerin savunucuları, “Iraklı muhalifler”, Barzani, Talabani milliyetçiliği aynı noktada buluşmaktadır. İktidar olmak istiyorlar. Halkların kanının dökülmesi pahasına, ülkelerin işgal edilmesi pahasına! Amerika adına sürdürülen bir iktidar savaşı bu.

Sanki kendileri dışında yüzlerce halk, yüzlerce ülke yok. Sanki dünya yok. Sadece kendileri varlar. Milliyetçilik budur işte. Milliyetçiliğin ufkunun darlığı, benmerkezciliği işte burada kendini gösteriyor. Bu kafa yapısı, kendi çıkarları karşılığında, tüm dünya halkları için zulüm-sömürü-aşağılama demek olan imparatorluğa destek veriyor.

“Türk milliyetçiliği” de aynı noktada olmadı mı? “Türkiye’nin çıkarları” denilerek, Irak halkının katledilmesine onay vermediler mi?

“Iraklı muhalifler” denilen işbirlikçiler, Amerika’nın askeri olmayı kabul eden Talabani-Barzani işbirlikçiliği, ve bunların politikalarını şu veya bu gerekçeyle meşrulaştıranlar, dünya halkları tarafından lanetlenenlerdir. Bundan herkes emin olabilir. Bu politikanın sahiplerinin, emperyalizm ile halklar arasındaki savaşta, yerlerinin halkların safı olduğu söylenebilir mi?

Milliyetçiliğin nasıl bir çıkmaz olduğu, Talabani ve Barzani işbirlikçiliği örneğinde tartışmasız olarak görülmüştür. İşgalcilerle girilen işbirliği, Irak halklarının tepesine bombalar yağdırılmasına verilen destek, “Kürt halkının hakları” gerekçesiyle açıklanamaz. Dünyanın bütün ezilen halklarının lanetlediği Kürt işbirlikçi milliyetçiliği, Balkanlar’ın UÇK’sını geride bırakan bir örnek olarak tarihe kaydedilmiştir.

Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğinin, işgale karşı direnişi, emperyalizmin ağızyla terör olarak, “Baas artıklarının rant savaşı” olarak değerlendirmesi, kabul edilemez. **Kürt milliyetçi hareketi, direniş karşısındaki tutumunu süratle değiştirmelidir.**

Kürt milliyetçiliğinin, işgale karşı direnişi, emperyalizmin ağızyla terör olarak, “Baas artıklarının rant savaşı” olarak değerlendirmesi, kabul edilemez. Kürt milliyetçi hareketi, direniş karşısındaki tutumunu süratle değiştirmelidir.

★ Emperyalizm her yerde yenilecek, halklar kazanacak!

Feda eylemleri, işgale ve emperyalizme karşı direnişte halkların çaresiz olamayacağının, emperyalizmin devasa silahlı gücü karşısında boyun eğmeyeceğinin ilanıdır. Feda eylemleri, Irak direnişinde de işgalcilere en ölümcül darbeleri vurmaktadır. İşgalciler, halklarının kurtuluşu için kendilerini feda eden savaşçılar, yurtseverler karşısında çaresiz durumdadırlar. Her türlü hukuku, yasayı, kuralı hiçe sayarak ülkeleri işgal eden, halkların iradelerini yok eden, ülkeleri aşağılayan, siyasi-askeri-ekonomik gücüne güvenerek boyun eğmeyi dayatanlar, boş yere “intihar terörü” demagojilerine sarılımsınlar. Feda’yı yaratan zulümdür, emperyalistlerdir. Feda, nasıl Filistin’le sınırla kalmamış ve yayılmışsa, Irak’la da sınırlı kalmayacak, gelişecektir. Halklar teslimiyeti hiçbir şekilde kabul etmeyecek, her biçim ve yolla direneceklerdir.

Amerikan imparatorluğu ve işbirlikçileri NATO’su, BM’si ile tüm araçlarını devreye soksa da bu savaş asla kazanamayacaklar. Ne Irak’ta, ne Filistin’de ne de denetimi altına almaya çalıştığı başka bölgelerde.

Irak’ta ortaya konulan direniş tecrübesi, önümüzdeki süreçte de Amerikan imparatorluğunun saldırı-ğı, teslim almak istediği her yerde kendini gösterecek. Küreselleşme adıyla sürdürülen emperyalist yayılmacılığın karşısındaki tek engel, tek caydırıcı yol, Irak’taki gibi direnmektir. Her yol ve yöntemle direnmek. Dünya halkları, emperyalizme ve işbirlikçi oligarşilere karşı savaş büyütecek ve emperyalizmin dayattığı dünya tablosunu değiştirecektir. Açık ve gizli işgallere karşı **bağımsızlık ve ulusal kurtuluş savaşları** kaçınılmaz olarak yeniden dünyanın gündeminde daha ağırlıklı bir yer işgal edecektir.

Emperyalist destekli diktatörlüklerin baskısı altında inleyen Ortadoğu halklarının gerçek özgürlüğü de bu direnişlerle kazanılacaktır. Emperyalizm her yerde yenilecek, halklar kazanacak.

(*) İslamcıların dünyaya “müslümanlar-kafirler” diye bakmasının sonucu olarak şekillenen yanlış eylem anlayışının da payı vardır. Ancak bu yanlış, emperyalizmin terör demagojisinin dışında tartışılmalıdır.

ÜMM KASR düştü diyor
Ekrandaki spiker
Elimi yüreğimin üzerine koydum
Atıyor
Hayır! Dedim
Ümm KASR düşmedi
Ayakta ve dövüşüyor
Kalbim çarpıyor...

Muharrem Karademir
(Ölüm Orucu Şehidi / 2 Nisan 2003)

Bombaları, uçakları var
Bankaları, IMF’si var
Amerika yakar yıkar
Katleder, işgal eder
‘Karşımda kimse duramaz,
Dünya benim olacak!’ der.

Biz varız!
Bütün dünyada biz varız
Biz, altı milyarız
Emekçiler, yoksullar
Siyah, beyaz, sarılar
Bütün dünyada biz varız
Biz altı milyarız

Yeniden doğar ölümlerden
Yeni bir dünya kurarız
Dünyayı, Amerika’ya
Uşaklarına bırakmayız
Yıkılacak imparatorluklar
Halklar özgür olacak

DHKP-C dava tutsağı Ümit İlter

Evrensel Saldırıya Karşı Evrensel Bir Direniş

Ölüm orucu direnişi, bütün dünya halkları adına, dünyanın her yerinde tecrit altında tutulanlar adına bir direniştir

Ekim 2000'den Temmuz 2004'e; ölüm orucu direnişimiz **dördüncü yılını** dolduruyor. Direniş bu süre içinde, içeride 19 Aralık katliamını, dışarıda Armutlu katliamını yaşadı. Faşizm, sansürden "399. madde" tahliyeleriyle başvurduğu rüşvete, zorla müdahaleden işkencelere, yalan kampanyalarına ve "yok saymaya" kadar, bütün politikalarını uyguladı. Sonuçta bu politikalar, direnişin gücü karşısında çaresiz kaldı ve onu kırmayı başaramadı. Feda ruhuyla donanan yoldaşlarımız, AKP iktidarının yasallaştırdığı "zorla müdahale" engelini de aşarak, alevleşen bedenleriyle, "**devrimci irade ve yaratıcılığın hiçbir engel tanımayacağı**" gerçeğini tüm dünyaya yeniden ilan ettiler. Bugün oligarşinin elinde sadece sansür silahı var.

4 yıldır büyük bir kuşatma ile karşı karşıyayız. Bu kuşatmada, sadece emperyalizm, oligarşi ve onların her türden kurumu yok karşımızda. Reformizm, Avrupa Birlikçi sol da bu kuşatmanın bir parçası olarak, çeşitli biçimlerde devrimcileri tasfiye etme politikasının içinde yer aldı ve almaya devam ediyor.

Tüm bu katliamlara, saldırılara, büyük kuşatmaya karşı dimdik ayakta duruyoruz, direniyoruz. Savaşta ve ideolojide dik duramayanlar, hiçbir iddianın sahibi olmazlar.

Direniyoruz, çünkü; Marksist-Leninist ideolojimize inancımızla, direniş geleneğimizle ve kendi gücümüze güvenimizle şekillenen Part-Cepheli kimliğine sahibiz.

Direniyoruz, çünkü; F Tipi Hapishanelerle somutlanan ama onunla sınırlı olmayan tecrit politikasına karşı direnişin, Türkiye devrimi ve dünya halklarının ve devrimci güçlerinin ideolojik, pratik geleceği açısından önemini biliyoruz.

Emperyalizmin ve oligarşinin, Türkiye devrimci hareketini imha ve tasfiye operasyonunu, bu inanç ve kararlılıkla püskürttük. Devrimci hareketin geleceği

açısından belirleyici öneme sahip bir aşamada, saldırının önüne bedenlerimizden barikat kurarak, sonuç almasını engelledik. Büyük bedeller ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. Bilinir ki, büyük saldırılar, büyük bedeller ödenmeden savuşturulamaz, durdurulamaz. Neden bu kadar büyük bedelleri göze aldığımızı soran ve "**gereksiz**" görenler, gerçekte saldırının boyutunu anlamadıkları gibi, direnişin siyasi ve tarihsel muhtevasını da anlamayanlardır.

Tecrit Emperyalizmin Politikasıdır

Adalet Bakanlığı'nın F Tiplerini savunma açıklamalarının klasik bir ifadesi vardır. F Tiplerine yönelik çeşitli kesimlerden gelen eleştirilerinin önünü kesmek için oligarşinin sırtını dayadığı yeri de anlatır bu ifade. Bütün açıklamalarına bakın, "**AB onayladı...**" ile başlar, "**Avrupa işkenceyi önleme komitesi inceleyip olumlu rapor verdi**" diye biter.

Avrupa Birliği'nin bu onayının tek anlamı, Türkiye faşizmine desteği karşılığında elde edeceği siyasi, ekonomik çıkarları değildir. Bununla birlikte, Avrupa Birliği kendi politikasını uygulayan oligarşiye onay veriyor, destekliyor. Tecrit politikası, Amerikası, Avrupası ile emperyalizmin politikasıdır. F Tipleri bu politikanın ülkemizde uygulanış biçimi olmuştur.

Emperyalizm, direnen halkları teslim almak, muhalif güçleri etkisizleştirmek için başvuruyor bu politikaya. Bunu, en açık şekilde Amerikan emperyalizminin dünya halklarını teslim almak için başvurduğu imparatorluk saldırılarında görebilirsiniz. Emperyalizm, teslim almak istediği, politikalarının önünde engel olmaktan çıkarmak istediği güçleri önce tecrit etmekte, yalnızlaştırmakta, kuşatıp, sonra "terörizm" demagojisini de kullanarak imhaya yönelmektedir. Gözden kaçırılmaması gereken nokta, bu politikanın temelinde fiziki imhanın ötesinde beyinlerin imha

edilmesi, teslim alınması ön plandadır. Fiziki imha, buna hizmet eden bir araçtır. Zira, direniş yolunu seçenler yenilseler de, yok olmazlar ve yeniden ayağa kalkarlar. Bu nedenle düşüncelerin teslim alınması, yani düzen içine çekilmesi, egemen sınıflar açısından çok daha belirleyicidir.

Reformizmin kuşatmaya dahil olduğu nokta da burasıdır. Devrimci düşüncenin tecrit ve tasfiye edilmesinden, kendi önünün açılacağı sonucunu çıkarıyor reformizm, ama yanılıyor. Emperyalizm en radikal unsurları imha ederken, bütün muhalif güçlere mesaj vermekte, geriletmekte, düzenine daha da entegre etmektedir. Bize yönelik saldırıda da böyle olmuştur. Bizi tasfiye etmek için başvurulmuş katliam, bütün muhalif kesimlerin, halk kitlelerin gözünün korkutulması için bir araç olarak kullanılmış ve reformizm de bundan payını fazlasıyla almıştır.

Tecritin, emperyalizmin politikası olduğu es geçildiğinde, oligarşi açısından neden hayati önemde olduğu görülmediğinde, **“neden hala direndiğimizi”**in cevabı da bulunamayacak ve apolitik **“inatlaşma”** gibi kavramlarla açıklanmaya çalışılacaktır.

F Tipi tecrit, ilk kez Avrupa emperyalistleri tarafından oligarşik iktidarın önüne konuldu. Odağında F tiplerinin yer aldığı bir tasfiye programıydı bu. Emperyalistlerin NATO vb. zirve toplantılarında aldıkları **“ya düşünce değişikliği ya ölüm”** kararının bir yanısıydı. 1990’larda sosyalist sisteme karşı kazanılan geçici zaferlerinin üzerine, hâlâ direnişte ve sosyalizmde ısrar edenler, emperyalist sistemin istikrarı açısından şu veya bu biçimde engel teşkil edenler yok edilmeliydi. Bunun, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi gibi **“insan hakları”** kılıfına bürünmüş AB kurumları tarafından gündeme getirilmiş olması da saldırı planının demagojik, sahte insan hakları propagandası yanını oluşturuyordu. Hücreleri **“oda”** diye adlandıran, **“koşuşlar da kötüydü”** diyenler bu aldatmaya hizmet ettiler. Zaten, emperyalizmin teslim almak istediği güçlere karşı ilk başvurduğu yöntem de **“insan hakları”** demagojisi değil miydi?

Odağında F Tipleri vardı, ama saldırı sadece hapshanelerle sınırlı değildi. Ona paralel olarak hayatın her alanında uygulanacaktı. Düzenin gerçek alternatifi olan, kitleleri örgütleme yeteneği ve dinamiğine sahip olan sadece bizdik, başta Cephe olmak üzere devrimcilerdi. Dünyada yenilgi rüzgarlarının estiği, bayraklardan orak çekiçlerin çıkarıldığı, gerilla hareketlerinin silah bıraktığı bir dünyada, devrim hedefinden, Marksizm-Leninizmden bir adım bile geri atma-

yan bir devrimciliğin temsilcileriydik. Oligarşi bütün o **“ezdik... yok ettik... marjinal...”** demagojilerine rağmen, böyle bir kararlılık ve devrim iddiasının kokuşmuş bir düzende en büyük tehlike olduğunu çok iyi biliyordu. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin dilinden düşürmediği **“istikrar”**, bu tehlikenin bertaraf edilmesine, en azından etkisizleştirilmesine bağlıydı.

Ülkemizde emperyalizmin siyasi, ekonomik, askeri politikalarını rahatça uygulayabilmesinin önündeki tek engel olarak gördükleri devrimci hareketi tasfiye ettiklerinde, direnen hiçbir gücün kalmayacağını hesapladılar. Hesap, bir yanıyla doğruydü; bu ülkede düzen değişikliği denildiğinde olduğu gibi, demokratik muhalefet denildiğinde de devrimcilerin öncülüğü vardır. Bu olmadan, **“muhalefet”** olarak ortaya çıkan hareketlerin egemen sınıfları rahatsız bile etmediği gibi, demokrasicilik vitrininin süsü olma işlevi gördükleri bilinen bir gerçektir. Ancak hesaptaki hata, Türkiye devrimci hareketinin direnme gücünün, dinamiğinin ve geleneklerinin bu kadar köklü oluşunu öngörememiş olmalarıdır. Bugün, koyu bir sansürle direnişi yok sayma politikasını uygulasalar da, direnişin uzun vadede sistem için çok daha büyük bir tehlike potansiyelini, isyan ruhunu ve direnme kararlılığını bu topraklara ektiğini çok iyi bilmektedirler. Daha fazla sansüre, tehdite, şantajla başvurmaları da buradan kaynaklıdır.

Ancak bu çabaların hiçbirisi direnişin siyasi muhtevasının üzerini örtmeye yetmiyor. Direniş, Türkiye tarihinin en uzun, en kararlı direnişi olma özelliğinin yanı sıra, dünya çapında boyut kazanmıştır.

Sansür, bugün için sistemi, sansürün sahiplerini ve ortaklarını **“rahatlatan”** bir işlev görebilir. Ama tarih

Böyle bir kararlılığın, disiplinin ve sabrın manifestosu olan direniş, emperyalizmin bütün dünyada gündeme getirdiği tecrit politikasına karşı, en kararlı, en uzun direniştir. Dünyanın bütün tecrit altında tutulan tutsakları, tecrit politikasıyla teslim alınmak istenen halkları adına direniyoruz.

yazıyor. Gerek devletin katliamcılığı açısından, gerek solun içinde bulunduğu “sessiz onay” açısından, gerekse de direniş açısından tarihin sayfalarına büyük puntolarla notlar düşülüyor.

Tecrite Karşı Dünya Üzerindeki En Büyük Direniş

Tecrit ve buna bağlı olarak tretman (yani düşünceleri değiştirme doğrultusunda uygulanan program) sadece ülkemizin sorunu değildir. Bugün tecrit politikası gerek hapishanelerde, gerekse de genel politika anlamında dünyanın bir çok ülkesinde yaşama geçirilmektedir. Nerede halkların direnişi varsa, nerede emperyalizmin istikrarını bozanlar varsa, emperyalistler orada tecriti gündeme getirmişler ve getirmeye devam etmektedirler. Amerikan hapishanelerinden Avrupa hapishanelerine, emperyalizmin işgal ettiği ülkelerden işbirlikçisi ülkelerin hapishanelerine kadar tecrit (izolasyon) uygulanmaktadır. Amerikan emperyalizminin Guantanamo ve Irak Ebu Garib örneklerinde ortaya çıktığı gibi, işkenceyi yasallaştırma, meşrulaştırma girişimleri de bu politikadan bağımsız değil, bir başka boyutunu oluşturmaktadır. Emperyalizm, kendisine direnenleri bastırmak, direniş düşüncelerini yok etmek için her yolu kullanma hakkı olduğunu dayatmak ve kabul ettirmek istiyor.

Dünden bugüne tecritte somutlanan bu politikaya karşı çeşitli direnişler de yaşanmıştır. Ama hiçbir direniş ülkemizde yaşanan ve hâlâ süren direniş kadar uzun süreli olmamış, böylesine bir siyasi kararlılığı ortaya çıkarmamıştır. Bu, bir yanıyla bizim ülkemizin devrimciliğinin şekillenmesiyle ve emperyalizmin bölge hakimiyeti açısından stratejik önemi olan bir ülke de devrim için yola çıkmış olmamızla da ilgilidir.

Türkiye’de, silahlı mücadelenin, illegalitenin,

devrim iddiasını taşıyanların tasfiye edilmesi emperyalizm için hayati önemdedir. Ortadoğu başta olmak üzere, Kafkaslar’da, Balkanlar’da büyük roller biçilen işbirlikçi oligarşik düzenin istikrarı, emperyalizmin Türkiye’ye yönelik siyasi, askeri ve ekonomik politikalarını belirleyen ana unsurların başındadır. Emperyalizm ve oligarşi bu nedenle teşhir olmayı, demokrasicilik oyununun yara almasını göze alma pahasına tecritten geri adım atmamaktadır. Yani, tecrit saldırısı, stratejik bir saldırıdır. Buna karşı direniş de daha büyük bir kararlılık taşımak zorundadır. Emperyalizme, devrim iddiasının yok edildiği bir Türkiye armağan etmeme kararlılığının ifadesi olmalıdır. İşte direnişimiz bu kararlılığı tartışmasız olarak ortaya koymuştur; Türkiye, emperyalizmin ve oligarşinin dikensiz gül bahçesi olmayacak, sermaye için “riskli ülkeler” arasından hiçbir zaman çıkmayacak ve devrim korkusu her zaman beyinlerini kemiren bir “ur” olmaya devam edecektir.

Böyle bir kararlılık, böyle bir disiplin dünya yüzünde görülmedi, ilk defadır. Bütün olumsuz koşullara, her türlü saldırıya ve büyük kuşatmaya rağmen, yeni ölüm orucu ekipleri direniş saflarına koşuyor. Bu direnişte umutsuzluğa, yılgınlığa, zamanın yarattığı yorgunluğa asla yer yok.

Büyük bir sabrın manifestosu olan direniş, emperyalizmin bütün dünyada gündeme getirdiği bir politikaya karşı, en kararlı, en uzun direniştir. Dünyanın bütün tecrit altında tutulan tutsakları, tecrit politikasıyla teslim alınmak istenen halkları adına direniyoruz. Ortaya koyduğu siyasi kararlılığı, kazanma azmi, feda ruhu ve sabrıyla tarih boyunca örnek gösterilecek bir direnişi yarattık. Daha önce de belirttiğimiz gibi;

“2000’den 2004’e Büyük Direniş, emperyalizme ve oligarşiye karşı nasıl direnilmesi gerektiğinin en görkemli örneğine dönüştü. Büyük Direnişimiz, sadece Türkiye devrimci hareketinin değil, tüm dünyanın ezilen halklarının örnek alacağı bir direniştir. Direniş ve savaş tarihimizin gücüyle, ideallerimiz için bedel ödemekten bir an bile tereddüt etmeyen kararlılığımızla yarattığımız direniş, bugünün dünyasında emperyalizmin imparatorluk politikaları karşısında, halkların direniş cephesinin en güçlü damarlarından biridir.”

Direnişin dünya çapındaki önemini belirleyen, emperyalist politikanın karşısına pratik olarak kurulan bir barikat olması değildir sadece. Bununla birlikte, siyasi, ideolojik olarak emperyalizmin dayattığı

Tecritin, emperyalizmin politikası olduğu es geçildiğinde, oligarşi açısından neden hayati önemde olduğu görüldüğünde, “neden hala direndiğimizin”in cevabı da bulunamayacak ve apolitik “inatlaşma” gibi kavramlarla açıklanmaya çalışılacaktır.

ideolojinin görkemli bir reddedilişi ve alternatifinin tüm dünyaya ilan edilmesi söz konusudur.

İdeolojik Saldırı ve Kuşatmaya Karşı Marksizm-Leninizmin Gücünü Temsil Ediyoruz

Emperyalizm 1990'lerden başlayarak asıl saldırısını ideolojik planda yürüttü. Bu saldırıyı güncel duruma uydurarak çeşitli biçimlerde halen yürütüyor. Emperyalist standartların dışındaki hiçbir düşünceye yaşam hakkı tanımıyor, "terör listeleri" ile, "teröre karşı savaş" propagandası ile teslim almak istiyor. Halkların meşru mücadele biçimlerini, silahlı mücadeleyi ve devrimi savunan bütün güçlere, "ya düzen içine gelecek ve benim çerçevesini çizdiğim bir solculuğu-muhallifliği oynayacaksınız, ya da yok olacaksınız" diye dayatıyor.

Bu dayatma küreselleşme sürecinin bir parçasıdır. Küreselleşme, kendi "solculuğunu" da yaratmıştır. Bu "solculuk" sadece küreselleşmeye boyun eğmekle kalmayan, emperyalist küreselleşmeyi savunan bir solculuktur. Ama elbette, bunu yaparken, halkları aldatmanın yolu olarak, "eleştirel" olunmasında da emperyalizm için bir sakınca yoktur. "Küreselleşmenin olumlu-olumsuz yanları" üzerine yapılan tartışmaların hepsi bu muhtevadadır. Özü itibarıyla kapitalizmin rötüşlanmasından başka savunulan birşey yoktur bu solculukta. Direnişe, halkların şiddetine, halkların meşru gördüğü hiçbir yöneme, iktidar iddiasına asla yer yoktur. Emperyalizmin standartları kabul edilecek (ister Kopenhag kriterleri olsun, isterse BM standartları...), solculuk adına sadece bu standartlarda reformlar istenebilecek, muhaliflik de bu sınırları aşamayacaktır. Yaşamlarıyla, beyinleriyle düzenin içinde, düzenle barışık bir soldur dayatılan. Bu dayatma 2000'lere gelindiğinde had safhaya ulaşmış, ciddi mesafeler katederek solu etkisi altına almıştır.

Her türlü radikalizmi önce beyinde öldürmeyi hedefleyen bu ideolojik saldırı; sosyalizm yerine küreselleşmenin reforme edilmesinin savunulmasını, örgütlülük yerine bireyin ve örgütsüzlüğün geçirilmesini, devrimciliğin yerine düzeniçileşmeyi, iktidar iddiasının yerine sivil toplumculuğu koymayı, devrim yerine reformculuğu dayatmaktadır.

F tipleri ile bize dayatılan da, esas olarak bu yönedeki siyasi tasfiyeydi. Bir başka ifadeyle, ya küreselleşmenin solcusu olursunuz, ya da yok olursunuz denildi. 19-22 Aralık katliamında bedenlerimizi kurşun-

ların önüne atarak, alevlerin ortasına atılarak yarattığımız direniş ve 4. yılına giren ölüm orucu, işte bu tasfiyeye ve emperyalizmin ideolojik dayatmasına güçlü bir karşı çıkış, bir haykırıştır. 1990'ların dünyasında nasıl orak çekiçli bayrağımızı dalgalandırarak dünya çapındaki tasfiyelere karşı bayrak açtıysak, bugünkü tasfiye rüzgarlarına karşı da bedenlerimizle barikat kurduk, barikatı büyütme ve aşılmaz kılmaya devam ediyoruz.

Bu direnişle, tüm dünyanın ezilen halklarının devrim, sosyalizm iddiasından vazgeçmeyeceğini haykırıyoruz.

Bu direnişle, emperyalizmin dayattağı yaşam ve düşünce biçimini kabul etmeyeceğimizi, halkların emperyalizme ve oligarşilere karşı her türlü araç ve yöntemle direnme hakkı olduğunu savunuyoruz.

Bu direnişle, Avrupa Birlikçilikle süslenen demokrasicilik oyunlarının aleti olmayacağımızı, gerçek demokrasinin halkların iktidarında olduğunu yeniden ilan ediyoruz.

Bu direnişle, emperyalizmin onyıllardır propagandasını yaptığı "sosyalizm öldü... hiçbir düşünce uğrunda ölümü göze almaya değmez... yaşam kutsaldır" pespaye düşüncelerini yerlebir ediyoruz. Kapitalizmin yoz, bencil, asalak kültürüne ve ahlaki çöküntüsüne karşı yeni bir ahlakı, yeni bir insan tipini, sosyalist insanı bugünden yaratıyoruz.

Bu direnişle, halklara, direnilebileceğini, direnmekten başka hiçbir yolun olmadığını gösteriyor, büyük bir direnme umudu ve özgüveni aşıyoruz.

Direnişimizin kararlılığı, tüm dünya solunu, devrimcileri kaçınılmaz olarak etkiliyor ve unutturulmak istenen, sola dair gelenekleri, değerleri hatırlatıyor, cesaret veriyor. Direnme, teslim olmama, devrim iddiasından vazgeçmeme ve bu uğurda büyük bedelleri göze alma siyasi kararlılığını gösterme, emperyalizmin dayattığı kalıpların içine girmeme, gibi solla бүтүнleşmiş gelenekler yeniden ete kemiğe bürünmüş haliyle direniş nezdinde gündeme geliyor.

ÖDP reformizmi hayatın her alanında, her konuda pratiğiyle bu ayrışmayı daha da netleştirmek, her fırsatı oligarşiyeye "bakın ben farklıyım" demek için kullanmaya çalışmaktadır.

Direnmemeye Kararı ve Emperyalizmin Dayattığı ‘Solculuk’

Büyük Direniş, siyasi bir kararlılığın sonucudur. Emperyalizmin ve oligarşinin siyasi tasfiye planının karşısına ancak siyasi bir direnme kararlılığıyla çıkılabilir. Direnmeyenlerin tavrı da ancak bu açıdan bakıldığında yerine oturur.

Neydi direnme kararı aldığımız, yineleyelim: saldırı devrim hedefinden vazgeçirmeyi, solu düzeniçi-ne çekmeyi amaçlıyordu. Biz buna karşı direnmeyi seçtik. Emperyalizmin ve oligarşinin bu politik hedefi gözardı edildiğinde Büyük Direniş üzerine söylenenler, ideolojik politik zemininden koparılmış salt bir direnişçiliğe dönüşür ki, bu yanlıştır. Aynı durum direnmeyenler için de geçerlidir. Saldırı temelde radikal, devrimci solu hedefliyor olsa da, tüm solu, muhalifleri de bulunduğu yerden daha geri bir noktaya götürmeyi amaçlıyordu. Reformizmin, direnişin şu veya bu aşamasında ve yerinde yer almayışı, tasfiye planının karşısına çıkmayışı da bu hedeften bağımsız açıklanamaz. Yani, sorun direnen tutsaklara destek sorunu değildir. Reformizm, emperyalizmin ve oligarşinin dayattığı “solculuk” türünü kabul ettiği için direnme kararı almamıştır. Nitekim, 19 Aralık katliam saldırısı ve sonrası gelişen süreçte, politikada, pratikte, sıradan bir basın açıklamasında seçilen kavramlarda dahi, sivil toplumculuğun daha koyu batağına gömülen bir reformizm vardır karşımızda. Başlarda hayırhah bir tavırla kendini gösteren Avrupacılığın giderek daha billurlaşması bu kararın sonucudur.

F Tiplerinin Avrupa’nın politikası olduğunun herkesin nezdinde netleşmesinin ardından, AB’ci reformizm, o ana kadar F Tiplerine karşı olan muhalefeti de en geri düzeye çekmiştir. Bu, siyasi bir karardır her şeyden önce. AB nezdinde, emperyalizmin çizdiği sınırlar içinde politika yapmayı, dolayısıyla onun

ideolojik belirleyiciliğini kabullenmeyi içeren bir karardır. Denilmektedir ki, “ben geleceğimi Kopenhag Kriterlerine, küreselleşmenin nimetlerine bağladım.” Ki, bu karar sadece F Tipleri veya ölüm orucu konusunda değil, hayatın her alanında bu kesimlerin politik tutumlarını belirleyen bir kıstas durumundadır. En şematize edilmiş haliyle söylersek “AB’ye uygun olan” reformizm için de itiraz edilmemesi gerektirir. Kürt milliyetçiliğinin de dahil olduğu bu çizgi, emperyalizm karşısında daha baştan teslim oluşun, ideolojik olarak silahsızlanmanın ifadesidir.

F Tipleri gibi, temelde ideolojik olan bir saldırı karşısında elbette böyle bir kafa yapısı direnemezdi. Ya devrimden, sosyalizmden yana tavır alınacak, emperyalizmin politikasına karşı çıkılacak ya da (devrimciler tasfiye edildiğinde kendisinin gelişeceği ya-nılgısının da yönlendirmesinde) emperyalizmin sınırlarını çizdiği bir “solculuk” kabullenilecekti. Reformizm ikincisini tercih etti. Hal böyle olunca, geriye F Tiplerine soyut “insan hakları” temelindeki bir itirazın dışında hiçbir şey kalmadı. Bunu bile ne kadar tutarlı bir şekilde yaptıkları pratikleriyle ortadadır.

Demokratlıktan Sınıfta Kalan Ve Vicdanı Kirlenen Sol

Türkiye solunun büyük bir kesimi, bu dört yıllık süreçte, deyim yerindeyse devrimcilikten ve demokratlıktan sınıfta kaldı ve tecrite angaje oldu.

Hâlâ, bırakın DEVRİMCİ olmayı, DEMOKRAT bile olamayan bir pratik sergilemeye devam ediliyor.

Bir; Saldırının kapsamının devrimci hareketle sınırlı olmadığına görülmesine rağmen, özeleştiriyi yapılmadı. Tecrit, direniş ve F tiplerini Cephe’nin sorunu olarak görme tavrı sürdürülüyor. Tahlillerde tersi denilse de pratiklerinin ortaya koyduğu budur.

İki; Demokratik mücadele kapsamında bile, zulme karşı bir direnişin yanında olma sorumluluğu gösterilmedi.

114 şehit verildi; “Biz ne yapıyoruz” veya “niye yapmıyoruz” demiyor sol. Tam tersine, “yaptık” diye, gerçeği çarpıtıyor.

Örneğin, ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, 13 Haziran 2004 tarihli Cumhuriyet gazetesindeki demecinde, ÖDP’yi tanımlarken, devrimci soldan ayrıştığı iki noktayı şöyle sayıyor:

“(ÖDP) Geleneksel sol anlayışlarla Kürt sorunu, ölüm oruçları sürecinde ayrı düştü. Bir yandan de-

Türkiye solunun büyük bir kesimi, bu dört yıllık süreçte, deyim yerindeyse devrimcilikten ve demokratlıktan sınıfta kaldı ve tecrite angaje oldu. Hala, bırakın devrimci olmayı, demokrat bile olamayan bir pratik sergilemeye devam ediliyor.

mokratik taleplere sahip çıkarken, insan hakları ve özgürlükler konusunda aktif tavrını sürdürürken ortodoks zihniyetle çatıştı.”

“Ayrı düştük” dediği devrimciliği bir yana bıraktık. Demokrat olmak, saldırı anında, zulmün karşısında, direnenlerin yanında olmaktır. Bunun için sosyalist olmaya da gerek yoktur, tutarlı bir demokrat dahi, bu tavrı gösterebilir. Peki ÖDP “demokratik taleplere sahip çıkma” adına, “insan hakları ve özgürlükler” adına hangi “aktif tavrı” gösterdi?

Oligarşinin ilk ciddi saldırısının yaşandığı, 19 Aralık katliamının hemen öncesinde, (Ankara Kızılay saldırısı) parti teşkilatlarına “acil acil acil” üst yazısı ile genelge yayınlarak, kesinlikle sokağa çıkmayın, ölüm orucunu destekleyen eylemlere katılmayın, talimatı verdi. Bu mu demokratik taleplere ve özgürlüklere sahip çıkmak?

Sonraki süreçte de pratikleri bu çizgide devam etti. Ne katliamın hesabının sorulmasında, ne de tecritin teşhir edilip sansürün parçalanmasında elle tutulur hiçbir faaliyetleri yoktur. F Tiplerinden çıkan tabutlar çoğaldıkça, bırakın pratik bir tavır almayı, usulen yapılan “yazılı açıklamalar” bile yapılmaz oldu. Varsa, yayınlarında ortaya koysunlar da, kimsenin haberi olmadan yaptıkları şu pratikleri herkes öğrensın.

Yoktur böyle bir şey.

“Ayrı düştük” derken, esas olarak biz emperyalist dayatmayı kabullendik ve emperyalizmin ve oligarşinin “yasak alanları”ndan uzaklaştık denilmektedir. Baştan beri anlattığımız da bu noktadaki direnme veya direnmeme kararıydı. ÖDP, emperyalizmin politikasına direnmeme, ona tabi olma kararını “geleneksel soldan ayrışma” olarak izah etmeye çalışmaktadır. Siyasi tecrit de böyle düşündürülerek yaşama geçiriliyor. ÖDP reformizmi hayatın her alanında, her konuda pratiğiyle bu ayrışmayı daha da netleştirmek, her fırsatı oligarşiye “bakın ben farklıyım” demek için kullanmaya çalışmaktadır.

Irak’ta işgale karşı kurulan örgütlenmeden kopuşu, tam da emperyalizmin küreselleşme sürecine denk düşecek şekilde örgüt yerine bireyi kutsayışı, radikal olan her şeyden uzak durması, içinde Avrupa’nın da yer aldığı emperyalist saldırı örgütü NATO’yu hedefe koymak yerine “Gelme Bush” sloganına sarılması, ve hatta ortak bir bildiride “emperyalizm” sözcüğünün geçişine dahi itiraz eder duruma gelmesi, “şiddet karşıtlığı” adına PKK’nin ateşkesi bozma kararının ardından Avrupa Birliği’nin politikalarına paralel bir noktada duruşu, geline nokta çok net özetlemekte-

dir. Bu arada ÖDP’nin “ayrıştığı” ikinci nokta olan Kürt sorunundaki demokratiğinin ölçütünün, sınırlarını Avrupa’nın belirlediği “kültürel hakları” savunmaktan, bunu Kürt halkına dayatmaktan ve daha fazlasını isteyenlere, “AB sürecini tehlikeye atıyorsunuz” diye kin kusmaktan öteye gitmediği de son süreçte daha da netleşmiştir.

“Biz ne yapıyoruz” veya “niye yapmıyoruz” diye sormayan elbette sadece ÖDP reformizmi değildir. O, daha ilk günden çok özlü şekilde “aynı mahalleden değiliz” diyerek, tecrit politikasına angaje olacağını ilan etmişti. İlk günden tavrını ortaya koyan bir başka reformist grup da TKP oldu. Yoldaşlarımızın cetseleri soğumadan tasfiye edildiğimizi ilan edecek kadar durumdan hoşnut olan TKP’nin bu tavrı, siyasi olduğu kadar ahlaki olarak da kitleler nezdinde sorgulanmaya devam edecektir.

Kimileri ise, “başka gündemimiz var” diyerek bu sorumluluktan kaçtılar, bir başkası kendi görevlerinin üzerinden atlamayı “cepte keklik mi sandınız” diye izah etti. Direnişin belli bir aşamasında yer alan oportünist sol ise, direnişi bıraktıktan sonra pratik olarak gündeminden çıkardı. Görev savma kabilinden üç beş protesto eylemi bu gerçeği değiştirmemektedir.

Onların bir türlü kimsenin görmediği başka gündemleri vardı, faşizm birilerine saldırırken onlar “**bu saldırı devrim cephesinedir, öyleyse hep birlikte direnmeliyiz**” diyecek kadar “keklik” değillerdi, onlar kendilerini devrimcilerle aynı mahalleden görmüyorlardı ama emperyalizm ve oligarşi “hayır siz de daha da gerileyeceksiniz” dedi. Saldırının tüm sola, her alanda ve türlü biçimlerde yürütülen büyük bir tasfiye planı olduğunu süreçle birlikte herkes görüp kabullenmek durumunda kaldı. Oligarşiyle birlikte bizi tecrit etmek isteyenler, oligarşinin tecritiyle karşılaştılar, en sıradan eylemlerinin dahi “marjinal” olarak adlandırılmasından, demokratik eylemlerine “terörizm” damgası vurulmasından kurtulamadılar. Ancak, hala F Tipleri ve büyük direniş söz konusu oldu-

Direnışin mirası, Türkiye ve dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinde hiç sönmeyen bir ışık olacaktır. Mirası büyütmeye, tarih yazmaya devam ediyoruz.

ğunda yine görmezden gelmeye devam ediyor, özeleştiriden kaçıyorlar.

Elbette “özeleştir”nin anlamı, emperyalist tasfiyeye karşı direniş cephesinde yer almaktır. Ölüm orucunu bir eylem biçimi olarak destekleyip desteklemediklerinden bağımsız olarak, şu veya bu biçimde direniş cephesinde yer alarak verilebilirdi bu özeleştir. Büyük tasfiye planına karşı, direnişi her cephede büyüterek gösterilebilirdi.

PKK’nin durumu ise ayrı bir kategoride ele alınmak durumundadır. Bu konuda, 19 Aralık ve sonraki tavırlarını değerlendiren yazılarımız hatırlanacaktır, bunları yinelemeyeceğiz. Ancak, PKK’li tutsakların da gruplar halinde F tiplerine atılmasıyla birlikte “fark koyma” politikasının, “sağduyulu davranış”ın kimin ne işine yaradığı çok daha aleni hale geldi. Oligarşi 19 Aralık’ta açıkça PKK’li tutsaklara “siz sıranızı bekleyin, karışmayın” dedi, beklediler. F Tiplerinde belli bir yol aldığını düşündüğünde de yeniden dönüp, “tamam sıra sizde” diyerek tutup F Tiplerine atmaya başladı. Yine direnilmedi, yine o meşhur “sağduyu” ile açıklandı bu tavır. PKK’li tutsaklar, hapishanelerde oligarşinin politikalarına karşı tutsaklar cephesinin “yumuşak karnı” olmaya devam ettiler.

Oligarşinin muhalif bütün güçleri, özelde silahlı güçleri tasfiye operasyonunun dışında kalabilecekleri yanılığının kaynağı da yukarıda ifade ettiğimiz gibi, emperyalizmin dayatmasını kabul edip etmemekle doğrudan ilgilidir. “Büyük politika” adına, emperyalizmin ve oligarşinin hapishanelerdeki politikasına “ses çıkarmazsam tasfiye planının dışında kalırım”

Büyük Direniş, Türkiye Devrimi için büyük bir mirastır. Türkiye Devrimi bu mirasın üzerinde yükselecektir. Direnişin yarattığı ideolojik ve moral güç, yarın çok daha zorlu çarpışmalarda yol gösterici olacak, kuşatmalar karşısında, teslimiyetin dayatıldığı anlarda, “Büyük Direnişteki gibi” direnilecektir.

hesabı yapıldı. Tecritin sadece hapishanelerle sınırlı olmayan çok daha geniş kapsamlı bir saldırı planı olduğu görülmek istenmedi, görülmüş olsa dahi, direniş kararı alınmadı. Bugün, PKK içeride aynı tecrite tabi tutulduğu gibi, dışarıda da yoğun bir kuşatma altına alınmak isteniyor. DEP’lilerin tahliyesi ardından başlatılan süreç tam da buna denk düşmektedir.

Solun, tecrit ve direniş konusunda tutarlı bir demokrat tavır dahi almadığı bugün artık sır değildir. Ancak bunun da ötesinde, solda ciddi bir vicdani kirlenmenin de yaşandığı gün yüzüne çıkmıştır. Bütün geleceklerini, düzenle karşı karşıya kalacakları alanların dışında durmaya bağlayan bu solun, ölümler karşısındaki tavırsızlıklarını, ne siyasi kararları, ne demokrat olmayışları da açıklamaya yetmiyor. Vicdani kirlenmeyen, ahlâki değerlerini yitirmeyen hiç kimsenin duyarsız kalamayacağı bir tablo vardır ortada. Bu nedenle, solun devrimcilikten, demokratlıktan “sınıfta kalışı”nın da ötesinde, solun yok olan (ya da kirlenen) vicdanı da sorgulanmalıdır.

Halk riyakarlıkları çok iyi görür, tesbit eder ve onlardan uzak durur. Her olayda “duyarlılık çağrısı” yapanların, 114 insanın ölümü karşısındaki “duyarsızlığını” da çok iyi tesbit etmektedir. Aynı kesimlerin, en çok “yaşamın kutsallığından”, “insan hakları”ndan, “barış”tan söz edenler olmasının, “şiddete en çok karşı çıkanlar” olmasının altında yatan ikiyüzlülüğü de görmektedir. 114 devrimcinin ölümünü izleyen bir sol, halkın acısıyla yüreğinin yanacağına kimi inandırabilir?

Direnişin Mirası Türkiye Devriminin Yolunu Aydınlatacaktır

4. yılındaki direnişin gösterdiği en net olgu, emperyalizmin ve oligarşinin stratejik saldırısının amaçlarına ulaşamadığıdır.

Emperyalizm ve oligarşi 19 Aralık 2000’de başlayan bu saldırıyla, devrimci örgütleri tasfiye etmeyi, halkı sindirmeyi, demokratik mücadeleyi geriletmeyi amaçlamıştı. Oligarşinin “hapishaneler sorunu” diye formüle ettiği de, basit bir “koğuş” sorunu değil, tüm dünyada 1990’larda esen tersine rüzgarlara karşın Marksizm-Leninizmde ısrar edenlerin fiziki, ideolojik ve örgütsel olarak yok edilmesi idi.

Oportünist ve reformist solu ideolojik ve politik olarak belli oranlarda gerilettiği. Kitleler nezdinde belli bir geri çekilmeyi yarattığı da söylenebilir. Ama tüm bunlar saldırının temel hedefi açısından talidir.

Aslolan, devrimin, silahlı mücadele cephesinin geri-letilmesi idi. Diğer alanlardaki geçici başarılarını tersine çevirme dinamiğine sadece silahlı devrim cephesinin sahip olduğunu çok iyi biliyordu oligarşi. Bu nedenle, saldırının başarı ya da başarısızlığını belirleyecek olan nokta da burasıydı.

İşte saldırının nihai sonucunu belirleyecek bu noktada hiçbir başarısından söz edilemez. Onlarca yoldaşımız katledilmiştir, ama ne silahlı mücadeleden, ne direnişten, ne de ideolojik hattımızdan taviz verdik. Emperyalizmin ve oligarşinin amaçladığı gibi, meydan “emperyalizmin küreselleşmeci solu”na bırakılmamıştır. İçinden devrim düşüncesinin yok edilmek istendiği bu “solculuğu” reddettik ve Türkiye devrimci hareketine tasfiyeci düşüncelerinin hakim olmasını engelledik.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için dağlarda, şehirlerde sürdürdüğümüz savaş, kararlılığından hiçbir şey kaybetmeyen, aksine büyüyen direniş, bunun en açık kanıtıdır.

Odağında F tipleri olan tasfiye politikasının başarısının ilk koşulu, direnişin kırılmasıydı. Direniş kırıldıktan sonra, içeriden başlayacak ve tüm halka dalga dalga yayılacak demoralizasyon beraberinde yürütülecek ideolojik, örgütsel bir tasfiye planı uygulamaya konulacaktı. Hapishaneler, direnişin değil, yılgınlığın, “girenin düşüncelerinden pişman hale getirildiği” yerler haline getirilecekti. Bilinir ki, dünyanın bütün devrimleri için en büyük tehlikelerden biridir bu. Hapishanelerin “tövbe” yeri haline getirildiği bir ülkede devrimin önüne de büyük bir barikat kurulmuş demektir. Emperyalizm ve oligarşi, sınırlı bir alanda, sınırlı bir tutsak kitlesi ile sürdürdüğümüz, dışarıda çeşitli eylem biçimleriyle güçlendirdiğimiz direnişimizi kıramamıştır. Saldırının sonraki aşamalarını uygulamaya koymasının önüne cesetlerimizle barikat kurduk. Hapishaneler yine direnişle, militanlıkla anılmaktadır.

Bu sonuç karşısında; 19 Aralık katliamının hemen ardından “Artık herkes bu devletle başedemeyeceğini anlamış olmalıdır” diyen devlet cephesi de, cenazelerimiz yerde dururken, “tasfiye edildiğimizi, devrimci demokrasinin bittiğini, artık toparlanamayacağımızı” söyleyen, TKP’sinden ÖDP’sine kadar reformist cephe de şaşkındır. Açık ya da gizli sevinç çılgınlıkları atanların sevinçlerini kursaklarında bıraktık. En çok “sınıf”tan söz edip, sınıfın ideolojisinin nasıl büyük bir güç ve direnme kararlılığı demek olduğunu unutanlara, bu gerçeği yeniden hatırlattık.

Bu güç, 34 yıllık tarihimizin ve ideolojimizin gücüdür. Marksist-Leninist ideolojimizin gücüyle direniyoruz. Halkların binlerce yıllık direnişler tarihinden aldığımız güçle direniyoruz. O tarihe dünyanın Türkiye’inden görkemli bir sayfa eklemenin onurunu taşıyoruz.

2000-2004 Büyük Direnişi, kendinden önce yaratılan bütün değerleri bünyesinde toplayan, geliştirip kökleştiren, “tövbe” dayatmasının karşısında Marksizm-Leninizm silahına daha fazla sarılan ve ölüme meydan okuyan bir ruhla dikilen bir direniştir.

Bu, Türkiye devrimi için büyük bir mirastır. Türkiye devrimi bu mirasın üzerinde yükselecektir. Direnişin yarattığı ideolojik ve moral güç, yarın çok daha zorlu çarpışmalarda yol gösterici olacaktır. Kuşatmalar karşısında, teslimiyetin dayatıldığı anlarda, “Büyük Direnişteki gibi” direnilecektir.

Bu mirasta, sınırsız bir feda, kararlılık, eşi görülmedik bir sabır vardır. Marksizm-Leninizme inancın dergi sütunlarından, konferans söylemlerinden çıkarılıp ete kemiğe büründürülmesi vardır, ki bu, Parti Cephe’nin 34 yıllık tarihine damga vuran olgudur.

Direnişin mirası, Türkiye ve dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde hiç sönmeyen bir ışık olacaktır. Mirası büyümeye, tarih yazmaya devam ediyoruz. Halkların onurlu tarihinde yazılacak olan da, ne sansür, ne içeride-dışarıda devrimci hareketi tecrit etme çabası, ne de sol adına savunulan, emperyalistlerin ürettiği pespaye düşünceler değil, direnenler olacaktır.

Çok bilinen dizelerle söylersek;

“Bugünlerden geriye bir yarına gidenler kalır, bir de yarınlar adına direnenler!”

Bu direnişle, tüm dünyanın ezilen halklarının devrim, sosyalizm iddiasından vazgeçmeyeceğini haykırıyoruz.

Bu direnişle, emperyalizmin dayattağı yaşam ve düşünce biçimini kabul etmeyeceğimizi, halkların emperyalizme ve oligarşilere karşı her türlü araç ve yöntemle direnme hakkı olduğunu savunuyoruz.

“... kolay olan biz Ölüm Orucu Savaşçıları’nın omuzlarında. Esas zor olan ve bir o kadar da ağır olan siz yoldaşlarımızın omuzlarındaki yüküdür.

Merhaba Yoldaşlar

Tarih direnme savaşımızın xxxxxxxxxxxx xxxxxxxxxxxx Deyim yerindeyse; denilebilir ki, bu kavgada ailemize, şehitlerimize, gazilerimize ve siz yoldaşlarımıza ödeyeceğimiz borcun son taksidi ve alımızın akıyla ödeyeceğimizden, layık olacağımızdan kuşkunuz olmasın.

Yoldaşlar

xxxxxxxx Acı-tatlı çok şeyler yaşadık. Duyguların en yoğununu, sevgilerin en durusunu, bağlılığın ve feda bilincinin en yücesini, coşkulusunu paylaştık

aramızdan ayrılan kahramanlarımızla. Kanımızla-canımızla yazdığımız tarihin görkemi, etkisi Anadolu toprakları dışına taşıp, dünya halklarının elinde bir silaha dönüştü. Zaten bunun için diyoruz ki; direnme savaşımız yakın tarihin emsali olmayan en görkemli ve en öğretici olanıdır. Bu yazılan onurlu tarihin asli unsurları biziz yoldaşlar.

Tarih kitaplarında, romanlarda okuyoruz yaratılan kahramanlıkları. İnsanın kendi dışında gelişen direnişlere, yaşanan kahramanlıklara “öykünmesi” biraz da doğasında vardır. Bugün yarattığımız xxxxxxxxxxxx büyümek, zafere taşımak için bir vücut olmuş tüm ailemizin direnme azmi ve feda bilinci bugünden tarihe malolmuş, Ateş Geçitleri’nin 300’lerini, Hasan Sabbah’ın Alamut Kalesi direnişini aşmış, Hitler faşizmine karşı Stalingrad önlerinde yazılan destanla harmanlayıp geleceğe ışık tutan, yol gösteren bir silaha dönüşmüştür. Bu yanı sıra, bu tarihin asli unsurları olan bizlerin yaratılan görkemli destanı bilince çıkarma, omuzlarımıza binen yükün, yüklenmiş olduğumuz misyonun asla aksatılmaması gereken bir zorunluluğudur.

xxxxxxxx Evet, kolay olan biz Ölüm Orucu Savaşçıları’nın omuzlarında. Esas zor olan ve bir o kadar da ağır olan siz yoldaşlarımızın omuzlarındaki yüküdür. Ancak, bundan önceki kahramanlarımızda da olduğu gibi gözümüz arkada kalmayacak, bu ağır yükü ileriye, geleceğe layıkıyla taşıyacağımıza olan sonsuz inancımızla zafer koşumuza başladık. Başta xxxxxxxx bayrağı onurla taşıyacak, zaferde coşkunuz olacağız.

Hepinizi zafere olan sarsılmaz inancımız, partimizin layık gördüğü onurun coşkusu ve **GÜLTEKİN KOÇ** yoldaşımızın sıcaklığıyla kucaklıyor, 4. zafer yılınızı kutluyor, öpüyoruz.

20 Ekim 2003

Hüseyin ÇUKURLUÖZ
Bekir BATURU

(*) Metindeki çarpı işaretli bölümler F Tipi zulmünün karaladığı bölümlerdir.

Partime

Bugüne kadar tarihimize bir çok zorlu süreçten alnımızın akı ile çıktık. Ben cunta yıllarının umutsuzluk, karamsarlık ortamında, teslimiyetin meşrulaştırıldığı, düzende yer edinildiği yıllarda doğdum ve çocuk yaşlardan beri devrimcilerin bir gün geri geleceği, savaşacağı

hayalleri, idealleri ile yaşıyorduk. ... Bir çok olumsuzluklarına rağmen halklarımız devrimcilere güveniyordu. ... Cüret, direniş, feda, Sabolarla, 12 Temmuzla, hapishane direnişleriyle halka taşıyor. İzliyor halkımız. Ben de bunları izleyerek, kimi durumlarda, koşullarda savunarak başladım devrimcileşmeye.

Yalnız tanımakla kalmadı bu bağlılık, hiç kimse için öyle kalamaz da zaten. Örgütümüze gönül bağı olanlar, sadece bu bağla ayakta kalanlar var. Hem de binlerce... Ben de bu binlerin içinden geldim ve partimi tanıdıkça gözlerim açıldı. Her yeni günle biraz daha açılıyor. Bakmaya, görmeye ve gördüklerimi yorumlamaya, anlamaya başlıyordum. Bu öğrenme sürecinde emeklerinizi, çabanızı her zaman kendime klavuz edindim. Aynı durumlarla karşılaştığımda sizden öğrendiklerimle cevap verdim. Sorumluluk yaptığım dönemlerde de bir çok eksik yanımla boğuşuyordum. Hem de insanlarımızı eğitmek, geliştirmek gibi çabalarım oldu. Ne kadar başarı sağladığımız elbette tartışılır. Ancak kendi adıma çok şey öğrendim. Birebir sohbetlerimiz en hızlı gelişim sağladığımız zamanlardı. Kendimi irade olarak gördüğüm, görmem gerektiği dönemler de çok öğretici oldu. Sorumluluklar almak, bunlar üzerinde karar hakkın olması, güvensizliklerimizi de aşmamızı sağladı. Kendime güvensizliklerimi de o zamanlarda aşmaya başladım. Ben ve parti yoktu. Bende parti vardı, var olmalıydı. Bu süreçten de duygusallıklarım nedeniyle zayıf çıktım.

Kendime güveni, partime güveni ancak bunlardan sonra pekiştirebildim. Sizlere de zorluklar yaşattım. Ancak şimdi açlığın 140'lı günlerinde iki fedamız ve büyüyen direnişimizle kendime ve sizlere güveniyorum. Bu ülkede bir devrim olacaksa ancak

biz yaparız. Diğerleri cunta yıllarının kaçkınları gibi düzende bir yer edinme çabasındalar. Bizler düzende tüm bağlarımızı koparıp özgür bir dünya savaşımızda şehit düşeceğiz. Bizden sonra gelenler de yerimizi dolduracak. Partimizin aldığı kararları, kararlılığımızı daha iyi anlıyorum. Bizler bu kavganın ölüm orucu savaşçıları olarak devrimimizin önünü açacağız. Dünya ve Türkiye halklarının umudu bizde.

Bu tarihsel kesitin direnenler cephesini ören, programlayan, taktikler belirleyen partimiz, yani sizler bir devrimin nasıl yazılacağını da gösteriyorsunuz. Bu direniş umutsuzlara umut taşıyarak, korkuları yıkarak ve de halkımıza öncülerini tanıtarak ilerliyor. Gözümüz ideallerimize dikili. Ben de inanıyorum gelecek bizim olacak. Biz yaratacağız. Gelecekte bir nokta olarak dahi yer alacak olmak, bu tarihin parçası olmak onuruna sahip olduğum için mutluyum.

Tarihte hep halkları satan, işbirliği yapan, düşmanın ideolojisine teslim olan hainler çıktığı gibi, şimdi ve gelecekte de çıkacak. Gözümüzde, tarihimizde en küçük bir değeri, sözü olmaz bunların. Ve bizler de her zaman gözümüzü kahramanlarımıza dikeceğiz. Onlar gibi vuracak, vuracak ve vuracağız. Düşlerimiz gerçek olacak. Benim isminin de anılacak olması gurur veriyor. Siz beni her zaman “gülen” olarak tanıtır-sınız; çünkü yüzümüzde acı değil, hep yaratacağımız dünyanın güzellikleriyle dolu bir gülüş var.

Acılardan, ağrılardan, sancılardan yarattığımız bir umut var. Umudumuz hep içimizde. Acılar ise geçiyor. Halkımız feda eylemlerimizi şimdi eleştirebilir, yanlış bulanlar olabilir. “Zaten bedel ödüyorsunuz” diyenler çıkabilir. Çıkacaktır da, ama biz dünyanın en güzel meyvesini yemek değil, en güzel meyveyi veren ağacı yetiştirmek istiyoruz. Devrim ağacımızın ise yüzlerce kökü olduğu gibi, yüzlerce dalı olacak. Biz kökleriyiz. Bu kökler örgütümüzün tarihi gibi çok derinlerde. Ve o dallarda yetişen her yeni yaprakta, tohumda varız. Dalların da, köklerin de, bu toprakların da sahipleriyiz. Kendi vatanımızda mutluluk istediğimiz için hücrelerdeyiz. Partimizin yol göstericiliğinde yıkılacak hücreleri, kaleleri. Devrimde yanınızda olacağız.

Partimi çok seviyorum. Bu direniş programında yer aldığım içinse mutluyum. Son nefesime kadar sizlere layık olmak için, şehitlerimize, tarihimize, önderime layık olmak için çabalayacağım. Bütün sevdiklerimi kucaklıyorum.

6 Mart 2004

Selma Kubat

Kürt milliyetçi önderliğin ideolojik savruluşu

PKK^(*) ve önderi Abdullah Öcalan bugün neyi savunuyorlar? Herhangi birinin bu soruya bir çırpıda cevap vermesi kolay değildir. Ama bizzat PKK'lıların da o kadar kolay cevap verme durumu yoktur. Çünkü PKK'da teori, şu anda alabildiğine bir karmaşa içindedir. PKK'nın teorik-politik görüşleri olarak esas alacağımız Öcalan'ın 5 yıldır İmralı'dan yazıp söyledikleri, hiç bir temel doğrusu, stratejik ilkesi olmayan, uluslararası ve ulusal düzeydeki gelişmelere göre eğilip bükülen bir görüşler karmaşasıdır. Üstelik, mevcut politikaların belli bir çarpıtma içinde sunulduğunu da eklemek durumundayız; geliştirilen tüm teori ve politikalar, esas itibarıyla düzen içine girmeyi hedeflerken, sanki başka hedefler savunuluyormuş, sadece Türkiye'yi değil, tüm Ortadoğu'yu değiştirecek bir stratejiyle hareket ediliyormuş izlenimi verilmektedir.

Bu anlamda teorik karmaşanın içinden çıkmanın en kesin yolu, soruları net olarak ortaya koymaktır.

PKK neyi savunuyor?

Kapitalizmi mi, sosyalizmi mi?

Burjuva demokrasisini mi, devrimci halk iktidarını mı?

Emperyalizmin dünya düzeni içinde yer almayı

Üçüncü bir alan da, üçüncü bir yol da yok; tüm ideoloji ve teoriler, sonuçta ya burjuvazinin, ya işçi sınıfının ideolojisine eklenirler...

Kürt milliyetçiliği onyıldır teorik, politik tikanıklıkları aşamamıştır; çünkü çözümü hep yanlış yerde aramıştır.

Kürt halkının kurtuluşu hedefinde samimi ve ısrarlı olanlar için, 34 yıldır tekrar tekrar dile getirdiğimiz devrimci çizgiye yönelmenin dışında çözüm yoktur. Başka tüm yollar, Kürt halkının kurtuluşundan vazgeçmeye götürür.

mi, bağımsızlığı mı?

Bu üç soru temeldir; diğer soru ve cevaplar, sonuçta bunların etrafında şekillenecektir.

PKK'nın bugün içinde bulunduğu durumu koyarken ve Öcalan'ın görüşlerini ele alırken asıl olarak bu üç soruya verilen cevaplar üzerinde duracağız.

Mevcut politikanın iflas ettiği, inkarcılığın dönüp PKK'yı vurduğu nokta: Ateşkese son verme kararı

Öncelikle belirtilmelidir ki, Kongra-Gel'in "ateşkese son verme kararı", stratejik, politik anlamda bir değişikliğe işaret etmiyor. Yeniden savaş kararıyla sözkonusu edilen, stratejik hedefi olan bir savaş değildir. Karar esas olarak politik ve askeri sıkışmanın sonucudur. Kürt milliyetçi hareket, mevcut durumuyla, ne politik anlamda, ne askeri anlamda "önünü göremez" durumdadır. Süreç üzerindeki iradesini ve inisiyatifini büyük ölçüde kaybetmiş; geleceğini ABD'nin bölgedeki hesaplarına, ABD ve Avrupa arasındaki, ABD ve Türkiye oligarşisi arasındaki hesaplara bırakmıştır. Emperyalizm ve oligarşinin çıkarları eğer Kürt milliyetçiliğinin deyimiyle bir "açılım" ortaya çıkarırsa, bu belirsizlikten kurtulabilir Kürt milliyetçiliği. Ama emperyalizmin ve oligarşinin iradesiyle sağlanan bir "açılım"la belirsizlikten kurtulmak, aynı zamanda hareketi lağvetmenin de başlangıcı anlamına gelecektir.

Kürt milliyetçi hareketi süreç üzerinde en azından kendi gündemini dayatabilecek, kendi iradesini ve inisiyatifini gösterebilecek askeri, kitlesel güce sahiptir; peki buna rağmen neden iradesi ve inisiyatif yok? Çünkü ortada net bir politik hedef ve bir strateji kalmamıştır. **Politik hedef yoktur:** Neyi hedefliyor bugün Kürt milliyetçi hareketi? Bağımsız Kürdistan'ı hedeflemiyor. Otonomi, özerklik, federasyon bunların hiçbirini hedeflemiyor. Türkiye halklarıyla birlikte sosyalist bir Türkiye'yi de hedeflemiyor. Kürt sorunu, Öcalan'ın savunmalarıyla birlikte "dil sorunu"na indirgenmiştir. Bu da nasıl olacağı belirsiz bir "demokratikleşme" içinde çözülmeye havale edilmiştir. Sorun dil sorununa indirgenmiştir.

de, çözüm de AB'ye uyumla eşitlenmiştir. Bunu bir çok kez dile getirdik ve devamında “*dil meselesini bir biçimde halledecekler, peki ondan sonra ne olacak?*” diye sorduk. Bunun bir cevabı yoktu Kürt milliyetçi hareketinde. Olmadığı oligarşinin Kürtçe kurs, yayın, Leyla Zanalara tahliyesi gibi manevraları karşısında bunların “yetersiz” olduğunu söylemekten başka bir şey söyleyememeleriyle de somut olarak görülmektedir. **PKK'nın bir stratejisi de yoktur.** PKK, şu anda “savaş” politikasında da, “barış” politikasında da tıkanmış bir hareket konumundadır. “Savaş” politikasının tıkanmış olduğunu Öcalan İmralı'da söylemiş ve “barış” politikasına geçilmişti. Şimdi “barış” politikası da tıkanmış... Peki şimdi ne olacak? Öcalan, silahlı savaşta ısrarı İmralı'da şu sözlerle mahkum ediyordu: “*Özellikle Sovyetler'in çözülüşü, Körfez Savaşı sonrası Türkiye'yi yakından ilgilendiren gelişmeler, Kürt meselesine çözümü hayati kılıyor ve bunun yolu da, gerçekten gecikmiş temel ihtiyaç olan kapsamlı bir demokratikleşmeden geçiyordu. PKK burada direndi. Kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarlayarak direndi. Tek çareyi bunda görüyordu. Halbuki reel-sosyalizmin çözülüşünden, demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi.*” (Savunmadan) Eğer buradaki tesbitler doğruysa, şimdi alınan ateşkese son verme kararı da PKK'nın “kendini tekrarlaması”ndan başka bir şey değildir. Ve Öcalan'ın buradaki görüşlerine de aykırı bir karardır.

Başta belirttiğimiz gibi, ateşkese son verme kararı, bizzat kendi ifadelerine göre tam bir savaş anlamına gelmiyor, savunmayla sınırlı kalacak. Yani ne tam bir barış, ne de tam bir savaş durumu... Bu pratik gerçek, politikasızlığın, stratejisizliğin en gerçek ifadesidir.

Ateşkese son verme kararı alınmak zorunda kalınması, hem altı yıllık politikanın, hem de bu süre boyunca geliştirilen teorilerin iflasıdır. Son tartışmaların tozu dumanı içinde gözden kaçırılan bir nokta var; gerçekte Kongra-Gel benzer bir şekilde ateşkese kaldırdığını daha önce de ilan etmişti. O günkü konjonktürde pratikte de hemen hiç bir yansıması olmayan bu “ateşkese son kararı” fazla tartışılmamıştı. Bizzat Kürt milliyetçi basında yer alan başlık ve spotlarla kısaca hatırlatalım o kararı:

“Tek taraflı ateşkes sona erdi

KADEK, beş yıldır tek taraflı olarak sürdürdükleri ateşkese, operasyonla yanıt verildiğini belirterek, bundan sonra her saldırıya karşılık verileceğini

Hiç bir ülkede ulusal sorun düzen içinde veya emperyalizmin himayesiyle çözülemez. Emperyalizme karış olmayan, sosyal kurtuluşu hedeflemeyen hiç bir milliyetçi hareket de bu sorunu çözemez. ... bu gerçek, ülkemiz pratğinde de bir kez daha açıkça görülmüştür.

açıkladı.KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Mustafa Karasu, Kürt sorununun barışçıl yollarla çözümünü için ilan ettikleri ateşkese karşılık, 5 yıl boyunca kendilerine tasfiye dayatıldığını belirtti. Mustafa Karasu, son dönemlerde aralıksız süren operasyonların ateşkese anlamsız hale getirdiğinin altını çizdi.” (Yeniden Özgür Gündem, 2 Eylül 2003)

Haziran 2004'te ateşkese kaldırma kararı açıklanırken söylenen sözler, kelime kelime aynıdır. Bugünkü ateşkese kaldırma kararının da bir yıl önceki karardan muhteva olarak bir farkı yoktur. Aynı kararı bir yıl sonra yeniden almak, mevcut tıkanıklığın boyutlarını da göstermektedir.

Savaşın ve barışın ne olduğu, ne zaman savaşıldığı, ne zaman barış içinde olduğu adeta belirsizleşmiştir. Silaha başvurmayı “terörizm” olarak ifade ettikten sonra, sınırları belirsiz bir “meşru savunma” için de olsa silaha başvurmanın meşruluğunu zaten kendiniz reddetmişsiniz demektir. Şimdi “barış stratejimiz değişmemiştir, silahı sadece savunma amaçlı kullanacağız” sözleriyle silahlı mücadele bir yere oturtulmaya çalışılıyor ama tutarsızlık giderilemeyecek kadar büyüktür. HPG tarafından yapılan bir açıklamada şöyle deniyordu: “*“Hareketimiz... meşru savunma çerçevesinde kullanılan zoru doğal ve meşru bir hak olarak görürken, bunun dışındaki bütün şiddet kullanımlarını terörizm kapsamında değerlendirmektedir.” (Serxwebun, Ekim 2003, Sayı:262)*

Tamamen keyfi, subjektif ve PKK'nın “kendine göre” tanımlanmış bir terör ve meşruluk anlayışı. Halkların bağımsızlık için yürüttüğü silahlı mücadele de emperyalizme karşı kendini koruma savaşı değil midir? Halkların oligarşik diktatörlüğe karşı halkın iktidarı hedefiyle sürdürdüğü mücadele oligarşinin baskısı, terörü karşısında bir savunmayı içermiyor mu? Emekçilerin kendilerini kapitalizmin sömür

rüsü karşısında savunma hakkı yok mu? Bu savunma, demokratik yollardan olamıyorsa, silaha sarılma hakkı yok mu? Burjuvazi iktidarını sürdürmek için silaha başvururken, halkın iktidarı ele geçirmek için silaha başvurma hakkı neden yok?..

Emperyalizmin söylemleriyle paralellik kurma, onlara bakın sizin “uluslararası politikalarınızı kabul ediyoruz” mesajını vermek için “terör” kavramıyla bu kadar oynarsanız, sonuçta elinize çakı bıçağı bile alamayacak hale gelirsiniz. Kongra-Gel’in bugünkü sıkıntısı da budur.

Sadece bu bile, Kürt milliyetçi hareketin içinde bulunduğu teorik, politik, ideolojik kaosu göstermeye yeter. Bir yandan “zor zamanını doldurmuştur” diyeceksin, bir yandan silahlı gücün olacak, bir yandan “demokrasi içinde herşeyi yapmak mümkündür” diyeceksin, silaha sarılmayı terör ilan edeceksin, sonra silaha sarılacaksın... Hiç bir siyasi hareket bu kadar çelişkili, tutarsız politikalar içinde yolunu bulamaz.

Peki bu hareket nasıl böyle politikasızlaştı, nasıl tüm hedeflerden birer birer vazgeçildi ve nihayetinde hedefsiz kalındı? Bunu tam olarak görebilmek için Abdullah Öcalan’ın geliştirdiği teoriyi ele almak gerekir.

Öcalan’ın Teorileri Neden Hayat Bulmuyor?

Kadroların kendisini anlamadığı Öcalan’ın baş yakınmalarından biridir. Kürt milliyetçiliğinin süreç değerlendirmelerine bakıldığında da görülüyor ki, mevcut tıkanıklığın, açmazların “politikasızlıktan” değil, tersine Öcalan’ın politikalarının tam olarak hayata geçirilememesinden kaynaklandığı ileri sürülüyor. Böyle olduğunu varsaydığımızda bile ortaya bir başka soru çıkıyor: Peki Öcalan’ın teorileri neden bir türlü anlaşılamıyor, neden bir türlü uygulanamıyor? Öcalan’ın “beni anlamıyorsunuz, dediklerimi uygulayamıyorsunuz” sözleri, sadece belli bir konjonktüre, sadece belli eylemliliklere ilişkin olmayıp sürecin tamamına ve temel politikalara ilişkindir. İşte bu durumda sorulması gereken şudur: Sorun, politikaları anlamayan, uygulayamayan kadrolarda mı, yoksa bizzat politikanın kendisinde mi?

Teori kadronun, yani hayatın ihtiyaçlarına cevap vermiyor; sorun buradadır. Öngörülenlerin bir türlü hayata geçirilememesi bundandır. Öcalan’ın teorilerinin ana sorunu, hayata geçirilememesi değil, haya-

Teori kadronun, yani hayatın ihtiyaçlarına cevap vermiyor; sorun buradadır. Öngörülenlerin bir türlü hayata geçirilememesi bundandır. Öcalan’ın teorilerinin ana sorunu, hayata geçirilememesi değil, hayatın içinde karşılığının bulunmamasıdır.

tın içinde karşılığının bulunmamasıdır.

Bir kere Öcalan mevcut sistemin “*esas olarak demokratik olduğu*” tesbitini yaptığı noktada Türkiye gerçeğinden kopmuştur. Bu tesbitten hareketle ürettiği politikalar da bu gerçeğe çarpmakta ve uygulanamamaktadır. “*Üçüncü alan*” diye bir şey tarif ediyor, insanlar Türkiye gerçeğinde o “alanı” arıyor, arıyor, bulamıyorlar. Bulamayınca tabii ki Öcalan’ın büyük önem verdiği “*üçüncü alan*” teorisi boş bir söz yığını olarak kalıyor. “Demokratik çözüm” diyor, oligarşi faşist inkar, imha politikalarında ısrar ediyor. “Demokratik çözüm”ü geliştirmenin yolları tıkalı. Onbinlerce faili meçhulün olduğu, günlük yasakların, baskıların, infazların, işkencelerin sürdüğü, binlerce insanın hapishanelerde olduğu bir ülkede Öcalan “*ekolojik toplum*”dan, ekolojik sorunlar doğrultusunda örgütlenmekten söz ediyor. Tabii uyumuyor Kuzey Kürdistan’ın gerçeğine... Defalarca çözülecek umuduna, beklentisine sokuldu kitleler; Öcalan ve KADEK, Kongra-Gel yönetimleri, defalarca “*üç ay içinde... beş ay içinde önemli gelişmeler olacak*” tesbitlerinde bulundular; Genelkurmaydan MHP’ye kadar düzenin hemen her gücü “Kürt sorununu çözecek güç” olarak takdim edildi... Beklentiler karşılıksız çıktı. Bu tür tahliller bile, Türkiye gerçeğinden ne ölçüde kopulduğunu göstermeye yeter.

Kürt milliyetçi hareket, tıkanıklığın da verdiği bir tür çaresizlikle, geçen altı yıl içinde neredeyse her gün Kürt halkına Serhildanı yükseltme çağrısında bulundu. Kampanya üstüne kampanya başlatıldı. Ama ne çağrılar öngördükleri karşılığı buldu, ne de kampanyalardan bir sonuç alındı. Özellikle KADEK ve Kongra-Gel’in tarihi, neredeyse hiç bir iz bırakmayan kampanyalarla dolu olmuştur.

Bu durum, kadroların teoriyi anlamamasıyla, politikaları uygulamasıyla açıklanabilecek bir şey değildir. Kürt milliyetçi hareketin çağrılarının bizzat kendi tabanı üzerinde bile etkili olamaması başlı ba-

şına inceleme konusudur. Oligarşinin terörünün en yoğun olduğu yıllarda gerillaya katılan, demokratik mevziler kazanan, serhildanlar gerçekleştiren bir halk neden geriledi, neden “*silahlı mücadeleye soğuk bakmaya*” başladı, neden Serhildanlar geliştiremiyor?

İdeolojik zeminini kaybetmiş, politik bir doğrultusu kalmamış Kürt milliyetçi hareketi, kendi kitle tabanını da kendisi oymuş, zayıflatmış, çatışma ve direniş kültüründen uzaklaştırmıştır. “Büyük politika” adına, binlerce evladını şehit vermiş halka, bedeller ödemiş kadrolara, taraftarlara “*devlete güven verin*” denilmiştir. “*Çatışmayı değil, uzlaşma kültürünü geliştirmek istiyoruz*” sözleri, Öcalan’ın dilinden hiç düşmemiştir. Hizbullah tarafından cezalandırılan Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okan için yurtsever Kürtleri sokağa döken Kürt milliyetçi hareketinin kendisidir. Kısacası, benzer onlarca örneğin sıralanabileceği bu politikalarla kitleler düzene yönlendirilmiş, adeta itilmiştir. Sonra da bu kitle niye Serhildan çağrılarını karşılıksız bırakıyor diye sormanın hiç bir anlamı yoktur. Bunlara ek olarak, yıllardır, “*TÜSİAD çözecek... AB çözecek...*”, “*En fazla altı ay içinde adımlar atılacaktır*”, “*iki ay içinde çok önemli gelişmeler olacak...*”, “*KADEK’in üzerine öyle Türkiye’nin sandığı gibi ‘terörist’ diyerek gelemezler...*”, “*MHP, Kürt sorununun çözümü için iktidar yapıldı*”, “*ABD Kürt sorununda Türkiye’yi kendi halinde bırakmayacak, çözüm içi zorlayacaktır*” gibi sayısız “tesbit” yapılmış, ama bunlar hiç gerçekleşmemiş, hatta süreçler tam tersine seyir izlemiştir. Bunun da Kürt milliyetçi hareketin tabanında güvensizliği, mücadeleye inançsızlığı geliştiren bir faktör olduğu yadsınamaz.

Bunlar, yaşanan sürecin pratik sonuçlarıdır. Ortada pratik bir tikanıklık olduğu açıktır. Ama tikanıklığın kaynağı nedir?

Çağ tahlili, emperyalizm tahlili, bulunan ülkenin sosyo-ekonomik yapısının tahlili, herhangi bir siyasi hareketin politikalarının temelini oluşturur. Bu üç konuda yanlış tahliller yapanların bunun üzerine doğru politikalar inşa etmesi mümkün değildir. Abdullah Öcalan, üç noktada da yanılgı içindedir; içinde bulunduğumuz çağı yanlış tahlil etmektedir, emperyalizme, bugünün emperyalizmiyle hiç ilgisi olmayan roller yüklemektedir ve ülkemizin siyasi yapısını yanlış tanımlamaktadır. Dünyanın en becerikli, en yetkin kadroları bile, bu kadar yanlış tahliller üzerine şekillenen politikalarla doğru so-

Çağ tahlili, emperyalizm tahlili, bulunan ülkenin sosyo-ekonomik yapısının tahlili, herhangi bir siyasi hareketin politikalarının temelini oluşturur. Bu üç konuda yanlış tahliller yapanların bunun üzerine doğru politikalar inşa etmesi mümkün değildir. Abdullah Öcalan, üç noktada da yanılgı içindedir...

nuçlar elde edemezler.

**Öcalan’ın “Çağ” tesbiti:
“Sosyalizm öldü!
Zafer burjuva demokrasisinin!”**

Nasıl bir çağda yaşıyoruz? Marksist-Leninistlerin bu soruya cevabı, “**emperyalizm ve proleter devrimler çağı**” şeklindedir. Halklar cephesinde yüzyıl boyunca belli dönemlerde faşizme karşı mücadelenin, belli dönemlerde ulusal kurtuluş savaşlarının, belli dönemlerde işgallere karşı direnişlerin ağır basmış olması, bu tesbiti değiştirmemiştir; halklar cephesindeki her direniş ve savaş, emperyalizme karşı darbeler vurarak “proleter devrimler”e yönelimin önünü açar. Emperyalizmin “sosyalizm öldü, elveda proletarya, tek kutuplu dünya” deyişleriyle dünya devrimcilerine kabul ettirmek istediği bir bakıma, bu çağ tesbitini değiştirmek, bunun yerine “**çağımız emperyalizm çağıdır**” tesbitini koymak içindir.

Öcalan ve Kürt milliyetçi hareket işte bu tesbiti yapmıştır.

Öcalan, burjuva demokrasisinin sosyalizmden daha üstün olduğunu kanıtladığını söyleyerek emperyalist cepheden yükselen “sosyalizm öldü!” çılgınlıklarına kendi sesini de katmıştır:

“*Demokrasinin, yüzyılın sonunda tam zaferini ilan etmesi, tekniğin, üretimin bu en muazzam çağında nedensiz olmayıp, demokratik sistemin mekanizmalarıyla yakından bağlantılıdır. Toplumlari, dolayısıyla bireyleri, hiçbir sistem, kendi doğallığında bu kadar açığa çıkaramamış ve yaratıcı kılamamıştır. Gücünü özgürleştirmeden alır. Basit ve zor gelişir. Ama, sonuçlarının en hızlı ve güçlü görünen rejimden daha güçlü olduğu günümüzde tamamen kanıtlamıştır.*

90’lı yıllardan itibaren, sosyalist sistemin çözü-

lüş ve demokrasiye dönüşümüyle, demokrasinin büyük zaferi aslında daha başlangıcındadır...

Faşizmin, burjuva milliyetçiliğinin nefes almaz totaliterizmiyle, işçi sınıfının aşırı eşitçiliğinin demokrasi yoksunluğu totaliterizminin başarısızlığı, bu çerçevenin dışına taşırılmış gerçeklikleriyle bağlantılıdır. 2000’li yılların zaferini kesinleştiren demokratik sistem, derinliğine ve tüm toplumlara yaygınlaşmasının önüne geçilemez gibi görünüyor.” (Öcalan’ın İmralı Savunması’ndan)

Dört başı mamur bir burjuva demokrasisi övgüsü.

Burjuvazi gibi “faşizmle sosyalizmi aynı kategoriye koyan” bir analiz ve “tüm toplumlarda” zaferin burjuva demokrasisinin olacağına hükmeden, ve bunu olumlu gören bir tesbit. Burjuva demokrasisinin zaferinden de değil, “**tam zaferinden**” sözeden bir dünya tahlili...

Öcalan yanılıyor. Dünyanın dört bir yanında ulusal ve sosyal kurtuluş için savaşlar sürüyor hala. Ve emperyalizm bunları yokedemiyor, çünkü kurtuluş savaşlarının nesnel temeli ortadan kalkmış değil. Bu da çağımızın yine “**emperyalizm ve proleter devrimler çağı**” olarak sürdüğünün göstergesidir.

Öcalan yanılıyor. Kapitalizmin toplumları ve bireyleri en iyi geliştiren, onların yaratıcılıklarını en çok açığa çıkaran ve en özgürleştirici sistem olduğunu söylerken, dünya halklarını kasıp kavuran, milyarlarca insanı açlığa mahkum eden adaletsizliği, eşitsizliği, kültürel yozlaşmayı, kapitalizmin çarkları uygulansın diye baş vurulan zulmü yok sayıyor.

Kapitalizmi övgüler içinde onaylayan Öcalan, “Kürt sorunu”nun çözümünü de kapitalizm içinde görüyor tabii. Kapitalizm içinde dil serbestliği; işte AB’ye uyumla yapılan (henüz yetersiz de olsa) budur. Avrupa kapitalizm içinde olabileceği yaptırıyor ve ondan sonra diyor ki; daha fazlasını istersen teröristsin! Tam zaferini ilan etmiş burjuva demokrasisinin kabul etmediği silahlı mücadele gibi yöntemlere başvurursan teröristtin! Öcalan’ın gerçekte PKK’ya, KADEK’e terör örgütü denilmesine bir itirazının olmaması gerekir. Çünkü övgüler yağdırdığı, zaten kendisi yeterince “**özgürleştirici**” olan burjuva demokrasisinde halkların silahlı mücadelesine yer yok!

Öcalan’ın “zafer burjuva demokrasisininindir” diyerek onayladığı, emperyalizmden başkası değildir.

Kapitalizmi övgüler içinde onaylayan Öcalan, “Kürt sorunu”nun çözümünü de kapitalizm içinde görüyor tabii. Kapitalizm içinde dil serbestliği... işte AB’ye uyumla yapılan (henüz yetersiz de olsa) budur. Avrupa kapitalizm içinde olabileceği yaptırıyor ve ondan sonra diyor ki; daha fazlasını istersen teröristsin!

Her teorelin karşılığı olan politikalar vardır. Öcalan’ın İmralı’da yaptığı “zafer burjuva demokrasisininindir” şeklindeki çağ tesbiti, doğal olarak emperyalizmin belirleyici güçleri ABD ve AB önünde de tam teslimiyet politikalarını getirmiştir:

“Geçen on yıl bu anlamda bir değişim süreciydi. Bunu yürüten, buna hakim olan ABD, buna ‘Yeni Dünya Düzeni’ dedi ve dünya ölçüsünde geline noktada, bu konuda da önemli bir düzey tutturuldu. Bunu görmek, anlamak ve kabul etmemiz gerekiyor.” (Serxwebun, Ağustos 1999, Sayı: 212)

Kongra-Gel’i, ateşkese son verme kararıyla “AB’ye uyumu tehlikeyi soktuğu” gerekçesiyle suçlayanlara Kongra-Gel yöneticisi Murat Karayılan cevap veriyor:

“Türkiye’yi 1999 yılından AB’ye aday olduğu bugüne kadar destekliyoruz ve stratejimiz değişmemiştir. AB üyeliğine karşı değiliz ve bunun demokratik açılımlar sağlayacağı inancındayız”. (29 Haziran 2004, Ülkede Özgür Gündem)

ABD’ye bir itiraz yok.

AB’nin tam sömürgesi olmak canı gönülden isteniyor.

Çünkü “çağımız emperyalizm çağı”.

Bu çağda devrimler yok!

Murat Karayılan, yukarıdaki sözlerini şöyle sürdürüyor: *“Türkiye inkarcı, statükocu, şiddet anlayışından medet uman tutumu değiştirmelidir. Yeryüzünde bütün gerilla hareketleriyle ilgili devletler sorunlarını çözdüler. Eskide ısrar var ve bu olduğu müddetçe sorunlar tekrar ediyor.”*

Karayılan, “çağımız emperyalizm ve devrimler çağıdır” tesbitini boşa çıkarmak, artık emperyalizmin istemediği hiç bir politik gücün kalmadığını kanıtlamak için gerçekleri de pervasızca çarpıtıyor.

“Yeryüzünde bütün gerilla hareketleriyle ilgili devletler sorunlarını çözdüler” demek çarpıtmadır. Bir kere kimi ülkelerde gerilla sorununu “çözen” devletler değildir. Bu çözümler, El Salvador, Guatemala örneklerinde olduğu gibi gerillanın “çözülmesi” sonucu ortaya çıkmıştır. PKK da ideolojik, politik anlamda çözülmüş, ancak ülkemizin orjinalitesi içinde oligarşi henüz bu çözülmeyi yeterli bulmamaktadır.

Karayılan’ın sözlerinden sanki artık yeryüzünde PKK dışında gerilla kalmamış anlamı çıkıyor.

Kolombiya’da, Nepal’da sosyalizm hedefiyle, halkın iktidarı hedefiyle çarpışanlar gerilla değil mi? Hindistan’da, Peru’da, Türkiye’de dağlarda, şehirlerde düşmana darbeller vuran, şehit düşen gerillalar gerilla değil mi? İşgal altındaki Afganistan ve Irak’taki gerillalar, gerilla değil mi?

Günümüz dünyasına ve emperyalizme ilişkin çarpık tesbitlerini haklı çıkarmak için, halkların varolan direnişlerini yok sayan bir mantıktır bu. Ve emperyalistler kadar bile bilimsel, gerçekçi değildir. Bütün gerilla hareketleriyle ilgili sorunlar çözülmüş de, emperyalizmin yayınladığı “terör listeleri” neyi ifade ediyor?

Öcalan’ın çağ tesbitine bağlı olarak geliştirdiği politikaların içinde “zorun zamanını doldurduğu”, **devrim**’lerin gündemden kalktığı, artık gelişmenin “**evrimci**” bir yol izleyeceği tesbitleri de vardır. Dünya gerçeği bu tesbitlerle çelişiyorsa, gerçeği yok sayarsınız, olur biter.

Öcalan’ın iktidarsızlık teorisi...

Evet, Öcalan da zaten, burjuva demokrasisinin ölçüleri içinde düşünmekte ve halkların “zor”a, silaha başvurmasını mahkum etmektedir. Bununla da kalmayıp, halkların bu “mükemmel” burjuva demokrasisini bozmamak için burjuvazinin iktidarına zinhar dokunmaması gerektiğini söylemektedir:

“Daha önce de söyledim. Bende devlet anlayışı klasik sosyalizmdeki gibi değildir. Devlet ezilenlerin ve işçilerin ellerinde burjuvaziye karşı kullanılması gereken bir araç olarak görülüyordu. Bence bu reel sosyalizmi başarısız yapan sebeplerden en önemlisi- dir. Bana göre **işçilerin, ezilenlerin amacı devleti ele geçirmek olmamalı. Bunun yerine herkes bulunduğu yeri demokratik bir yapıya kavuşturmalı. Ezilenlerin devlet olma gibi bir sorunları olmamalıdır. Üçüncü alan ile sivil toplum kuruluşlarının aracılı-**

Öcalan’ın yüzlerce, binlerce sayfalık teorilerinin politik özü... Avrupa burjuvazisinin teorisini yaptığı ve dayattığı muhalefet anlayışının ta kendisidir. Öcalan çok net söylüyor; **işçilerin, ezilenlerin amacı devleti ele geçirmek olmamalı. Yani, iktidar şu anki sahiplerinde, yani burjuvazide kalmalı.**

ğıyla mücadeleler yürütülmeli.” (Abdullah Öcalan, 16 Kasım 2002, Özgür politika)

Avrupa emperyalizmi pekala bu sözleri çerçeveletip, tüm muhalif kuruluşların binalarına asabilir. Bu satırlar, Öcalan’ın yüzlerce, binlerce sayfalık teorilerinin **politik özü**’nü ortaya koyuyor. Bu öz, Avrupa burjuvazisinin teorisini yaptığı ve dayattığı muhalefet anlayışının ta kendisidir.

Öcalan çok net söylüyor; **işçilerin, ezilenlerin amacı devleti ele geçirmek olmamalı. Yani, iktidar şu anki sahiplerinde, yani burjuvazide kalmalı.**

Peki ne yapmalı ezilenler? Onun da cevabı şöyle Öcalan’da: “*herkes bulunduğu yeri demokratik bir yapıya kavuşturmalı. Üçüncü alan ile sivil toplum kuruluşlarının aracılığıyla mücadeleler yürütülmeli.*”

Burada herhangi bir yoruma gerek yok. Herhangi bir dolaylı, örtük ima yok. *Yerel demokrasiler geliştirilsin, mücadele sivil toplum kuruluşları aracılığıyla yapılsın...* Bunu burjuvazi söylüyor, Öcalan sadece tekrarlıyor.

Öcalan, burjuva demokrasisinin tam zaferini ilan ettiğini, Türkiye’nin de zaten esas olarak demokratik olduğunu düşündüğü için, Kürt halkına da diyor ki, “*bulduğunuz yeri demokratik yapıya kavuşturun...*” Bulduğu yeri demokratikleştirmeye çalışan işçiler atılıyor, yüksek öğrenim gençliği işkencelerden geçirilip tutuklanıyor, gecekondularda dernekler basılıyor, haklar ve özgürlükler mücadelesi verenler her türlü hukuksuzlukla tasfiye ediliyor... Öcalan’ın tarif ettiği mücadelenin Avrupa’da bile ne kadar mümkün olabileceği tartışılır, ama Türkiye gerçeğine hiç mi hiç uymadığı kesindir. (Ki bu durum aynı zamanda yukarıda ele aldığımız “Öcalan’ın teorileri neden hayat bulmuyor” sorusunun da cevabıdır.)

Öcalan'ın teorisi, emperyalizmin egemen, burjuvazinin iktidar olduğu bir düzende yaşamayı kabul etmenin teorisi. İdeolojik tercihini sosyalizmden değil, kapitalizmden, halk iktidarından değil, burjuva iktidarından yana yapmıştır. Bunun dışında özgürlük vb. üzerine söyledikleri sadece bu çıplak gerçeği süslemeye, biraz perdelemeye yöneliktir.

Marks **“sosyalizmi gerçekleştirmek için proletaryanın mutlaka iktidarı ele geçirmek zorunda”** olduğunu söyler. Öcalan sosyalizmden vazgeçtiği için iktidar sorunu da kalmamıştır. Şimdi bulunduğu yerden, tüm devrimcileri iktidar savaşından, hedefinden vazgeçmeye çağırılmaktadır.

Kongra-Gel içinde çıkan son sorunları değerlendirirken yaptığı çağrı şöyleydi:

“Ben bu olayları ilk duyduğumda ‘siz iktidarcılık oyunculuğu yapıyorsunuz’ dedim. Ben iktidarı çözdüm. Lenin bile iktidarı çözememişti. Son savunmalarımda var. Ben iktidarı ele geçirmek değil, iktidarı söndürmek istiyorum. İktidarcılık yerine, demokratik çizgi diyorum. ... Burada önemli olan iktidarı ele geçirmek değil, halkı yetkinleştirmektir.

... Bir yerde okumuştum bir polis müdürü Dev-Solcuya diyor ki ‘sizin bütün derdiniz bizi devirip yerimize geçmekti’. İyi çözmüş. Bizdeki klasik sol iktidarı hedefliyor. Klasik solun çizgisi bu. ... Devlet, zulüm, eşitsizlik, despotizm, baskı hep iktidar olgusuna bağlı olarak gelişiyor. Boockhin’in bile iktidar konusunda kafası karışık. Benim son on-onbeş yıllık ideolojik krizim buydu; ben iktidar olgusunu çözdüm, ideolojik krizi aştım, bu konuda netleştim.” (29 Mayıs 2004, Özgür Politika)⁽²⁾

Buradaki iktidar çözümlemeleri son derece sıgırdır. Sıgırlık daha, Devrimci Sol’un iktidar hedefini bir polisin ağzından çözümlemeye kalkmasıyla ortaya çıkıyor. Devrimci hareketin iktidarı hedeflediği sır değildir, gizlenmiş bir hedef değildir. Öcalan o polisin sözlerine başvurmadan da bunu görebilir ve gösterebilirdi.

Lenin’den farklılığının ve Lenin’i aştığının kanıtı olarak sunduğu “iktidarı söndürmek” meselesine gelince; Marks ve Lenin’deki **“devletin sönmümlendirilmesi”**nden yapılmış bir uyarlamadır. Marks ve Lenin’in “devletin sönmümlendirilmesi” olarak ifade ettikleri amaç, doğal olarak bugün kullanılan anlamıyla iktidarın sönmümlendirilmesini de içermektedir. Yani kısacası, devletin veya iktidarın sönmümlendirilmesini amaçlamanın bir özgünlüğü yoktur, me-

Anarşizm **“devletin yeni bir toplumu kurmak için kullanılamayacağını”** söyler, Öcalan da **“devletsiz, iktidarsız”** demokratik bir toplum kurmanın teorisini yapıyor. Anarşizm, görünürdeki tüm reddiyeciliğine karşın küçük özel mülkiyeti savunur. Bu yanıyla bir orta sınıf-küçük-burjuva sınıfsal temele sahiptir... Öcalan’ın savunduğu teori de... tipik bir küçük burjuva, orta sınıf ideolojisine denk düşmektedir.

sele bunun nasıl, hangi yoldan yapılacağıdır. Marks ve Lenin’de devletin ortadan kaldırılması (sönmümlendirilmesi) için önce **devletin ele geçirilmesi** şarttır. Peki Öcalan iktidarı nasıl söndürecek? İktidarı ele geçirmeye karşı olduğuna göre, iktidar burjuvazinin elinde olacağına göre, burjuvaziye “iktidarı sönmümlendirmeye ikna ederek mi?” yapacak bunu?

“İktidar”ı her türlü kötülüğün kaynağı olarak gösteriyor Öcalan. Tarih ve toplum bilime göre, iktidarın kötülük mü, iyilik mi getireceği iktidarda kimin olduğuna bağlıdır. Öcalan sorunu bundan koparıp “anti-otoriter” bir söylem geliştiriyor; bu söylem de tarihsel olarak yabancıdır. Bir yanı burjuvazinin “hümanist, anti-otoriter” söyleminden, bir yanı **anarşizmin “anti-otoriterliğinden”** alınmıştır. Otorite (iktidar) karşısı bu söylemlere zamanında Engels’in verdiği bir cevabı hatırlamakta yarar var:

“... Anti-otoriteçiler (...) toplumsal devrimin ilk işinin; otoritenin ortadan kaldırılması olmasını istiyorlar. Bu baylar hiç, bir devrim görmüşler midir? Devrim, elbette ki, en otoriter olan şeydir; bu, nüfusun bir bölümünün kendi iradesini, nüfusun öteki bölümüne tüfeklerle, süngülerle ve toprakla -akla gelebilecek bütün otoriter araçlarla- dayattığı bir eylemdir; ve eğer muzaffer olan taraf yok yere yenik düşmek istemiyorsa, bu egemenliğini, silahlarının gericiler üzerinde yarattığı terör ile sürdürmelidir. Paris Komünü, silahlı halkın otoritesini burjuvaziye karşı kullanmamış olsaydı, bir gün olsun dayanabilirdi miydi? Tersine, Paris Komünü bundan yeterince serbest bir biçimde yararlanmamış olmakla suçlamamız gerekmiyor mu?” (F. Engels, “Otorite Üzerine”, Seçme Yapıtlar, Cilt II, Sol Yayınları)

Anarşizm **“devletin yeni bir toplumu kurmak için**

kullanılamayacağını” söyler, Öcalan da “devletsiz, iktidarsız” demokratik bir toplum kurmanın teorisini yapıyor. Anarşizm, görünürdeki tüm reddiyeciliğine karşın küçük özel mülkiyeti savunur. Bu yanıylar bir orta sınıf-küçük-burjuva sınıfsal temele sahiptir. Günümüz anarşizmi ise burjuva bireyciliğinden çok daha köklü bir şekilde etkilenmiştir. Öcalan’ın savunduğu teori de, iktidarı reddeden, mevcut devlet mekanizmasının aşağıdan yukarıya parçalanıp yeni tipte bir devletin oluşturulmasını reddeden, üçüncü alan gibi söylemlerle burjuva demokrasisi içinde tarif edilen örgütlenmeleri öngören yanlarıyla, tipik bir küçük-burjuva, orta sınıf ideolojisine denk düşmektedir. Kimse Öcalan’ın öngördüğü toplum modelinin burjuvaziyi tasfiye edip yoksulları, işçi sınıfını egemen kılmayı öngördüğünü söyleyemez zaten. Öcalan’ın kendisi de söylemiyor.

Marks’ı, Lenin’i “Aşma” iddiası ve “Apoculuk”

Öcalan, savunmalarında geliştirdiği düşüncelerle ilgili olarak özellikle son zamanlarda sık sık “Marks’ı, Lenin’i aştığından” söz etmeye başladı.

Avukatlarıyla bir yazara selam gönderirken şöyle diyordu mesela: “*Son savunmamın dünya çapında etkisi olacaktır. Marks’ı aşan bir çizgiyi Öcalan başarıyla tamamlamıştır, Marksizm’in yüz elli yıllık çözümsüzlüğünden çıkış buldu, bundan büyük mutluluk duyabilirsiniz deyin...*” (Ülkede Özgür Gün-dem, 4 Mayıs 2004)

Veya yukarıda aktardığımız sözlerinde görüldüğü gibi “*Ben iktidarı çözdüm. Lenin bile iktidarı çözememişti...*” diyor. Bu, “Marks’ı, Lenin’i aşma iddiası üzerinde duralım:

Marks da, Lenin de bir gün elbette aşılabileceklerdir; toplumların gelişimi, düşünce ve teorinin birikimi onların aşılacağı noktayı belirleyecektir; ama bugünden, hala onların tarif ve tahlil ettiği bir dünyada onları “aşmak”tan sözedenler, Marks’ın ayakları üstüne oturttuğu ne varsa, onları yeniden başaşağı yapmaktan başka birşey ortaya koyamaz.

Nitekim koyamıyorlar. Marks’ı, Lenin’i aşma sevdasına kapılan Öcalan gibi pek çok “sol” teorisyen, materyalizmden çıkıp yeniden idealizmin batağına, diyalektikten metafiziğe yuvarlanmıştır.

Marks’ı, Lenin’i aştığı iddiasındakiler, Marks’ın yerden yere vurduğu, deyim yerindeyse pestilini çı-

Marks da, Lenin de bir gün elbette aşılabileceklerdir; toplumların gelişimi, düşünce ve teorinin birikimi onların aşılacağı noktayı belirleyecektir; ama bugünden, hala onların tarif ve tahlil ettiği bir dünyada onları “aşmak”tan sözedenler, Marks’ın ayakları üstüne oturttuğu ne varsa, onları yeniden başaşağı yapmaktan başka birşey ortaya koyamaz.

karıp savunulamaz hale getirdiği “*sınıflar üstü devlet*” tanımlarına sarılıyorlar. Lenin’in emperyalizm yeryüzünden yokedilinceye kadar geçerli emperyalizm konusundaki tezlerinin yerini, “*demokratik emperyalizm*” saçmalıklarıyla doldurmaya çalışıyorlar.

“*Marksizmin yüzelli yıllık çözümsüzlüğünden çıkış yolunu ben buldum*” diyor Öcalan. Neymiş bu yüzelli yıllık çözümsüzlük? Lenin’in iktidar sorununu çözememiş olduğunu söylerken dayandığı olgular nelerdir? Sovyetler Birliği’nde sosyalizm yıkıldı! Öcalan’ın tek çıkış noktası bu. Sosyalizm yıkıldığına göre, Marks da Lenin de yanlıştı. Düz mantık. Öcalan, Marks’ı, Lenin’i “aşıyor” ve burjuvazinin teorisyenlerine dönüyor. Yeni çözümlemelerinde, avukatlarıyla görüşmelerinde adı geçen, kendisine esin kaynağı olduğunu söylediği tüm düşünürler, burjuva düşünürler veya “küreselleşmeyi, kapitalizmi” kabul eden muhalif aydınlardır.

Öcalan, kendi teorisinin değerini yükseltmek, teorisinin “kendine özgü” olduğunu kanıtlamak için Lenin’i, Marks’ı aştığı iddiasında bulunmak zorunda hissediyor kendini. O, Marksist-Leninist olmayı kendine yakıştıramıyor, onları aşarak ortaya “Apoculuk” kavramı kullanılıyordu. Bizzat Öcalan’ın kendisi de kullanmaktaydı bu kavramı.

Apoculuk olarak bir tarzdan, bir savaşıma, yönetme biçiminden sözedilebilir, ama bir teoriden, bir dünya görüşünden sözedilebilir mi?

Öcalan’ın “çözümlemeleri”nde ve teorilerinde hiç bir yenilik yoktur; evet, yeni olgulardan, olgular arasında kurduğu doğru-yanlış yeni ilişkilerden sözedilebilir, ama yeni bir düşünceden sözedilemez. Öcalan’ın İmralı’da savunduğu her şey burjuva düşünürlerden, Troçkizmden, anarşizmden, sivil top-

lumcu görüşlerden alınmadır. Savunduğu her şeyi bu akımların yayınlarında bulabilirsiniz. Öcalan bunların bir “sentez”ini yapmaya çalışarak “özgün” olmayı hedefliyor. Ama sentezini yapmaya çalıştığı şeyler, benzer yanlarına karşın bir araya gelmez yanlara sahipler. Dahası, teorinin temelinde yukarıda da vurguladığımız gibi, yanlış çağ, devlet, emperyalizm, sosyo-ekonomik yapı tahlilleri vardır. Sonuçta ortaya eklettik, tutarsız bir teori çıkmıştır. Öcalan’ın gerek İmrallı savunmalarında, gerekse de Özgür İnsan Savunması’nda ortaya koyduğu teori, bilimsel bir sentez olmaktan ziyade kaotik, eklettik bir görüşler karmaşasıdır. Onların içinde toplumların tarihi bakımından Engels’ten, materyalizmden alınmış görüşler, önerilen toplum biçimleri anlamında anarşizmden alınmış görüşler, burjuva sivil toplumcu düşünürlerden aktarılmış öneriler vardır, ama onların hiçbirinin kendi iç bütünlüğüne sahip değildir. Bu da Öcalan’ın teorisinin “özgünlüğü”dür. Bu özgünlük ise, bir **bütünlük** oluşturmadığı, bir sistematığa sahip olmadığı için, halka yol gösteren, hedef gösteren bir niteliğe sahip değildir. Marksizmi, Leninizmi reddediyor, mahkum ediyor, ama yerine konmuş bir şey yok; yerine konulan pespaye burjuva tezleri... Öcalan’ın şu sözleri eklettizmi ve görüşlerindeki burjuva damgayı yeterince açık ortaya koymaktadır: *“Kaba determinist yaklaşım (Marksın yaklaşımı) doğru değildir. Bu idealist yaklaşımı onayladığım anlamına da gelmez. ... Reel sosyalizmde de ak ve kara yaklaşımı ağırlıklı. Oysa ne yüzde yüz emeğin çıkarları ne de yüzde yüz burjuvazinin çıkarları doğru değil. Her ikisi de diktatörlüğe götürür. Yaşanan şiddetin kaynağı da bu dogmatik yaklaşımdır.”* (Öcalan, 29 Mart 2002, Özgür Politika)

Ne idealizm, ne materyalizm, ne işçi sınıfı, ne burjuvazi... Ne o, ne bu! Öcalan’ın hemen her konudaki düşünceleri işte böyle bir karmaşayı içermektedir. Yüzde yüz, emeğin çıkarları da yanlış, yüzde yüz burjuvazinin çıkarları da yanlış... **Yani**, hem emeğin çıkarları gözetilecek, hem burjuvazinin. Peki bu görüşün özgünlüğü nerede? Bu burjuva ideologların yıllardır işçi sınıfının “sınıf bilincini” bulandırmak için tekrarlayıp durdukları klasik söylemlerden başka hiç bir şey değildir.

Öcalan’ın İmrallı’da geliştirdiği teoriler içinde gösterilen bir hedef yoktur. Aslında bir hedef vardır ve bu **“düzen içinde yer almak isteği”**dir. Somut tüm politikalar, taktikler, PKK’nın düzen içi bir güç olarak kabul ettirilmesine dönüktür. Fakat böyle bir

Ne idealizm, ne materyalizm, ne işçi sınıfı, ne burjuvazi... Ne o, ne bu! **Öcalan’ın hemen her konudaki düşünceleri işte böyle bir karmaşayı içermektedir. Yüzde yüz, emeğin çıkarları da yanlış, yüzde yüz burjuvazinin çıkarları da yanlış... Yani, hem emeğin çıkarları gözetilecek, hem burjuvazinin.. Peki bu görüşün özgünlüğü nerede?**

hedef sonuçta ne teorik-ideolojik bir önem taşır, ne de kitleleri motive edebilir. Öcalan işte bu boşluğu doldurmak için başlangıçta **“Demokratik Cumhuriyet”** kavramını ortaya atmıştır. Gösterilen bu hedefin içi doldurulamadı. Bunu izleyen formüle edilmiş hedef ise **“Ekolojik-demokratik toplum”** oldu. Bu da en az birincisi kadar altı boş bir öneri durumundadır. Nasıl bir toplum olduğu da, böyle bir toplumun nasıl gerçekleştirileceği de belirsizdir. Bu hedefin içini doldurmaya yönelik her girişim ise, Türkiye gerçeğine çarpmakta, Öcalan’ın “ekolojik örgütlenmeler” önerisi Kürdistan’daki zulüm ve Kürt halkının yoksulluğu üzerinde adeta mizahi bir öneri olarak asılı kalmaktadır.

“Ekoloji” vurgusu Öcalan’da giderek artan bir yer tutmaktadır. Öcalan bu konuyu öylesine abartmış ki, **“21. Yüzyılın devrimi ekolojiktir.”** demeye kadar vardırırmıştır: **“21. Yüzyılın devrimi ekolojiktir. Boockhin’e bu yüzden yakınlaştım. Marks ve Lenin sanayi kapitalizmine dayanıyordu. Biz ekolojik, demokratik toplumsal sisteme dayanıyoruz. Cinsiyet eşitsizliği yıkılacak. Bu üç şeyde toplum yenilenecek.”** (29 Mayıs 2004, Özgür Politika)

21. yüzyılda tüm ulusal, toplumsal sosyal kurtuluş mücadeleleri tamamlanmış; tüm ulusal, sosyal, sınıfsal sorunlar çözülmüş; 21. yüzyılın gündeminde ekolojik devrim var!.. Gerçek şudur ki, böyle bir tesbit üzerine çok uzun uzadıya bir teorik eleştiri yapmak da gereksizdir. Hatırlanacaktır, **çevreci** hareket özellikle 1970’lerden itibaren Avrupa’da ortaya çıkmıştır. Çevreci hareketin özelliği, kapitalizmin yarattığı sonuçlara karşı çıkıp, kapitalizme karşı çıkmamasıdır. Bu nedenle de çevreci hareketler, burjuvaziden her zaman himaye görmüşler, burjuvazi, toplumsal muhalefetin devrimci bir kanala akmasındansa, çevreci-yeşilci kanallara akıtılmasını kendi çıkarları açısından uygun görmüştür. Çevreci ha-

reketi Avrupa’da örgütleyenler içinde 68 eylemlerinin yorgunlarının, yığınlarının önemli bir yeri vardır. Devrim istemekten vazgeçip, içinde bulundukları düzeni biraz “güzelleştirmekle” yetinme çizgisine ricat etmişlerdir. Kısacası, çevreci hareketler, aynı zamanda sistemle gerçek bir mücadeleden kaçışın da adresiydiler. Öcalan ise, “ekolojik-demokratik toplum” diyerek buna çok özel anlamlar yüklüyor-muş, çok daha kapsamlı bir şey tarif ediyormuş izlenimini verse de, “ekolojistliğin” anlamı değişmiyor. Öcalan da kapitalizme karşı çıkmaktan vazgeçip, kapitalizmin toplumu, insanı, doğayı tahrip eden sonuçlarıyla uğraşiyor. Sonuçta, “ekolojik-demokratik toplum” önerisi de burjuva düşüncelerin bir versiyonu olmaktan öteye geçmiyor. Bu ekolojik toplum örgütlenmesinin ve mücadelesinin bizim gibi ülkelerde, Avrupa’da olduğu kadar bile bir alanının olmadığı da Öcalan’ın ikinci açmazı.

Kısacası, çeşitli düşünce ve görüşlerin “teori” niteliğini kazanabilmesi, esas olarak kendi içinde bir bütünlük ve tutarlılığa sahip olmasını gerektirir. “İzm”ler ise, bunun da ötesinde, teorinin belli bir alandaki sorunlara ilişkin olmaktan çıkıp hayatın her alanına cevap veren bir dünya görüşü haline dönüşmesidir. Öcalan’ın görüşleriyse, bu anlamda sistematik bir bütün oluşturmaktan uzaktır. Özgün bir **kurtuluş yolu önerisi** ve özgün bir **toplumsal formasyon** tarifi yoktur.

Politik, örgütsel krizlerin kaynağı, mevcut ideolojik savruluş ve kaostur

Kongra-Gel içinde yaşanan sorun da ancak Kürt milliyetçi hareketin içinde bulunduğu ideolojik-politik kaosla birlikte düşünüldüğünde doğru biçimde anlaşılabilir. Osman Öcalan’ın ayrılırken söyledikleriyle daha önce söyledikleri arasında temel bir fark yoktur. Özellikle Amerika’ya yaklaşım ve barış siyaseti konusunda, ayrıldıktan sonra söylediklerini ayrılmadan önce de Kongra-Gel adına söylemiştir. Osman Öcalan bunları Kongra-Gel adına söylediğinde bu “büyük politika” yapmak olarak görülüyordu. Bunlardan bir kaçını hatırlatmakta fayda var:

“Osman Öcalan, ABD’nin Ortadoğu politikalarını yürütebilmesi için Kürtleri yanına çekmek zorunda olduğunu belirterek, Türkiye’nin dayatmalarının boşa çıkacağını söyledi.

Türkiye’nin ABD’ye ihanet ettiğini söyleyen Öcalan, bu durumu şöyle açıkladı: ‘Türkiye, ABD için

Bizzat Abdullah Öcalan, Osman Öcalan’ın söyledikleri için “*benim Amerika konusunda söylediklerimden hareket etmiş*” diyordu. Gerçek de budur. Mevcut ayrılığın temel bir ideolojik ayrım olduğunu söylemek mümkün değildir.

stratejik düzeyde kullanılan bir güçtü. ABD, Ortadoğu’da yeni bir düzenlemeye giderken Türkiye, hem müdahaleye karşı çıktı, hem de başarısız olması için çaba sarf etti. **Bu ihanettir** ...” (Yeniden Özgür Gündem, 9 Eylül 2003)

“Osman Öcalan, Pearson’ın açıklamalarına tepki gösterirken şu belirlemelerde bulundu: ‘ABD’nin Türkiye Büyükelçisi Pearson, savaş öncesi ve savaş sonrasında **başarısız** bir politika izlemiştir. Türkiye’yi ABD’nin bir müttefiki olarak **müdahale sürecine katmamıştır**. O, hem Türkiye’yi, hem de ABD’yi yanıltmış bir diplomattır. ... ABD, hiçbir zaman Amerika-Kürt çatışmasını göze almayacaktır. ABD’nin politikalarında Kürt sorununun çözümü önemli bir noktadır. Dolayısıyla Pearson’ın ifade ettiği gibi Amerika-Kürt gerginliğinin şiddete dönüşmesine fazla ihtimal vermiyoruz.

‘ABD kendi çıkarları gereği Ortadoğu’da demokrasiye evet demek zorundadır. Buna bağlı olarak Kürt sorununun bir parçasına değil, **tümüne çözüm önermek** durumundadır.’” (23 Temmuz 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Bu alıntının doğal olarak sorduracağı soru şudur: Osman Öcalan olaylara **kimin gözünden** bakıyor? Türkiye’nin, Irak’a Amerikan müdahalesi karşısında bir iki noktada pürüz çıkartmasını “**ihanet**” olarak değerlendiriyor. Pearson’u “Türkiye’yi ABD’nin yanında Irak savaşına katamadığı için” **başarısız** buluyor. Osman Öcalan, ihanet, başarı ve başarısızlığa ABD’nin gözünden bakıp konuşuyor. Peki bu tahlillere karşı çıkan oldu mu o zaman? Osman Öcalan bunları dün Kongra-Gel adına söylerken doğrudu da, bugün “kendi adına” söyleyince mi yanlış oldu?

ABD’nin Irak’a müdahalesine ilişkin de şöyle demişti Osman Öcalan:

“Müdahale Kürt halkı için bazı gelişmeleri açığa çıkarabilir. Kürtler böyle bir ortamda adım atabilir.

Bunun önü alınmak isteniyor. Oynanan oyunlar bu amaçladır.” (13 Aralık 2002, Medya TV)

Tabii, bunu sadece Osman Öcalan değil, tüm Kongra-Gel yöneticileri söylüyordu.

Bizzat Abdullah Öcalan, Osman Öcalan’ın söyledikleri için **“benim Amerika konusunda söylediklerimden hareket etmiş”** diyordu. Gerçek de budur. Mevcut ayrılığın temel bir ideolojik ayrım olduğunu söylemek mümkün değildir. Ayrılık daha çok pratiktir. Belki bir “zamanlama” yaklaşımı farkı vardır ve somut durumda Osman Öcalan’ın daha işbirlikçi bir çizgiyi savunduğu da söylenebilir. Kongra-Gel içindeki ayrılığı çözmek için bir toplantı yapılmış ve bu toplantıda **“Abdullah Öcalan’ın çizgisinde buluşmak”** çözüm platformu olarak görülmüştür. Oysa Abdullah Öcalan çizgisi, mevcut çözümsüzlüğü doğuran asıl nedendir. Osman Öcalan’ın artık silahları bütünüyle terketmek, Amerika’yla daha yakın olmak, Abdullah Öcalan’ın söylediklerinden çıkan sonuçtur. Bunun ötesindeyse, Öcalan çizgisi, belirsizliklerle doludur, günebirdirlik, İmralı’daki Öcalan’ın söylediklerinden herkes herşeyi çıkarabilir. Nitekim de böyle olmuştur.

Kürt milliyetçi hareketindeki bir bölünme, hele hele ABD’ye daha yakın olma çizgisinde bir bölünme, bu ülkenin devrimcilerini, demokratlarını sevin-dirmez. Ama, adına ister ayrılık, ister bölünme, ister kopma deyin, ortaya çıkan bu durumun ideolojik, politik temelleri çözülmediğinde, Kürt milliyetçi hareket **işbirlikçilik üretmeye** devam edecektir. Bir diğer ihtimal ise, bugün değilse yarın Kürt milliyetçi hareketin bütün olarak Osman Öcalan’ın dediği politikaya kaymasıdır. Mevcut politik zeminde bu hiç de uzak bir ihtimal değildir.

Dikkat edilirse, Osman Öcalan ve beraberindeki-lerle ilgili sorun ortaya çıktığından bu yana, onların ABD konusunda söyledikleri, silahlı mücadele konusunda söyledikleri **eleştirilmemekte**, tartışılmamaktadır. Mesele Abdullah Öcalan’ın değerlendirmelerinde ve ayrılığı çözümlmek üzere yapılan toplantıda tamamen “kişiselleştirilerek” ele alınmıştır. Kişisel yanları olabilir, bizim dışımızdadır. Ama Amerikancılık yanı üzerinde hiç durulmaması dikkat çekicidir. Amerikancılığın sorgulanmaması göstermektedir ki, bu konuda kopanların da, kalanların da bir FARKI yoktur. Ama kopanlar da, kalanlar da, devrimcilerden FARKLI, devrimci anlayıştan uzak olduklarını vurgulamakta hemfikirlerdir.

Teori kadronun, yani hayatın ihtiyaçlarına cevap vermiyor; sorun buradadır. Öngörülenlerin bir türlü hayata geçirilememesi bundandır. Öcalan’ın teorilerinin ana sorunu, hayata geçirilememesi değil, hayatın içinde karşılığının bulunmamasıdır.

Hayatın her alanında fark koyma politikası; “biz onlar gibi değiliz!”

19 Aralık 2000 katliamı sonrasında PKK’lı tut-sakların direnmemesini Öcalan’ın *“farkımızı koyduk iyi oldu”* diye değerlendirdiği biliniyor. Kürt milliyetçi hareketi bu farkı koymak için çok uzun süredir yoğun çaba sarfetmektedir. Öcalan, daha 1990’ların başında burjuva basınla yaptığı bir röportajda *“Biz devletle anlaşırız da, Dev-Sol’la ne yapacaksınız bilmem”* derken, daha o zamandan kendilerinin “farklı” olduğu mesajını veriyordu. Tabii bugün bu “farklılık” iddiası, teorik, politik, pratik bir çok tavırla pekiştirilmiştir. “Fark koyma” politikasının temelinde, emperyalizmin ve oligarşinin “terör” demagojisine katılmak vardır. Öcalan sözünü ettiğimiz röportajda Devrimci Sol’un eylemlerini anarak sözlerini şöyle sürdürüyordu: *“terörden biraz da bu anlaşılmalı...”* Bu noktada da o günden bugüne oldukça mesafe katedildi, “teröre karşı uluslararası işbirliği” KADEK’in programına konuldu. Amerika’nın Irak’a müdahalesini “olumlu” gördüğünü belirttiği bir açıklamasında Öcalan şöyle diyor: *“ABD’nin yüz yıllık diktatörlerin aşılmasındaki rolünü olumlu görüyorum. Katı bir ABD karşıtlığı yapmıyoruz. ABD ile görüşme ve demokratik işbirliği olabilir. ... Bush’un son zamanlarda diktatörlerin aşılması yönündeki bazı değerlendirmeleri yanlış değildi. Bizi terör örgütleriyle kıyaslamasınlar.”* (18 Mayıs 2003, Özgür Politika)

Her devrimci, ilerici örgüt kendi farkını koymaya çalışır. Bunu halk kitleleri nezdinde yapar. Ama Öcalan bunun tersini yapmaktadır hep; emperyalizm ve oligarşi nezdinde, kendilerinin diğer devrimci örgütlerden farklı olduğunu kanıtlamaya çalışmaktadır. Halk nezdinde birbirinden farkını koymaya çalışan örgütlenmeler, doğallıkla kendilerinin daha devrimci, Marksist-Leninist olduğunu, devrimin kendi önderliklerinde gerçekleştirilebileceğini anlatmak

isterler. Ama “farkınızı” emperyalizme kanıtlamaya kalktığınızda bu da tersine çevrilir. Öcalan’ın koyduğu “fark”la anlatılmak istenen de emperyalizm ve oligarşi açısından daha tehlikesiz olunduğudur. Bunun için gayet sorumsuzca devrimci örgütler, emperyalizme direnenler “terör örgütleri” olarak adlandırılmakta, oligarşinin terör demagojisiyle devrimcilere yönelik saldırılarına “kınama” açıklamalarıyla onlar da katılmaktadırlar⁽³⁾.

Biz sizin iktidarınız için tehlikeli değiliz, biz sizin düzeninize uyum sağlayabiliriz... Söylenen özetle budur. Öcalan’ın pişmanlık yasası konusundaki tutumu da bunun bir başka örneğidir. “*Burada diğer önemli bir husus, örgüt kendi rızasıyla şiddete tümüyle son verdiğine göre, artık ayrımsız, özel incelemeye tabi tutmaksızın, tüm mensuplarına yasanın uygulanmasıdır. ... Muhtemel bir **rehabilite**, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez. Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir.*” (Öcalan’ın açıklamalarından, 3 Ekim 1999)

Öcalan’ın bu sözlerinden bir kelimeye dikkat çekmek gerekir: **Rehabilite!** Bu sıradan bir kelime değil. Düzen tarafından “rehabilite” edilmeyi kabul eden herhangi bir güç, **ideolojik, politik olarak düzene uymayı** kabul etmiş demektir.

Bilindiği gibi, F Tipi hapisaneler konusunda sorunun özü emperyalizmin ve oligarşinin rehabilitasyon politikasıdır. Tecrit, rehabilitasyonu kabul ettirmek içindir. 115 şehit, emperyalizm ve oligarşi tarafından rehabilite edilmeyi kabul etmediğimiz için verilmiştir. Öcalan işte böyle bir noktada “**rehabilite reddedilemez**” diyor.

Biz reddediyoruz. Türkiye devrimciliği, oligarşi ve emperyalizm tarafından rehabilite edilmeyi reddediyor. Ve bu, Kürt milliyetçi hareketiyle, Türkiye devrimciliği arasında gerçek bir FARK’tır. Bu fark, kanıtlamaya ihtiyaç duymayacak bir farktır. Ama bir zamanlar devrimci, savaşçı, muhalif olan her güç için, emperyalizme kendini kabul ettirmek zordur. Öcalan düşüncelerinin emperyalist sistem için tehlikeli olmadığını kanıtlamak istediği için, Marks’ı, Lenin’i aştığını iddia etmekte, devrimciler katledilirken seyirci kalınmasına “iyi oldu” demekte, devrimci örgütleri “terörist” ilan etmekte mahzur görmüyor. Düzenle paralellikler kurmak için Marks’ı

Düzen tarafından “rehabilite” edilmeyi kabul eden herhangi bir güç, **ideolojik, politik olarak düzene uymayı kabul etmiş demektir... Öcalan işte böyle bir noktada “rehabilite reddedilemez” diyor. Biz reddediyoruz. Türkiye devrimciliği, oligarşi ve emperyalizm tarafından rehabilite edilmeyi reddediyor. Ve bu, Kürt milliyetçi hareketiyle, Türkiye devrimciliği arasında gerçek bir FARK’tır.**

Lenin’i aştığını söylediği kadar, Musafa Kemal’le aynı şeyleri düşündüğüne vurgu yapıyor; “*Ben Mustafa Kemal’in 20’lerdeki rolünü şimdi güncelleştirmek istiyorum. O, 19. Yüzyıl bilimiyle hareket ederken, ben 21. Yüzyıl bilimiyle hareket ediyorum.*” (29 Mayıs 2004, Özgür Politika)

Tabii ki Mustafa Kemal’le kendisini kıyasladığı bu tesbitin de gerçekliği yok. Mustafa Kemal’in 20’lerdeki rolü açıktır; emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının önderidir. 2004’teki Abdullah Öcalan ise, emperyalistlerin zaferini ilan ediyor. Bu rollerin neresinde benzerlik var. Fakat Öcalan için söylediklerinin gerçeğe uygunluğundan çok, o anın koşulları içinde neye hizmet ettiği önemlidir; mevcut koşullarda Mustafa Kemal’le benzerlikler kurmak, veya İmralı’daki savunmasında yaptığı gibi, Mustafa Kemal’in 1920’lerdeki Kürt katliamlarından aslında sorumlu olmadığını ilan etmek, düzenle yakınlaşma manevralarıdır. Düzene, bakın, geçmişteki Kürt katliamlarını da unutuyoruz, sizi o katliamların sorumluluğundan aklıyoruz denilmektedir... Fark iyice oligarşinin gözüne sokulmaktadır.

Sosyalizme yönelmeyen bir hareketin son tahlilde burjuva demokrasisine ve emperyalizme mahkum olması kaçınılmazdır

Ulusal kurtuluş savaşı **sınıfsal perspektife** sahip olmazsa, kurtuluşu sağlasa bile kapitalist-emperyalist sisteme tabii olmak durumundadır. Kürt milliyetçi hareketi **devrimini yapamadan** yaşadı bu evrimi. PKK, örgütsel olarak “işçi partisi” adını benimsemiş, sosyalizmi, Marksizm-Leninizmi savunduğunu söylüyor olsa da, daha başından itibaren

sosyalizmden etkilenmiş bir milliyetçi harekettir. PKK'yı vareden ideoloji, teori özünde milliyetçiliğe göre şekillenmiş, Marksizm-Leninizm bu teoride her zaman eklektik bir parça olarak kalmıştır. İdeolojik temeldeki yanlışlık, zaman içinde Marksizm-Leninizme, sosyalizme yönelme yerine, daha da pekişmiş, milliyetçilik, ideolojide de söylemde de daha belirleyici olmuştur. PKK'nın milliyetçiliğinin pekişmesiyle tıkanıklıklarının büyümesi birbirine paralel bir seyir izler.

Sosyalizm, PKK hareketinde ve düşüncesinde esas olarak bir "etkilenme" düzeyinde varolduğu için, PKK'nın evrimi, sosyalizmden burjuva demokrasisine değil, milliyetçilikten burjuva demokrasisine doğru bir seyir olarak değerlendirilmelidir. Gelişme iki yönde de –sosyalizm ya da kapitalizm– olabilir, kapitalizm yönünde oldu. Bu sonuçta PKK'nın milliyetçilikten uzaklaşmaması en belirleyici öğelerden biridir. PKK'nın dünkü teorisi içinde sosyalizm savunusu "belli belirsiz" bir biçimde yeralıyordu. Bugün de burjuva demokrasisinin PKK teorisinde yeralış biçimi aynıdır. Burjuva demokrasisinin savunusu yine belli belirsizdir. Yukarıda alıntılarla gösterdiğimiz gibi, aslında burjuva demokrasi tercihi nettir; fakat kadroları ve kitleleri nezdinde çok vurgulanmamakta, öne çıkarılmamaktadır. Böyle bir geriye dönüş tabii yavaş yavaş zamana yayılarak kitlelere kabul ettirilebilir. Yarın daha açık hale gelecektir.

Kapitalizmin savunulduğu çok açık söylenmese de, emperyalizmin hegemonyası altında bir dünyada yaşamının kabul edildiği daha açık telaffuz edilmektedir. PKK'nın ideolojik-politik zemininin en çürük yanı hiç kuşkusuz "sömürgecilik" teorisiydi. Bu teorinin en önemli sonucu ise, PKK'nın anti-emperyalist bir çizgiyi hiç bir zaman benimsememesidir. "Emperyalizme dokunmama" çizgisi, hareketin sağa savrulmasıyla birlikte "**emperyalizmin hegemonyasını kabul etme**" politikasına dönüştü. Avrupa Birliği'ne üyeliğin de, ABD'nin Irak'a müdahalesinin de baş savunucusu PKK oldu.

Daha KADEK'in Brüksel'de yapılan kuruluş açıklamasında "**ABD'nin Irak'a yapacağı askeri müdahalenin demokratikleşmeyi sağlayacağı için**" desteklendiği açıklandı. (16 Nisan 2002) Daha sonra da ABD'nin Irak'a müdahalesini onaylayan açıklamalar defalarca yapıldı.

AB'nin "teorik, ideolojik savunuculuğuna" soyuldu. Mesela, çeşitli devrimci demokratik çevrele-

Devrimcilerin tüm eleştirisi ve uyarılarına, pratiğin önlerine çıkardığı açmazlara rağmen sömürgecilik teorisinden ve milliyetçilikten vazgeçmemenin sonucu, emperyalizme ve oligarşik düzene dönüş olmuştur.

Sosyalizm ile burjuva demokrasisi arasındaki gel-gitler, emperyalizmin dünya düzeninin tercihiyle sonuçlanmıştır.

Bu noktada, NATO'ya, IMF'ye, ABD'ye karşı çıkmayan, bu temeldaki halk muhalefeti içinde yeralmayan bir hareketin Türkiye soluyla nerede, nasıl bir araya gelebileceği cevaplanması gereken bir sorudur.

rin birlikte yayınladığı "*Türkiye dünya halklarıyla Bütünleşmelidir, AB Emperyalizmiyle Değil*" başlıklı bildiri, Kürt milliyetçiliğinin çok sert eleştirisiyle karşılandı; şunları söylediler:

"Giderek daha iyi görülüyor ki, din dogmatizminin yerine **reel sosyalizmin dogmatizminin** geçmesi kadar tehlikeli bir olgu çok azdır herhalde. Bunun sonucu ortaya çıkan yapılar da, eski çağların **mistik tarikatlarının** çağdaş biçimleri olmaktan öteye gidemediği gibi, sözde karşıtlık yaptığı **kapitalizmin en sol ucu** olmaktan da kurtulamıyorlar. Pratik tarzla genel doğrular arasındaki uçurumlar büyüdükçe de, **ezberlenen klişelere** sarılma da o denli artıyor.

Ancak ak ve kara görebilen bir zihniyetin sonucu olarak, yüzyıllarca sanki **iki sınıf (işçiler ve burjuvalar) dünyanın tek gerçekliğiymiş gibi** bir anlayışın **körü körüne** peşinden gidildi ve maalesef halen **gidiliyor da.**" (5 Temmuz 2002 Özgür Politika)

Düşünün ki, Özgür Politika'nın burjuvazinin ağızıyla, dogmatik sosyalistlikle, "**hala sınıf mücadelesi anlayışını**" savunmakla, **körü körüne sınıf mücadelesi gerçeğinin peşinde gitmekle** eleştirdiği bu açıklamayı yapanlar arasında DİSK, KESK, TMMOB, İHD gibi kurumlar da vardır. Kürt milliyetçiliği için bunların "solculuğu" bile artık tahammül edilemez, dogmatik, aşırı solculuk olarak görünmektedir. Nasıl ki, her türlü ideolojik karşı çıkış, her türlü eylem, oligarşi ve tüm Avrupalılar tarafın-

dan “AB’ye uyumu tehlikeye sokuyorsunuz” diye karşılanıyorsa, Kürt milliyetçiliği de öyle bakıyor.

Ama burada bir nokta var ki Kürt milliyetçiliğinin bu “eleştirisi”nin bile ne kadar “sahici” olduğunu tartışmaya açık hale getirmektedir. AB’li çözüm beklentileri dolayısıyla AB’ye övgüler yağdıran da, KADEK ve Kongra-Gel’in AB tarafından “terör örgütleri” listesine alınması üzerine AB’ye çok “radikal” eleştiriler yöneltmeye başlayan da Kürt milliyetçiliğidir⁽⁴⁾. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, politika ve teori sığ ve günübirliktir. Bu ise, zaten teoriyi teori olmaktan çıkarmakta, bu teori çerçevesinde gündeme getirilen politikaları daha baştan etkisizleştirmektedir.

Devrimcilerin tüm eleştiri ve uyarılarına, pratiğin önlerine çıkardığı açmazlara rağmen sömürgecilik teorisinden ve milliyetçilikten vazgeçmemenin sonucu, emperyalizme ve oligarşik düzene dönüş olmuştur. 15 yıllık gerilla savaşının ardından bir tercih yapılmıştır. Sosyalizm ile burjuva demokrasisi arasındaki gel-gitler, burjuva demokrasisinin, emperyalizmin dünya düzeninin tercihiyle sonuçlanmıştır. Kürt milliyetçiliği, ABD’ye, AB’ye karşı değildir. Dolayısıyla, NATO’ya, IMF’ye karşı değildir. Kürt milliyetçiliği bu tutumunu politik olarak çeşitli defalar ifade etse de, özellikle pratik içinde bugüne kadar belli ölçülerde perdelemiştir. Haziran ayındaki NATO’ya karşı eylemler sürecinde artık böyle bir perdelemeye ihtiyaç duyulmadığı gösterilmiş oldu. Tabii bu noktada, NATO’ya, IMF’ye, ABD’ye karşı çıkmayan, bu temeldeki halk muhalefeti içinde yer almayan bir hareketin Türkiye soluyla nerede, nasıl bir araya gelebileceği cevaplanması gereken bir sorudur.

Burjuvaziyle ittifaklar peşinde kaybedilen yıllar, elden çıkarılan mevziler, Genelkurmay üzerine yapılan yanlış hesaplar, emperyalizme bel bağlamalar, sonuçta buraya getirmiştir Kürt milliyetçi hareketini. Elini, kolunu, ama daha önemlisi beynini emperyalizme kaptırmış bir konumun sıkışıklığı yaşanmaktadır. Sıkışıklık o düzeydedir ki, Kürt milliyetçi hareketi içinde yıllarca eleştirilen Barzani övülüp, kendilerinin de Barzani çizgisini izlemesi gerektiği önerilebilmektedir. Doğrudur, Barzani çizgisi bugün -savunduklarıyla tutarlılık ve savunduklarını pratikleştirmek açısından- daha ileridedir. Barzani de işbirliğini savunuyor, Kongra-Gel de. Bu anlamda aradaki farklar silinmiştir, ya PKK da Barzanileşecek, ya da farklı bir çıkış yolu arayacaklardır.

Burjuvaziyle ittifaklar peşinde kaybedilen yıllar, elden çıkarılan mevziler, Genelkurmay üzerine yapılan yanlış hesaplar, emperyalizme bel bağlamalar, sonuçta buraya getirmiştir Kürt milliyetçi hareketini. Elini, kolunu, ama daha önemlisi beynini emperyalizme kaptırmış bir konumun sıkışıklığı yaşanmaktadır.

Elbette muhasebe yapmak, derinleşen bu açmazlardan devrimden yana çıkışlar bulmak için hala bir şans vardır. Gelinek noktada bu şans artık oldukça küçülmüştür, emperyalizmin hegemonyasına evet diyen, oligarşik düzen içinde yer almayı amaçlayan politika sorgulanmadıkça, böyle bir şans da olmaz. Kürt milliyetçi hareketi sık ve çabuk görüş değiştirebilen bir harekettir. Yarın, bugün savunulan görüşler için de “taktikti” denilebilir. Ama geriye dönüş o kadar da kolay olmaz. Pratikte ise, kaybedilenler yerine konulamaz.

Öcalan’ı ve Kürt milliyetçi hareketini şu anda savunduğu teoriler itibarıyla Marksizm-Leninizm cephesine yerleştirmek mümkün değildir. Bugün bunu tartışmıyoruz zaten. Bugünkü tartışma daha çok en genel anlamda bu düşünceler “halkın cephesinde” midir sorusudur. Öcalan’ın bütün bu teorileri “Kürt halkının özgürlüğü için geliştirdiğini” söylemesi, bu soruyu ortadan kaldırmıyor. Politikada tartışılan niyetler değildir. Politikanın kime, neye hizmet ettiğidir. Burjuva demokrasisi savunuluyorsa, iktidarı almak hedeflenmemelidir deniliyorsa, kapitalizm mutlak görülüyorsa, bunun **burjuvaziye** hizmet edeceği Marksist-Leninstler açısından açıktır.

Öte yandan, ideolojik olarak burjuvazi cephesine kayış içinde olmakla birlikte, düzenle halen varolan çelişkileri ve demokratik talepleri, Kürt milliyetçi hareketini halkın saflarında tutmaktadır. Bu ikili durumun ne kadar süreceği ve ne yönde bir seyir izleyeceğini bugünden kesin olarak söylemek mümkün değildir. Fakat milliyetçiliğin ve emperyalist düzen tercihinin bir hareketi nerelere savurabileceğinin örneği de Barzani-Talabani nezdinde çok somuttur. Irak işgalinin ilk dönemlerinde, Barzani-Talabani milliyetçiliğinin **Amerikan işbirlikçiliği** yoğun olarak tartışılırken, devrimciler ülkemizdeki Kürt milliyetçi harekete şu soruyu sordular: “Böyle bir Ame-

rikan müdahalesi Türkiye'ye yapıldığında ne yapacaksınız?" Bu soruya doğrudan bir cevap verilmemiştir. En azından Barzani ve Talabani gibi yapmayız denilmemiştir. Tersine, ABD sopasıyla oligarşiyi tehdit açıklamalarıyla Amerikan müdahalesine yeşil ışık yakılmış, Barzani-Talabani işbirlikçiliği de meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Bunun gösterdiği şudur; mevcut politikalar değişmediğinde çok daha vahim ayrışmalar, saflaşmalar yaşanabilir. NATO'ya karşı eylemlere katılmayan Kürt milliyetçi hareketi, bu "çekilişini" nereye kadar sürdürecektir? Bu geriye çekiliş durdurulmadığında, düzen içileşme sürer ve öyle bir nokta gelir ki Kürt milliyetçiliği halkın karşısında da yer alabilir... Sınıflar mücadelesinde bunun olmayacağına dair hiç bir güvence yoktur. Kürt milliyetçilerine bugün söylenebilecek tek şey, gidişatın vahimliğini görüp, en azından demokratik, anti-emperyalist bir noktada durmaya çalışmaları olacaktır.

Kürt milliyetçi hareketindeki bu gelişmeler, halk hareketi açısından geçici bir zayıflamaya da yolaçmıştır. 15 yıllık silahlı savaşı boyunca, Kürt milliyetçi hareketinin, halk hareketine konjonktürel olarak kazandırdığı şeyler de olmuştur; en genel anlamda halkın mücadelesini genişletmiştir. Bugün ise, kaybettirdikleri kazandırdıklarından daha büyük olmaktadır. Dün pratik olarak silahlı mücadelenin mümkün ve başarılı olabileceğinin bir kanıtı olan PKK, bugün neredeyse düzene karşı mücadelenin gereksizliğinin teorisini yapan hareket durumuna gelmiştir. Bunun vereceği zararları asgariye indirmenin yollarından biri, Kürt milliyetçi hareketin teorilerinin sol üzerindeki etkilerini sınırlayacak bir ideolojik mücadele sürdürmektir. Kuşkusuz bu ideolojik mücadele sürdürülecektir; ama öte yandan devrimcilerin esas gayreti, gerek Batı'ya göçetmiş gerekse de halen Kuzey Kürdistan'daki Kürt halkı içinde devrimci düşünceleri yaygınlaştırmaya, devrimci hareketi bu kesimler içinde örgütlemeye yönelmek durumundadır. Çünkü, soruna bir başka açıdan bakıldığında görülür ki, Kürt milliyetçi hareketinin geldiği nokta, aynı zamanda ulusal sorunda devrimci çözüm düşüncesinin haklılığının da kanıtlanmasıdır. Kürt milliyetçi hareketinin mevcut durumu, milliyetçiliğin açmazlarını iyice su yüzüne çıkarmış, Türk ve Kürt halklarının birlikte mücadelesi ve örgütlenmesi olmaksızın, devrimi hedeflemesizin bir kurtuluş olamayacağını kendi pratikleri içinde kanıtlamıştır. Görevimiz, ne Kürt halkının, ne

tüm Türkiye halklarının PKK'nın geldiği nokta nedeniyle umutsuzluğa kapılmasına izin vermeden, doğru devrimci politikayı, Kürt halkının her kesimi içinde devrimci örgütlenmelere dönüştürmektir. Hiç bir ülkede ulusal sorun düzen içinde veya emperyalizmin himayesiyle çözülemez. Emperyalizme karşı olmayan, sosyal kurtuluşu hedeflemeyen hiç bir milliyetçi hareket de bu sorunu çözemez. Sorunun çözümü tektir; çözüm, birlikte örgütlenen, birlikte yaşayan halkların anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimidir. Halkların yüzyıldır sürdürdüğü ulusal-sosyal kurtuluş savaşları pratiğinin bir sonucu olan bu gerçek, ülkemiz pratiğinde de bir kez daha açıkça görülmüştür.

----- 0 -----

⁽¹⁾ Kürt milliyetçi hareketiyle ilgili yazılarda hangi örgüt isminin kullanılacağı çoğu kez karışmaktadır. Yazımızda esas olarak geçmişten bugüne bir gelişimi ele aldığımız için biz ağırlıklı olarak PKK'yı kullanmayı tercih edeceğiz. Güncel çeşitli gelişmeler söz konusu olduğunda da KADEK veya KONGRA-GEL adı kullanılacaktır.

⁽²⁾ Öcalan'ın bu açıklamaları genel olarak Ülkede Özgür Gündem'de de yeralmaktadır. Ancak Öcalan'ın görüşlerini incelemek için Özgür Politika gazetesini esas aldık, çünkü örneğin bu alıntıları yaptığımız günkü açıklamalar, Ülkede Özgür Gündem ve Özgür Politika'da belli farklılıklarla yer alıyordu. Öcalan'ın Lenin'e, Mustafa Kemal'e ilişkin kimi sözlerine Ülkede Özgür Gündem'de yer verilmemiştir.

⁽³⁾ Bugün bu noktada çarpıcı bir gelişmeyle daha karşı karşıyayız. Oligarşi Kongra-Gel'in ateşkese son verme kararına karşı Kürdistan'ın çeşitli şehirlerinde gösteriler örgütleniyor. Emniyet Müdürü Gaffar Okan için kitleleri sokağa çağırarak, "terörü kınama" açıklamaları yapan, kendisi dışındaki her şeyi provokasyon, terör diye adlandıran Kürt milliyetçiliği, oligarşiyi bizzat Kürt milliyetçiliğinin örgütlü olduğu yerlerde terör karşıtı kampanya çağrısı yapma cesareti vermiş, kitleleri de bu demagojiye açık hale getirmiştir.

⁽⁴⁾ Ama bu eleştirileri yaparken bile, ABD'nin ve AB'nin KONGRA-GEL'i terörist saymasının nedenini hala "**kendi ni iyi tanıtamama**" olarak gören değerlendirmeler yapılıyor. Bu hafif bir değerlendirmedir. Diplomasiyi, sınıflar mücadelesinin kendisi saymaktır. Diplomasi, siyasetin biçimlerinden yalnızca biridir. Evrimci gelişme, demokratik yol tesbitleri doğal olarak "diplomasiye" büyük bir önem atfedilmesine neden olmuştur. Fakat Kürt milliyetçiliği hala görmek istemese de karşılarındaki burjuva politikacılar, diplomasi yapmıyor, düpedüz sınıfsal çıkarlarıyla hareket ediyorlar.

12-14 Temmuz Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Yüzlerce yoldaşımız,
“12 Temmuz şehitlerimiz
gibi kucaklayacağız
ölümü...” diyerek
direniler, çatıştılar...
Yüzlerce yoldaşımız
onlar gibi
“Bize
ölüm yok”
diyerek
kuşandı
alınlarına
kızıl
bantlarını...

Bize
ölüm
Yok!

28 Haziran 2004 / NATO'ya ve işbirlikçilerine karşı Okmeydanı Direnişimiz